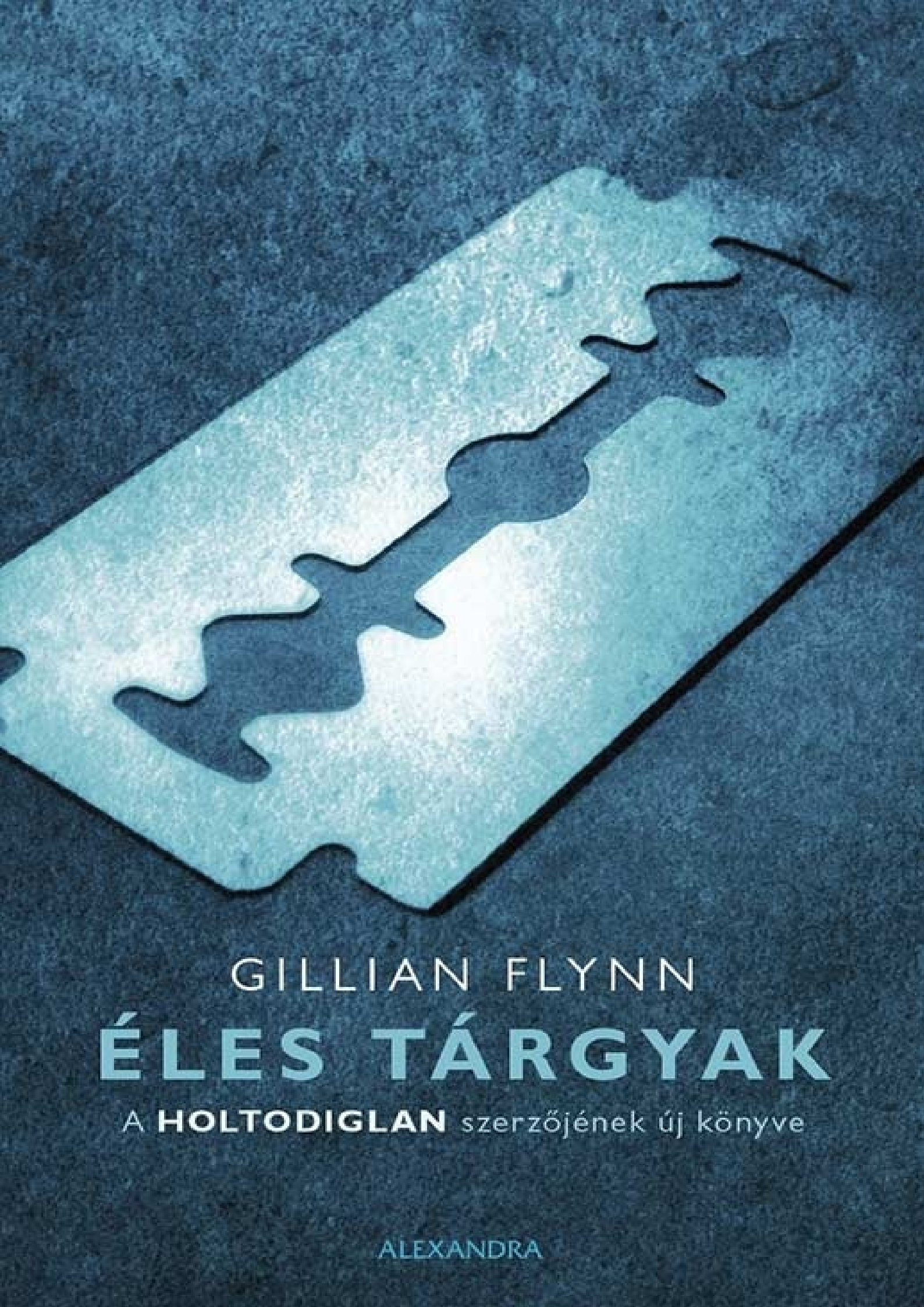

GILLIAN FLYNN

ÉLES TÁRGYAK

A **HOLTODIGLAN** szerzőjének új könyve

ALEXANDRA

Gillian Flynn

ÉLES TÁRGYAK

Gillian Flynn: Sharp Objects

Copyright © Gillian Flynn, 2006

Fordította: Csonka Ágnes

Borítófotó © Roy Bishop/Arcangel Images

Szüleimnek, Matt és Judith Flynn-nek

Első fejezet

A pulóverem új volt, rikító piros és ronda. Május 12-ét írtunk, de a hőmérséklet tíz fok alá zuhant, és miután négy napon át ingujjban dideregtem, inkább egy leárazáson szereztem magamnak meleg ruhát, mint hogy a bedobozolt téli holmijaim között keresgéljek. Ilyen a tavasz Chicagóban.

Szürke zsákvászonnal bevont bokszomban ücsörögve a számítógépem képernyőjére meredtem. Aznapi cikkemben a gonosz lagymatag formában volt jelen. Négy gyereket találtak bezárva egy szobába a kétévestől a hatévesig, pár tonhalas szendviccsel meg egy liter tejjel, a South Side városrészben. Három napja voltak odabent, akár a megkergült csirkék, úgy rohangáltak fel-alá a szőnyegpadlón az étel és a széklet között. Az anyjuk elment cracket szívni, és megfeledkezett róluk. Megesik az ilyesmi. Se cigarettanyomok, se törött csontok. Csak a visszavonhatatlan megcsúszás. Láttam az anyjukat a letartóztatása után: a huszonkét éves Tammy Davis szőke volt és kövér, a pirosító két felespohár méretű, szabályos rózsaszín kört formázott az arcán. Magam előtt láttam, ahogy egy rozzant kanapén ül, láttam az ajkát a fémen, a kiáradó füstfelhőt. Utána minden gyorsan elszállt, a gyerekei messze sodródtak tőle, újra hetedikes volt, amikor még tetszett a fiúknak, amikor még ő volt a legcsinosabb: egy tizenhárom éves lány szájfénnyel az ajkán, aki fahéjrudacskát rágcsál csókolózás előtt.

Egy has. Egy szag. Cigaretta és kihűlt kávé szaga. Főszerkesztőm, a köztiszteletben álló, megfáradt Frank Curry imbolygott előttem kopott papucscipőjében. A foga dohánytól barna nyálban ázott.

– Hogy állsz a cikkel, kölyök?

Egy ezüstszínű rajzszög feküdt az asztalomon a hegyével felfelé. Curry kicsit benyomta egyik sárgás körme alá.

– Majdnem kész vagyok vele. – Három bekezdés volt meg. Tíz kellett.

– Jól van. Intézd el a csajt, add le a cikket, és gyere be az irodámba.

– Most is bejöhetek.

– Intézd el a csajt, add le a cikket, és csak aztán gyere be az irodámba.

– Jó. Tíz perc. – Vissza akartam kapni a rajzszögemet.

Elindult kifelé a fülkémből. A nyakkendője az ágyéka felett lengedezett.

– Preaker!

– Igen, Curry?

– Intézd el a csajt.

Frank Curry azt hiszi, érzelgős vagyok. Talán mert nő vagyok. Talán mert érzelgős vagyok.

Curry irodája a másodikon van. Biztos vagyok benne, hogy elfogja a pánik és dühbe gurul, valahányszor kinéz az ablakon, és egy fa törzsét látja maga előtt. Egy jó szerkesztő nem a fa törzsét látja, hanem a lombját – már ha egyáltalán ki tudja venni a fákat a huszadik vagy a harmincadik emelet magasságából. De a kertvárosba száműzött *Daily Post*nak, Chicago negyedik legnagyobb napilapjának bőven van helye elterpeszkedni. Igaz, meg kell elégednie három emelettel, de még most is szakadatlanul terjeszkedik, mintha észrevétlenül szétfolyna a szőnyegkereskedések és a lámpaboltok között. Egy ingatlanfejlesztő három jól szervezett év alatt – 1961 és 1964 között – húzta fel a városrészünket, és a lányáról nevezte el, aki súlyos lovasbalesetet szenvedett az építkezés befejezése előtt egy hónappal. Aurora Springs, adta ki az ukászt a papa, azzal odaállt, hogy lefotóztassa magát a vadonatúj városnévtábla alatt, majd felpakolta a családját, és lelépett. A lánya, aki már ötven felett jár, és kutya baja, csak a karja zsibbad időnként, Floridában él, de párévente visszajön, hogy lefényképezkedjen a tábla mellett, épp úgy, ahogy annak idején a papa.

A legutóbbi látogatásáról írtam egy cikket. Curry utálta, a legtöbb kis színest utálja. Olvasás közben berúgott egy üveg lejárt Chambord likőrtől, málnaszagúan lépett ki az irodájából. Curry viszonylag csendben szokta leinni magát, viszont elég gyakran. De nem emiatt van ilyen kellemes földszinti kilátása. Ez csupán véletlen balszerencse.

Beléptem, és becsuktam az irodája ajtaját. A helyiség cseppet sem hasonlít arra, amilyennek egy szerkesztő irodáját elképzeltem. Méretes tölgyfaberakások, üvegezett ajtók után sóvárogtam – rajta a „Főnök” felirattal –, hogy a gyakornokok láthassák, amint épp az alkotmány első kiegészítésében garantált jogok miatt háborgunk. Curry irodája épp olyan jellegtelen és személytelen, mint az épület többi része. Itt ugyanúgy lehet az újságírásról vitatkozni, mint méhnyakrákszűrést végeztetni. Senkit nem érdekel.

– Mesélj nekem Wind Gapről! – Curry egy golyóstoll hegyét tartotta őszes, borostás álla elé. Magam előtt láttam az apró kék pöttyöt, amit a szőrszálak között hagy majd.

– Missouri állam legdélibb részén fekszik, az úgynevezett csizmasarokban. Egy köpésre Tennessee-től és Arkansastól – soroltam sietve a tényeket. Curry szerette az általa fontosnak vélt adatokból vizsgáztatni az újságíróit: hány gyilkosságot követtek el tavaly Chicagóban, hány lakosa van Cook megyének. Valami oknál fogva most a szülővárosom volt terítéken, bár én jobb szerettem kerülni ezt a témát. – A polgárháború előtt alapították – folytattam. – Közel van a Mississippihez, régen kikötő is volt. Most a sertéstenyésztés és -feldolgozás a fő bevételi forrása. Úgy kétezer lakosa van. Régi gazdagok és prolik, vegyesen.

– Te melyik vagy?

– Én proli vagyok. Egy régi gazdag családból. – Elmosolyodtam. Curry a homlokát ráncolta.

– És mi az isten folyik ott?

Némán ültem, és sorra vettem magamban, miféle katasztrófák történhettek Wind Gapben. Ez is csak egy nyomorult város, ami valósággal vonzza a bajt. Buszbaleset vagy tor-

nádó? Robbanás a silóban, esetleg egy kútba esett kisgyerek? És kissé meg is voltam sértve. Azt reméltem – mint mindig, valahányszor Curry az irodájába hívatott –, hogy megdicséri valamelyik friss cikkemet, áthelyez egy jobb rovathoz, vagy, a fenébe is, odatol elém egy papírfecnit, amire azt firkantotta, hogy egyszázalékos fizetésemelést kapok. De arra nem voltam felkészülve, hogy Wind Gap aktuális eseményeiről kell társalognom vele.

– Anyád most is ott él, ugye, Preaker?

– A mamám. A mostohaapám. – A féltestvérem, aki akkor született, amikor én már egyetemre jártam, és a létezése olyan valószerűtlen volt számomra, hogy sokszor azt is elfelejtettem, hogy hívják. Amma. És persze Marian, Marian, aki már rég elment.

– Az úristenit neki, hát szoktál te beszélni velük?

Karácsony óta nem: egy fagyos, udvarias telefonhívás három pohár whisky után. Féltem, hogy anyám a telefonon keresztül is megérzi a szagát.

– Mostanában nem nagyon.

– Jesszusom, Preaker, olvasd már el néha, amit a hírügynökségek írnak! Történt ott egy gyilkosság, talán tavaly augusztusban. Egy kislányt megfojtottak.

Bólogattam, mint aki tud róla. Hazudtam. Anyám volt az egyetlen Wind Gapben, akivel úgy-ahogy tartottam a kapcsolatot, ő pedig még csak nem is említette. Furcsa.

– Most meg eltűnt egy másik. Szerintem ez egy sorozatgyilkos lesz. Ülj kocsiba, utazz le oda, és hozd a cikket! De siess nekem! Holnap reggelre legyél ott!

Kizárt.

– Itt is akad épp elég horrorsztori, Curry.

– Igen, meg van három vetélytársunk is, kétszer annyi újságíróval meg pénzzel. – Curry végigsimított a haján. A borzas tüskék felfelé meredeztek. – Elegem van abból, hogy mindig megelőznek minket! Itt az alkalom, hogy mi írjunk meg valamit elsőnek. Ami nagyot durran.

Curry hisz abban, hogy elég egyetlen jó sztori, és egy csapásra Chicago vezető napilapjává válhatunk, sőt, még országos hírnévre is szert tehetünk. Tavaly egy másik lap – nem mi –, leküldött egy újságírót a szülővárosába, valahová Texasba, ahol néhány kamasz vízbe fulladt a tavaszi árvíz idején. A fickó egy elégikus, de azért alapos cikkben boncolgatta a víz és a gyász természetét. Semmit sem hagyott ki: írt a fiúk kosárlabdacsapatáról, amely három legjobb játékosát veszítette el, de még a helyi ravatalozóról is, amelynek munkatársai kétségbeejtően híján voltak a szakértelemnek, már ami a vízihullák rendbetételét illeti. A cikk Pulitzert nyert.

Én akkor sem akartam odautazni. Annyira nem, hogy a szék karfájába kapaszkodtam, mintha Curry legalábbis megpróbálna kirángatni belőle. Pár másodpercig csak ült, és rám meredt vizenyős mogyoróbarna szemével. Krákogott egyet, ránézett a felesége fotójára, aztán elmosolyodott, mint egy orvos, aki rossz hírt készül közölni.

Curry imádott leugatni mindenkit – ez remekül beleillett a régi vágású szerkesztő imi-

dzsébe –, mégis ő volt az egyik legrendesebb ember, akit ismertem.

– Nézd, kölyök, ha nem tudod megcsinálni, hát nem tudod megcsinálni. De szerintem jót tenne neked. Deríts már ki pár dolgot! Segíthet neked talpra állni. Átkozott jó sztori, és szükségünk van rá. Neked is.

Curry mindig a pártomat fogta. Úgy gondolta, idővel én leszek a legjobb újságírója. Azt mondogatta, szokatlan az észjárásom. Az alatt a két év alatt, amit itt töltöttem, következetesen alulteljesítettem. Néha látványosan. Éreztem, hogy Curry arra biztat az íróasztal túlsó feléről, higgyek neki. Bólintottam, azt remélve, hogy elég meggyőzően teszem.

– Indulok csomagolni. – Nedves izzadtságfolt maradt a széken a két tenyerem után.

Nem kellett háziállat miatt aggódnom, sem szobanövényt a szomszédra bíznom. Öt napra elegendő ruhát pakoltam a bőröndömbe, önnön megnyugtatásomra, hogy egy héten belül elhagyom Wind Gapet. Egy utolsó pillantást vetettem a lakásomra, és egyszerre mindent élesen láttam. Olyan volt, mint egy egyetemista albérlete: olcsó, átmeneti, de leginkább fantáziátlan. Megfogadtam, hogy veszek magamnak egy rendes kanapét jutalmul a szenzációs sztoriért, amit nyilván ki fogok deríteni.

Az ajtó melletti asztalkán egy fénykép állt, rajta én, alig tízévesen, amint épp felemelem a nagyjából hétéves Mariant. Mindketten nevetünk. Magamhoz szorítom, két rövid, sovány lába a térdem fölött kalimpál. Nem emlékszem az alkalomra, arra sem, min nevettünk. Az évek során kellemes titok lett belőle. Azt hiszem, szeretek nem tudni bizonyos dolgokról.

Fürödni szoktam. Nem zuhanyozni. Nem bírom elviselni a vízpermetet, rögtön bizseregni kezd tőle a bőröm, mintha valaki felkattintott volna bennem egy kapcsolót. A motel ócska törülközőjét így ráterítettem a zuhany rácsára, a zuhanyrózsát a falra irányítottam, és a tálcában összegyűlt hétcentis vízben gubbasztottam. Idegen szeméremszőrzet szála úszott el mellettem.

Felálltam. Nem volt több törülköző, ezért az ágyhoz rohantam, és az olcsó, szivacsos takaróval szárítkoztam meg. Utána meleg whiskyt ittam és a jégautomatát átkoztam.

Wind Gap nagyjából tizenegy órányira fekszik Chicagótól, déli irányban. Curry nagyvonalúan megengedte, hogy egy éjszakát motelben töltsek, és még a reggelit is állta, amennyiben egy benzinkúton költöm el. De a városba érve anyámnál fogok megszállni. Ezt Curry döntötte el helyettem. Előre tudtam, anyám hogyan reagál majd, ha meglát. Kapkodni kezd, gyorsan, döbbenten, a kezét a hajához emeli, majd ügyetlenül magához ölel, és közben kissé eltol magától. Szabadkozik a nem létező rendetlenség miatt. Finomkodásba csomagolva kipuhatolja, hány napig maradok.

– Mennyi ideig leszel a miénk, édesem? – kérdezte ilyenkor mindig. Ami annyit jelen-

tett: „Mikor mész el?”

Ez az udvariaskodás zaklat fel a leginkább.

Tudtam, hogy jegyzetelnem kéne, leírni a kérdéseimet. Ehelyett még több whiskyt ittam, azután bevettem egy aszpirint, és lekapcsoltam a villanyt. A légkondicionáló nedves surrogása és a szomszéd szobából vibráló videojáték álomba ringatott. Csupán harminc mérföld választott el a szülővárosomtól, de muszáj volt még egy éjszakát távol töltenem tőle.

Reggel legyűrtem egy megszáradt lekváros fánkot, és dél felé indultam. A hőmérséklet egyre magasabbra szökött, az út mindkét oldalán erdő burjánzott. Missourinak ez a része baljóslatúan lapos – ezeket a legkevésbé sem fenséges fákat mérföldeken át csak az út keskeny csíkja szakítja meg. Ugyanaz a látvány ismétlődött kétpercenként.

Wind Gapet nem lehet messziről észrevenni, a legmagasabb épülete is csak kétemeletes. De húszpercnyi autózás után már tudtam, hamarosan odaérek: először egy benzinkút bukkant fel. Egy csapat unott, vézna kamaszfiú ücsörgött előtte félmeztelenül. Egy pelenkás kisgyerek maréknyi kavicsot dobált a levegőbe egy ócska platós furgon mellett, miközben az anyja tankolt. A nő aranyszőkére festett haján majdnem fülig ért a barna lenövés. Elhajtottam mellettük, és ekkor odakiáltott valamit a fiúknak, de nem hallottam, mit mondott. Ritkulni kezdett az erdő. Elhaladtam egy szűkös kis pláza mellett szoláriumokkal, majd egy fegyverboltot és egy függönyboltot is magam mögött hagytam. Egy elhagyatott zsákutca következett régi házakkal: egy soha meg nem valósult lakópark része. Végül elém tárult a város.

Magam sem tudtam, miért, de lélegzet-visszafojtva hajtottam el a Wind Gapben üdvözlő felirat mellett. Akár a gyerekek, ha egy temető mellett mennek el. Nyolc éve nem jártam itt, de a látvány zsigeri hatással volt rám. Ha azon az úton indulunk el, az általános iskolai zongoratanárnőm házához jutunk, aki egy kiugrott apáca volt, tojásszagú lehelettel. Az az ösvény ott egy apró parkba vezet, ott szívtam el életem első cigarettáját egy izzasztó nyári napon. Az a sugárút pedig Woodberrybe visz, meg a kórházba.

Úgy döntöttem, egyből a rendőrségre megyek. A Main Street egyik végében állt, amely a nevéhez illően valóban Wind Gap főutcája. A Main Streeten áll a kozmetika meg a vaskereskedés, egy ötdolláros bolt, amit Ötdolláros Boltnak neveznek, és egy tizenkét polcos könyvtár. Van egy Candy’s Casuals nevű ruhaüzlet, ahol felsőket, garbókat és kacsákkal vagy iskolaépületekkel díszített pulóvereket lehet kapni. Wind Gapben a legtöbb rendes nő tanítónő vagy családanya, vagy olyan helyen dolgozik, mint a Candy’s Casuals. Pár év múlva talán egy Starbucks is nyílik majd itt, ami elhozza a városnak azt, ami után sóvárog: az előrecsomagolt, kipróbált, megszokott menőséget. De egyelőre csak egy lepukkant kifőzde áll itt, amit egy család üzemeltet, a nevük nem jut eszembe.

A Main Street kihalt volt. Se kocsik, se emberek. Egy kutya ügetett végig a járdán, de nem szólt utána a gazdája. Az összes lámpaoszlopot teleragasztották sárga papírszalagok-

kal és egy kislány szemcsés fotójával. Leparkoltam, és letéptem az egyik plakátot: ferdén, ragasztószalaggal erősítették gyerekfejmagasságban egy stoptáblára. Amatőr, házilag krampácsolt plakát volt, a tetején vastag betűvel, valószínűleg filctollal satírozva az állt: „Eltűnt”. A fotó egy sötét szemű lányt ábrázolt, akinek vadóc vigyora és dús haja volt. Az a fajta, akit a tanárai „nehezen kezelhetőként” szoktak jellemezni. Tetszett nekem.

Natalie Jane Keene

Életkor: 10

Eltűnés időpontja: 05. 11.

A Jacob J. Garrett Parkban látták utoljára, farmersortot és piros csíkos pólót viselt.

Információ: 555-7377

Reménykedtem, hogy a rendőrségen azzal fogadnak, Natalie Jane már előkerült. Épségben. Abban bíztam, időközben kiderült, hogy eltévedt, vagy kificamította a bokáját az erdőben, esetleg megszökött otthonról, de végül jobb belátásra tért. És így beszállhatok a kocsimba, hogy visszamenjek Chicagóba, anélkül hogy egy szót is váltanék bárkivel.

Mint megtudtam, az utcák azért voltak néptelenek, mert a fél város az északon fekvő erdőt fésülte át. A rendőrség recepciósa azt mondta, megvárhatom Bill Vickery rendőrfőnököt, aki hamarosan visszajön ebédelni. A várónak fogorvosi rendelőre emlékeztető, hamisan otthonos hangulata volt. Leültem egy narancssárga karosszékbe, és átlapoztam a *Redbook* magazin számát. A közeli konnektorból elméletben tavaszi szellőre emlékeztető, műanyag illatot permetezett sziszegve egy elektromos légfrissítő. Harminc perccel később már három magazinnal végeztem, és kezdtem rosszul lenni a szagtól. Amikor Vickery végül befutott, a recepciós biccentett felém, és izgatott, megvető hangon odasúgta neki:

– A médiától jött.

Vickery sovány, ötvenes pasas volt, máris átizzadta az egyenruháját. Az inge a mellkasára tapadt, a nadrágja hátul összegyűrődött ott, ahol a fenekének kellett volna lennie.

– A médiától? – Rám meredt az orra hegyén ülő bifokális szemüveg felett. – Miféle médiától?

– Vickery főkapitány, Camille Preaker vagyok a chicagói *Daily Post*tól.

– Chicago? Minek jött maga ide Chicagóból?

– A kislányokról szeretnék beszélni önnel. Natalie Keene-ről és a másikról, akit tavaly gyilkoltak meg.

– Jesszusmária! Maga meg honnét hallott erről odafent? Jesszusom!

A recepciósra nézett, majd újra rám meredt, mintha mi ketten összebeszéltünk volna. Intett, hogy kövessem.

– Ne kapcsoljon be egy hívást se, Ruth.

A recepciós fintorgott egyet.

Bill Vickery végighaladt előttem a lambériás folyosón, amelynek falait helyenként olcsó, pisztrángokat és lovakat ábrázoló, bekeretezett fotók díszítették, majd beléptünk ablaktalan irodájába, ami tulajdonképpen egy fém irattárolókkal határolt, szűk négyzet volt. Leült, és rágyújtott. Engem nem kínált meg.

– Nem akarom, hogy országos hír legyen ebből, kisasszony. Nem fogom hagyni, hogy a hír kikerüljön innét.

– Attól tartok, rendőrfőnök úr, hogy önnek nincs sok választása ebben az ügyben. Gyerekek a célpontok. A nyilvánosságnak tudnia kell róla. – Ezt a mondatot ismételgettem magamban egész úton idefelé. Az égiekre hárítja a felelősséget.

– Mit érdekli az magát? Nem a maga gyerekei, ezek Wind Gap-i gyerekek. – Felállt, és arrébb rakott pár papírlapot. – Fogadni merek, hogy Chicagóban eddig senkit se érdekeltek a Wind Gap-i gyerekek. – A hangja megremegett. Nagyot szippantott a cigarettájából, a vaskos aranygyűrűt tekergette a kisujján, és gyors egymásutánban pislogni kezdett. Hirtelen átfutott rajtam, hogy talán elsírja magát.

– Igaza van. Valószínűleg nem. Nézze, ez nem valamiféle szenzációhajhász cikk lesz. Ez egy fontos ügy. Ha ettől jobban érzi magát, én is Wind Gapben születtem.

Tessék, Curry. Én igyekszem.

A rendőrfőnök újra rám szegezte a tekintetét. Az arcomra meredt.

– Hogy is hívják?

– Camille Preaker.

– Hogy lehet, hogy nem ismerem magát?

– Sosem keveredtem bajba, uram – feleltem halvány mosollyal.

– A családjának Preaker a vezetékneve?

– Amikor anyám jó huszonöt évvel ezelőtt férjhez ment, elhagyta a leánykori nevét. Adora Crellinnek hívják, a férje Alan Crellin.

– Á. Na, őket ismerem. – Őket mindenki ismeri. A vagyon nem túl gyakori Wind Gapben, legalábbis az igazi vagyon nem. – De akkor sem akarom, hogy maga itt legyen, Miss Preaker. Ha megírja ezt a cikket, attól fogva mindenki… erről ismer majd minket.

– Lehet, hogy a nyilvánosság segítene – jegyeztem meg. – Más esetekben segített.

Vickery egy pillanatig némán ült, az íróasztala sarkán heverő, gyűrött papírzacskóra meredve, amiben az ebédje volt. A szagából ítélve felvágottas szendvics lehetett. Motyogott valamit, amiből csak annyit értettem, hogy „JonBenet” és „szarság”.

– Köszönöm, nem, Miss Preaker. És nem nyilatkozom. Folyamatban lévő nyomozással kapcsolatban sohasem nyilatkozom. Ezt nyugodtan idézheti tőlem.

– Nézze, jogom van itt lenni. Könnyítsük meg egymás dolgát! Maga csepegtet nekem némi infót. Valamit. Utána egy ideig békén hagyom. Nem akarom megnehezíteni a mun-

káját. De nekem is végeznem kell a sajátomat.

Ezt a pár mondatot valahol St. Louis környékén találtam ki.

Wind Gap lefénymásolt térképével a kezemben távoztam a rendőrségről. Vickery egy apró X-szel jelölte be rajta a helyet, ahol tavaly megtalálták a meggyilkolt lány holttestét.

A kilencéves Ann Nashre augusztus 27-én bukkantak a Falls Creekben, ebben a kövekkel teli, zajos patakban, az északon álló North Woods közepén. Huszonhatodikán este tűnt el, és egy csapat rögtön átfésülte az erdőt. De végül vadászok találtak rá nem sokkal hajnali öt után. Éjfél előtt fojtották meg egy egyszerű ruhaszárító kötéllel, kétszer tekerték rá a nyakára. Azután a patakba dobták, ahol a hosszú nyári aszály miatt alacsony volt a víz. A ruhaszárító kötél beakadt egy hatalmas kődarabba, és a kislány egész éjjel a lusta áramlatban lebegett. Zárt koporsós temetés volt. Vickery csak ennyit árult el. Egy óra faggatózás árán sikerült ennyit kiszednem belőle.

A könyvtár nyilvános telefonjáról felhívtam az eltűnt lány plakátján feltüntetett számot. Egy idősebb női hang vette fel, Natalie Keene Forródrót néven mutatkozott be, de a háttérből egy mosogatógép mormogását hallottam. A nő azt mondta, tudomása szerint jelenleg is tart a kutatás a North Woods erdeiben. Aki segíteni akar, jelentkezzen a fő bekötőútnál, és vigyen magával vizet. Melegrekord várható.

A megadott helyen négy szőke lány ült egyenes háttal a rekkenő hőségben egy földre terített pléden. Az egyik ösvény felé mutattak, és azt mondták, gyalogoljak, amíg utol nem érem a csoportot.

– Mit keresel itt? – kérdezte a legcsinosabb közülük. Kipirult arca még kerek volt, mint a frissen kamaszkorba lépő lányoké, a haját szalaggal két copfba választotta, de büszkén kidüllesztett melle már egy felnőtt nőé. Egy mázlista felnőtt nőé. Úgy mosolygott rám, mintha ismerne, ami képtelenség volt, hiszen még óvodás lehetett, amikor utoljára Wind Gapben jártam. De ismerősnek tűnt. Talán az egyik volt osztálytársam lánya. A kora stimmel, ha az illetőt rögtön érettségi után felcsinálták. Ami nem kizárt.

– Csak segíteni jöttem – feleltem.

– Aha – mosolygott gúnyosan a lány, majd minden figyelmét arra összpontosította, hogy lekaparja az egyik lábkörméről a lakkot.

Leléptem a forró, csikorgó kavicsról, és az erdő mélye felé indultam, ahol még melegebb volt a levegő, és párás, akár az őserdőben. Aranyvessző és szömörce súrolta a bokámat, a kanadai nyárfa bolyhos fehér termése lebegett mindenütt, beszállt a számba, rátapadt a karomra. Gyerekkoromban tündérruhának hívtam, villant be hirtelen.

A távolban Natalie-t szólongatták, a három szótag dallamosan emelkedett és süllyedt. Újabb tízpercnyi tempós gyaloglás után megláttam őket: vagy ötvenen haladtak hosszú sorokban, botokkal kotorásztak a bokrok között.

– Hahó! Van valami újság? – kiáltott oda a hozzám legközelebbi férfi, akinek jókora

sörhasa volt. Letértem az ösvényről, és a fákat kerülgetve odamentem hozzá.

– Segíthetek valamiben? – Még nem álltam készen arra, hogy előrántsam a jegyzetfüzetemet.

– Jöhet itt mellettem – felelte a férfi. – Mindig jól jön plusz egy ember. Annyival is kisebb területet kell átfésülni.

Pár percig némán haladtunk, a társam olykor-olykor megállt, és nedvesen, reszelősen felköhögött.

– Néha arra gondolok, jó lenne felgyújtani ezt az erdőt – szólalt meg hirtelen. – Sose történik itt semmi jó. Maga Keene-ék barátja?

– Igazából újságíró vagyok. A *Chicago Daily Post*tól.

– Aha… Hogy mik vannak! Maga írni fog erről?

Hirtelen éles kiáltás hangzott fel az erdő mélyéről. Egy lány sikítása:

– Natalie!

A tenyerem izzadt. Rohanni kezdtünk a hang irányába. Mindenféle alak botorkált felénk. Egy tejszőke kamaszlány kivörösödött, eltorzult arccal rontott el mellettünk, ki az ösvényre. Úgy botorkált, mintha részeg volna, és Natalie nevét sikoltozta az ég felé. Egy idősebb férfi, talán az apja, utolérte, átkarolta, és elindult vele az erdőből kifelé.

– Megtalálták? – kiáltott oda újdonsült barátom.

Mindenki a fejét rázta.

– Szerintem csak megijedt – kiáltotta vissza egy másik férfi. – Besokallt. Kislányoknak egyébként sincsen semmi keresnivalójuk itt, ahogy most állnak a dolgok, semmiképp. – Jelentőségteljesen rám nézett, levette a sildes sapkáját, megtörölte a homlokát, majd újra kotorászni kezdte a füvet.

– Szomorú feladat ez – jegyezte meg a társam. – Szomorú idők járnak. – Lassan haladtunk előre. Félrerúgtam az útból egy rozsdás sörösdobozt. Azután még egyet. Madár repült el előttem szemmagasságban, és felröppent egy fa tetejére. Hirtelen egy szöcske landolt a csuklómon. Ijesztő erdei varázslat.

– Megengedi, hogy megkérdezzem, mit gondol erről az egészről? – Előhúztam a jegyzetfüzetemet, és meglobogtattam előtte.

– Nem hiszem, hogy sokat tudnék mondani.

– Csak annyit, hogy mit gondol erről. Két lány egy kisvárosban…

– Hát, azt senki se tudja, hogy a két dolognak van-e köze egymáshoz, nem igaz? Kivéve, ha maga tud valamit, amit én nem. Mi most még abban a hiszemben vagyunk, hogy Natalie épségben előkerül. Még két nap se telt el.

– És van valami elmélete Annről? – kérdeztem.

– Azt csak valami őrült, eszement alak tehette. Egy fickó, aki pont akkor hajtott át a vá-

roson, és elfelejtette beszedni a gyógyszerét. Biztos hangokat hallott.

– Miért mondja ezt?

A férfi megállt, egy zacskó dohányt húzott elő a hátsó zsebéből, és egy jókora csipetnyit az ínyébe dörzsölt belőle, egészen addig, míg az első apró vágáson át be nem jutott a dohány. A szám belseje bizsergett a látványtól.

– Mi másért húzná ki valaki egy halott kislány fogait?

– Kihúzta a fogait?

– Az összeset, kivéve az egyik tej rágófog hátsó részét.

Egy újabb óra elteltével, eredmény és új információk híján otthagytam a társamat, Ronald Kamenset („ha nem gond, írja már oda a középső nevem kezdőbetűjét is: *J*”), és délnek indultam, oda, ahol tavaly megtalálták Ann holttestét. Tizenöt percbe telt, mire elhalt a Natalie nevét visszhangzó kiáltások hangja. Még tíz perc, és meghallottam a Falls Creek moraját, a víz élénk zubogását.

Nehéz lehet áthurcolni egy gyereket ezen az erdőn. Ágak és levelek hajolnak az ösvényekre, gyökerek törnek fel a földből. Ha Ann ízig-vérig Wind Gap-i lány volt – márpedig a szülővárosomban a szebbik nem tagjaitól elvárják a lehető legnőiesebb külsőt –, akkor a haját megnövesztette. Bele kellett akadnia a bokrokba, miközben végighurcolták. A pókhálókat lépten-nyomon csillogó hajszálaknak hittem.

A fű még most is le volt lapulva azon a részen, ahol a holttestet felfedezték, majd nyomok után kutatva átfésülték. A friss cigarettacsikkeket a lusta kíváncsiskodók hagyták ott. Unatkozó kölykök, akik azzal ijesztgetik egymást, hogy látták az őrültet, aki véres fogakat hagy maga után.

Azelőtt kövek hevertek a patak vizében, ezeken akadt fenn az Ann nyaka köré tekert ruhaszárító kötél, és lebegett a kislány a vízben fél éjszakán át, akár egy elítélt. Most viszont csak a nyugodt víz hömpölygött a homok felett. Mr. Ronald J. Kamens büszkén mesélte el, hogy a helyiek kiemelték és felpakolták a köveket egy kisteherautó platójára, azután a város határában szétzúzták őket. Megható gesztus: mintha hinnének abban, hogy a kövek elpusztításával távol tarthatják a gonoszt. Úgy tűnik, nem vált be.

Leültem a patak partjára, és a tenyeremmel végigsimítottam a sziklás talajon. Felemeltem egy sima, forró követ, és az arcomhoz szorítottam. Azon tűnődtem, vajon Ann járt-e itt még életében.

Lehet, hogy a Wind Gap-i gyerekek új nemzedéke már érdekesebben tölti a nyarakat, mint mi tettük. Gyerekkoromban nem sokkal lejjebb úsztunk a patakban, ott, ahol a hatalmas, lapos sziklák sekély medencéket alkottak. Folyami rákok surrantak el a lábunk mellett, utánuk vetettük magunkat, de sikítottunk, ha sikerült megérintenünk valamelyiket. Senki sem viselt fürdőruhát, arra előre gondolni kellett volna. Ehelyett vizes sortban és pántos felsőben bicikliztünk haza, és közben úgy ráztuk a hajunkat, mint a csapzott kutya.

Néhanapján idősebb, puskával és lopott sörrel felszerelkezett fiúk trappoltak arra, repülő mókusra vagy nyúlra indultak vadászni. Az övükről véres húscafatok himbálóztak. Mindig is különösnek találtam ezeket a pimasz, dühös, verejtékszagú kölyköket, akik agresszívan keresztülnéztek rajtunk. Ma már tudom, hogy többféle vadász létezik. Az úrvadász, akinek Teddy Roosevelt a példaképe, nagyvadakról ábrándozik, és frissítő gin-tonikkal zárja a szabadban töltött napot, nem az a fajta, akivel gyerekkoromban találkoztam. Az itteni fiúk fiatalon kezdték a vadászatot, és a vérre mentek. Az állat végső vonaglását várták, amelyet megbénított lövésük. Az egyik pillanatban még selymesen suhan, mint a víz, a következőben pedig döglötten hever, leterítette a puskagolyó.

Még általános iskolás voltam, úgy tizenkét éves, amikor betévedtem az egyik szomszéd fiú vadászkunyhójába. Lambériás falú viskó volt, ott nyúzta meg és belezte ki az állatokat. Nedves, rózsaszínű húscsíkok himbálóztak madzagokon, várva, hogy szárított hús készüljön belőlük. A poros föld vértől rozsdállott. A falakat meztelen nők képei borították. Az egyik lány széttárta a lábait, másokat lefogtak és beléjük hatoltak. Az egyik nőt kikötözték, a tekintete fátyolos volt, a melle striás és eres, mint két szőlőszem, és egy férfi hátulról tette magáévá. Éreztem a szagukat a nehéz, véráztatta levegőben.

Aznap este otthon a bugyimba csúsztattam az ujjamat, és életemben először maszturbáltam, zihálva és émelyegve.

Második fejezet

Otthagytam a keresőbrigádot, és beugrottam a Footh'sba, a város jellegtelen, country stílusú kocsmájába – éljen a happy hour –, még mielőtt elindultam volna a Grove Street 1665-höz, Betsy és Robert Nash házába, akik a tizenkét éves Ashleigh, a tizenegy éves Tiffanie, az immár örökre kilencéves, halott Ann, valamint a hatéves Bobby Jr. szülei.

Három lány, míg végre fiuk született. Belekortyoltam a whiskymbe, mogyorót törtem hozzá, és azon méláztam, milyen elkeseredettek lehettek Nashék, valahányszor újabb gyerekük pottyant ki fütyi nélkül. Ott volt az elsőszülött gyerekük, Ashleigh, nem fiú ugyan, de szép és egészséges. Amúgy is kettőt akartak. Ashleigh kacifántos nevet kapott különleges írásmóddal, a szekrénye habos-babos ruhácskákkal volt tele. Nashék bíztak a szerencsében, és újra próbálkoztak, mégis Tiffanie lett belőle. Most már idegesek voltak, az újabb gyermekáldás nem alakult olyan diadalmasan. Amikor a férje újra felcsinálta Mrs. Nasht, egy apró baseballkesztyűt vásárolt, hogy a helyes irányba terelje a kis dudort a neje hasában. El lehet képzelni a jogos felháborodását Ann érkezésekor. Rá az egyik rokon nevét sózták – még egy plusz e betűt sem kapott a végére, hogy veretesebbnek tűnjön.

Hála az égnek Bobbyért. Három évvel a csalódást okozó Ann után megszületett Bobby – vajon véletlen volt, vagy egy utolsó, lelkes kísérlet? –, aki az apja nevét kapta, körülrajongták, és a kislányok rájöttek, mennyire feleslegesek. Főként Ann. Senkinek nincs szüksége egy harmadik lányra. Most bezzeg odafigyelnek rá.

A második whiskymet egy hajtásra gurítottam le, ellazítottam a vállamat, megveregettem az arcomat, beszálltam a nagy, kék Buickomba, és közben egy harmadik pohár után sóvárogtam. Nem az a fajta riporter vagyok, aki élvezettel vájkál mások magánéletében. Talán emiatt vagyok középszerű újságíró. Legalábbis egy közülük.

Még emlékeztem, merre van a Grove Street. Két sarokra az egykori középiskolám mögött, ahová hetvenmérföldes körzetben minden gyerek járt. A Millard Calhoon Középiskolát 1930-ban alapították, Wind Gap utolsó erőfeszítése volt ez, még mielőtt belesüppedt a nagy gazdasági válságba. A város első polgármesteréről, a polgárháborús hősről kapta a nevét. A konföderációpárti polgárháborús hősről, de ez nem számított, attól még hős volt. Mr. Calhoon egy csapat jenkivel keveredett tűzharcba a polgárháború első évében, odaát Lexingtonban, és egymaga mentette meg a Missouri állambeli városkát. (Legalábbis ez áll az emléktáblán az iskola bejáratánál.) Baromfiudvarokon szökkent át, és léckerítéses házakon rohant végig, gálánsan arrébb tessékelte a pipiskedő hölgyeket, hogy a jenkik ne tehessenek kárt bennük. Aki ma elmegy Lexingtonba, és felkeresi a Calhoon House-t, még most is láthatja az északiak puskagolyóit a tetszetős régi épület deszkáiban. Mr. Calhoon déli puskagolyóit nyilván az áldozataival együtt temették el.

Maga Calhoon 1929-ben halt meg, nem sokkal a századik születésnapja előtt. Egy azóta lebontott pavilonban üldögélt a város időközben leaszfaltozott főterén, és épp egy nagy fúvószenekar játszott a tiszteletére, amikor odahajolt az ötvenkét éves feleségéhez, és azt mondta: „Túl nagy itt a ricsaj." Ekkor súlyos szívrohamot kapott, előrehanyatlott a székében, és összekente a polgárháborús díszegyenruháját az amerikai zászlóval díszített teasü-

teményekkel.

Kimondottan elfogult vagyok Calhoon iránt. Néha tényleg túl nagy a ricsaj.

Nashék otthona nagyjából olyan volt, amilyennek elképzeltem: tipikus, hetvenes évek végén épült ház, ugyanolyan, mint az összes többi a város nyugati oldalán. Jelentéktelen, egyszintes épület, a garázs a legszembetűnőbb pontja. Közelebb érve a kocsifeljáróhoz, egy maszatos szőke kisfiút pillantottam meg műanyag triciklin, ami több mérettel kisebb volt nála, és erőlködve nagyokat nyögött, hogy megmozdítsa a pedált. A kerekek egy helyben pörögtek a súlya alatt.

– Meglökjelek? – kérdeztem tőle a kocsiból kiszállva. Általában nem tudok bánni a gyerekekkel, de gondoltam, egy próbát megér. A gyerek egy másodpercig némán meredt rám, az egyik ujját a szájába vette. Ujjatlan pólója felcsúszott, kerek hasa kilógott alóla. Ifjabb Bobby ostobának és ijedtnek látszott. Nashéknek ugyan fiuk született, de nem olyan, mint várták.

Feléje léptem. Felugrott a tricikliről, de beszorult, a járgány pár lépésen át gyakorlatilag ráragadt, azután zörögve zuhant le róla.

– Apu! – Visítva rohant a ház felé, mintha belecsíptem volna.

Mire a bejárathoz értem, egy férfi bukkant fel az ajtóban. A tekintetem akaratlanul is a válla mögé siklott, a hallban gurgulázó miniatűr szökőkútra. Három kagyló formájú emeletből állt, a tetején egy kisfiút ábrázoló szobrocskával. Már a szúnyoghálós ajtó innenső oldaláról érezni lehetett az állott víz szagát.

– Miben segíthetek?

– Ön Robert Nash?

Egyszerre óvatosnak látszott. Ez lehetett az első kérdés, amit a rendőrség feltett neki, amikor közölték vele a lánya halálhírét.

– Bob Nash vagyok.

– Ne haragudjon, hogy az otthonában zavarom. Camille Preaker a nevem. Itt születtem Wind Gapben.

– Aha.

– De most a *Daily Post*nál dolgozom Chicagóban. Tudósítunk az ügyről… Natalie Keene miatt vagyunk itt, valamint az ön lányának a meggyilkolása miatt.

Kiabálásra, ajtócsapkodásra, káromkodásra, pofonra készültem. Bob Nash mindkét kezét a zsebébe mélyesztette, és kissé hátradőlt.

– A hálószobában tudunk beszélni.

Kinyitotta előttem az ajtót, én pedig követtem a rendetlen nappalin át: hegyekben álltak a ruháskosarakban a mosásra váró gyűrött ágyneműk, apró pólók. Elhaladtunk egy fürdő-

szoba mellett, ahol a legszembetűnőbb tárgy a padlón heverő üres vécépapírguriga volt, majd végig egy folyosón, amelynek falán kifakult, foltos, laminált fotók lógtak: az egyiken szőke kislányok tolongtak rajongva egy fiúcsecsemő körül, egy másikon a fiatal Bob Nash mereven karolta át újdonsült felesége derekát, és egy tortakés nyelét fogták közösen. Amikor beléptünk a hálószobába, amelyben az ágyneművel harmonizáló függöny lógott és egy rendezett komód állt, azonnal rájöttem, miért ezt a helyet választotta Nash az interjú helyszínéül. Ez volt az egyetlen hely a házban, ahol még némi civilizáltság uralkodott. Erőd a kétségbeesés dzsungelének peremén.

Nash az ágy egyik szélére ült le, én a másikra. Szék nem volt a szobában. Akár egy amatőr pornófilm szereplői is lehettünk volna. Leszámítva, hogy mindketten egy pohár cseresznyés Kool-Aidet tartottunk a kezünkben, amit Nash hozott be. Ápolt férfi volt: gondosan nyírt bajusz, ritkuló, lezselézett szőke haj, élénkzöld pólóing a farmer derekába tűrve. Feltételeztem, hogy ebben a szobában ő tart rendet, látszott rajta az igyekezet, a legénylét dísztelen takarossága.

Nem volt szüksége előjátékra az interjúhoz, én pedig hálás voltam érte. Az olyan, mint egy randin udvariaskodni egymással, amikor mindkét fél tudja, hogy végül úgyis az ágyban fognak kikötni.

– Ann az egész nyarat végigbiciklizte – kezdett bele kérés nélkül. – Egész nyáron, körbe-körbe, a háztömb körül. A feleségemmel messzebb nem engedtük. Még csak kilencéves volt. Nagyon féltjük a gyerekeinket. De a nyár végén, iskolakezdés előtt a feleségem megengedte neki. Ann már régóta nyafogott, és a feleségem akkor megengedte neki. Hogy Ann átmenjen biciklivel a barátnőjéhez, Emilyhez. Nem érkezett meg hozzájuk. Este nyolc volt, mire rájöttünk.

– Mikor indult el?

– Hét körül. Tehát valahol útközben, azon a tíz háztömbnyi úton kapták el. A feleségem ezt sosem fogja megbocsátani magának. Soha.

– Hogy érti azt, hogy *elkapták*?

– Elkapták, elkapta, nem mindegy? Az a rohadék. Az a beteg gyerekgyilkos. Amíg a családommal alszunk, amíg maga ide-oda kocsikázik, anyagot gyűjt a cikkéhez, egy ember kisgyerekekre vadászik, hogy megölje őket. Mert maga is tudja, én is tudom, hogy Keene-ék kislánya nem egyszerűen csak eltévedt.

Egy húzásra felhajtotta az üdítője maradékát, és megtörölte a száját. Jól idézhető mondatokat mondott, bár túlságosan szabatosan fogalmazott. Sokszor találkozom ilyennel, és mindig egyenes arányban áll azzal, mennyit tévézik az illető. Nemrég készítettem interjút egy nővel, a huszonkét éves lányát nem sokkal korábban gyilkolta meg a barátja, és a nő szó szerint idézett egy bűnügyi sorozatból, amit véletlenül épp láttam előző este: *Jó lenne azt mondani, hogy szánom őt, de félek, soha többé nem leszek képes a szánalomra*.

– Szóval, Mr. Nash, nem jut eszébe senki, aki magának vagy talán a családjának akart ártani azzal, hogy Annt bántja?

– Kisasszony, én abból élek, hogy *székeket* árulok, ergonomikus székeket, *telefonon* ke-

resztül. Egy irodában dolgozom, odaát Haytiben, két másik fickóval együtt. Nem találkozom emberekkel. A feleségem részmunkaidős titkárnő az általános iskolában. Nincs itt semmi dráma. Valaki egyszerűen elhatározta, hogy meggyilkolja a kislányunkat.

Az utolsó mondatot fáradtan mondta, mintha megadná magát a gondolatnak.

Bob Nash a hálószoba üveg tolóajtajához lépett. Egy apró teraszra vezetett. Kinyitotta, de bent maradt.

– Lehet, hogy egy homokos tette – szólalt meg. A szóhasználat errefelé eufemizmusnak számított.

– Miért mondja ezt?

– Mert az illető nem erőszakolta meg Annt. Mindenki azt mondja, ez szokatlan egy ilyen gyilkosság esetén. Én azt mondom, ez az egyetlen, aminek örülhetünk. Inkább öljék meg, mint hogy megerőszakolják.

– Semmi jel nem utalt arra, hogy molesztálták? – kérdeztem halkan. Reméltem, hogy kellőképpen kíméletesen hangzik.

– Semmi. Se horzsolás, se vágás, nincs jele semmiféle… kínzásnak. Csak megfojtotta. Kihúzta a fogait. És persze nem gondoltam komolyan, amit az előbb mondtam, hogy inkább öljék meg, mint hogy megerőszakolják. Ostobaság volt ilyet mondani. De érti, mire gondolok.

Nem feleltem semmit, hagytam, hadd surrogjon tovább a diktafon: felvette a lélegzetvételemet, a jég csörömpölését Nash poharában, a röplabda puffanásait a szomszédban, a derengő alkonyi fényben.

– Apu? – Egy csinos, szőke, derékig érő lófarkat viselő lány lesett be a hálószoba résnyire nyitott ajtaján.

– Ne most, szívem.

– Éhes vagyok.

– Csinálj magadnak valamit – felelte Nash. – Van gofri a mélyhűtőben. Bobbynak is adj enni.

A lány pár másodpercig tétovázott, a szőnyegpadlóra meredt, aztán halkan becsukta az ajtót. Azon töprengtem, hol lehet az anyjuk.

– Maga itthon volt, amikor Ann elindult aznap este?

A férfi félrebillentette a fejét, rám nézett, és közben a fogát szívta.

– Nem. Épp hazafelé tartottam Haytiből. Egy óra ide kocsival. Nem bántottam a lányomat.

– Nem így értettem – hazudtam. – Csak azt akartam megtudni, hogy találkozott-e még vele aznap este.

– Aznap reggel találkoztam vele. Nem emlékszem, hogy beszéltünk-e vagy sem. Valószínűleg nem. Tudja, néha kicsit sok tud lenni négy gyerek reggelente.

Nash meglötyögtette a poharában az egynemű masszává olvadt jeget. Az ujjaival végigsimított szúrós bajszán.

– Eddig senki sem segített – tette hozzá. – Vickery tehetetlen. Valami nagymenő nyomozót rendeltek ide Kansas Cityből. Egy tejfelesszájú kölyköt, aki ráadásul nagyképű is. Számolja a napokat, mikor mehet végre haza. Akar egy fényképet Annről?

Enyhe tájszólással ejtette ki azt, hogy *fényképet*. Én is így szoktam, ha nem figyelek oda. Iskolai fotót húzott elő a tárcájából egy széles, csálé mosolyú kislányról, akinek állig érő, világosbarna haja egyenetlenül volt levágva.

– A feleségem hajcsavarókat akart tenni a hajába az iskolai fotózás előtti este. Erre Ann levágta a haját. Akaratos, vadóc gyerek volt. Fiús. Igazság szerint meglep, hogy épp őt vitték el. Tudja, mindig Ashleigh volt a szép kislány. Ő az, akit meg szoktak nézni. – Újra rámeredt a fotóra. – Ann biztos pokolian küzdött.

Kifelé menet Nash megadta Ann barátnőjének a címét, akihez az elrablása estéjén indult. Lassan hajtottam odáig, az út nem volt több pár tökéletesen kispolgári háztömbnél. A nyugati oldal volt a város újabb része. Látszott rajta, mert a fű itt élénkebben zöldellt, itt csak harminc évvel ezelőtt terítették le az előre megrendelt gyepszőnyeget. Nem olyan volt, mint a sötét, merev, szúrós fű, ami anyám háza előtt nőtt. Abból jobb sípot lehet csinálni. Ha az ember középen kettéhasít egy szálat és ráfúj, sípoló hang hallatszik, míg az ajka viszketni nem kezd.

Csak öt percbe telt volna Ann Nashnek elbiciklizni a barátnője házáig. Adjunk hozzá még tízet, ha inkább a hosszabb úton megy, teker egy jót, most, hogy végre tényleg biciklizhet ezen a nyáron. Kilencévesen már túl nagy ahhoz, hogy a ház körül körözzön. Vajon mi lett a biciklivel?

Lassan gurultam el Emily Stone-ék háza előtt. Egy kislány szaladt át az egyik kivilágított ablak előtt. Fogadok, Emily szülei azóta ilyeneket mondogatnak a barátaiknak: „Most minden este kicsit szorosabban öleljük át.” Azt is lefogadom, hogy Emily sokat gondol arra, vajon hová vitték Annt meghalni.

Ahogy én is. Kirángatni huszonvalahány fogat, bármilyen aprók is azok, az alany pedig élettelen, nehéz feladat. Különleges helyen kellett véghezvinni, egy biztonságos zugban, ahol az illető időnként szusszanhat egyet.

Ann fotóját néztem, a szélei befelé pöndörödtek, mintha oltalmazni akarnák a lányt. A dacos frizura és a vigyor Natalie-re emlékeztetett. Ezt a lányt is rögtön megkedveltem. A fényképet a kesztyűtartóba tettem, aztán feltűrtem az ingem ujját, és vastag kék golyóstollal az alkarom belsejére véstem a teljes nevét: Ann Marie Nash.

Nem hajtottam fel egyik kocsibejáróra sem, pedig csak úgy tudtam volna megfordulni. Arra gondoltam, már épp elég idegesek az itt lakók a környéken cirkáló idegen autók nélkül is. Inkább balra kanyarodtam a sarkon, és a hosszabbik úton hajtottam el anyám házáig. Vívódtam, előbb felhívjam-e, de három saroknyira a házunktól úgy döntöttem, mégsem

teszem. Túl késő lett volna telefonálni, céltalan, eltúlzott udvariaskodás. Ha az ember már áthaladt az államhatáron, nem kérdezi meg, hogy beugorhat-e.

Anyám hatalmas háza Wind Gap legdélibb pontján áll, a gazdag negyedben, amennyiben egy nagyjából három háztömbnyi területet negyednek lehet nevezni. Egy díszes Viktória-korabeli épületben lakik – itt laktam egykor én is –, van rajta egy aprócska, régimódi tetőterasz, amely kilátóként szolgált, körbefutó veranda, hátrafelé elnyúló nyári terasz, a tetején kupola. Különös, cikornyás ház, tele rejtekhelyekkel és zugokkal. A viktoriánus korban, főként idelent délen, az embereknek sok helyre volt szükségük, hogy távol maradhassanak egymástól, elrejtőzzenek a tuberkulózis és az influenza elől, védekezzenek mohó vágyaik ellen, elbarikádozzák magukat a zavarbaejtő érzelmek elől. Egy kis tér sosem árt.

A ház egy meredek domb tetején áll. Egyesben fel lehet hajtani a kátyúkkal tarkított, régi kocsifeljárón a házhoz, ahol egy kocsibeálló védi az autókat az esőtől. De a domb alján is le lehet parkolni, így a hatvanhárom lépcsőt megmászva jut fel az ember a házig, baloldalt a szivarvastagságú korlátba kapaszkodva. Régen azt hittem, azért van a baloldalon a korlát, mert én balkezes vagyok, és valaki úgy gondolta, biztosan örülnék ennek. Furcsa belegondolni, hogy volt idő, amikor még ilyen illúziókban ringattam magam.

Lent álltam meg, hogy ne tűnjek annyira tolakodónak. Mire felértem a lépcső tetejére, teljesen leizzadtam. Felemeltem a hajam, a hátamat legyezgettem, és közben meglebbentettem az ingemet. Közönséges izzadtságfoltok a franciakék blúz hónaljában. Ahogy anyám mondaná, *érett* szagom volt.

Megnyomtam a csengőt. Kiskoromban még fülsértő hangon rikácsolt, most viszont visszafogottan és röviden szólt, mint a halk pittyenés, amit a meselemezeken hallani, amikor lapozni kell. Negyed tíz volt, épp elég késő ahhoz, hogy már ágyban legyenek.

– Ki az, kérem? – Anyám elhaló, magas hangja az ajtó mögül.

– Szia, mama. Camille vagyok. – Igyekeztem legyűrni a hangom remegését.

– Camille! – Ajtót nyitott, és megállt a bejáratban. Nem tűnt meglepettnek, még csak nem is próbált megölelni, még olyan erőtlenül sem, mint vártam. – Valami baj van?

– Nem, mama, dehogy. Munkaügyben vagyok a városban.

– Munkaügyben. Munkaügyben? Édes jó istenem, ne haragudj, édesem, gyere be, gyere csak! Attól tartok, a ház nincs olyan állapotban, hogy látogatót fogadjunk.

A ház persze tökéletes volt, olyannyira, hogy több tucat tulipán illatozott vázákban a bejárat melletti hallban. A levegőben virágpor szállt, könnyezett tőle a szemem. Anyám természetesen nem kérdezte meg, miféle munkaügy hozott ide. Ritkán tett fel lényeges kérdéseket. Ennek vagy az volt az oka, hogy túlzottan tisztelte mások privát szféráját, vagy egyszerűen nem igazán érdekelte semmi. Hagyom, hogy kitalálják, szerintem melyik a helyes válasz.

– Hozhatok valamit inni, Camille? Alannel épp citromos amarettokoktélt iszunk – mutatott a kezében tartott pohárra. – Én tettem bele egy kis Sprite-ot is, jobban kihozza az édeskés ízt. De van mangólé, bor, jeges tea vagy jeges víz is. Vagy szódavíz. Hol szálltál meg?

– Fura, hogy ezt kérded. Azt reméltem, hogy itt. Csak néhány napra.

Rövid, kínos csend támadt. Anyám hosszú, áttetsző rózsaszín körmei a poharán koppantak.

– Hát persze, így is jó lesz. Bárcsak telefonáltál volna. Csak hogy előre tudjam. Összeütöttem volna valami vacsorát. Gyere, köszönj Alannek. A hátsó teraszon vagyunk.

Anyám elindult előttem a folyosón – amelynek mindkét oldalán ragyogóan fehér nappalik, szalonok, könyvtárszobák nyíltak – én pedig alaposan szemügyre vettem. Majdnem egy éve nem találkoztunk. Más színű volt a hajam – barna a vörös helyett – de úgy tűnt, észre sem vette. Ő viszont semmit sem változott, nem látszott sokkal idősebbnek nálam, pedig a negyvenes évei vége felé járt. Ragyogó, sápadt bőr, hosszú, szőke haj, halványkék szem. Olyan volt, mint egy kislány legszebb babája, az a fajta, amelyikkel sosem játszanak. Hosszú, rózsaszín pamutruhát viselt és apró fehér papucsot. A koktélja örvénylett a poharában, anélkül hogy egy csepp is kilöttyent volna.

– Alan, Camille van itt.

Anyám eltűnt a hátsó konyhában (ez a kisebbik a kettő közül). Hallottam, amint egy fém jégkockatartót vesz elő.

– Kicsoda?

Bekukucskáltam az ajtón, és Alanre mosolyogtam.

– Camille. Ne haragudjatok, hogy csak így rátok törtem.

Az ember azt hinné, egy olyan szép nő, mint anyám, arra született, hogy egy nagydarab exfutballsztár felesége legyen. Egy keménykötésű, bajuszos óriáshoz illett volna. Alan viszont még anyámnál is vékonyabb volt, élesen kiugró arccsontja felett két mandulavágású csíknak tűnt a szeme. Valahányszor megláttam, kedvem támadt volna infúzióra kötni. Mindig túlságosan kiöltözött, ahogy most is, pedig csak egy pohár koktélt iszogatott este az anyámmal. Ott ült, vékony lába kilógott a fehér szafarinadrágból, kigombolt nyakú, vasalt kék ingére világoskék pulóvert terített. Egyáltalán nem izzadt. Alan a nedvesség antitézise.

– Camille! Örülök. Nagyon örülök – mormogta monoton, elnyújtott hangon. – Egészen Wind Gapig jöttél. Azt hittem, ami Illinoisnál délebbre esik, az neked már tiltott terület.

– Igazából munkaügyben jöttem.

– Munkaügyben. – Elmosolyodott. Még ez a megjegyzés állt a legközelebb egy kérdéshez, többre nem számíthattam. Anyám újra felbukkant, ezúttal halványkék masni volt a hajában, mintha csak a felnőtt Wendy Darling lett volna. Egy pohár hideg, szénsavas amarettót nyomott a kezembe, kétszer vállon veregetett, majd leült Alan mellé, jó messze tőlem.

– A két kislány, Ann Nash és Natalie Keene – kezdtem bele. – Róluk írok cikket az újságnak.

– Jaj, Camille. – Anyám elhallgatott, és félrenézett. Amikor bosszús, egészen különösen

viselkedik: a szempilláit rángatja. Néha ki is tépi őket. Kamaszkorom néhány különösen nehéz évében egyáltalán nem maradt szempillája, a szeme folyamatosan ragacsos rózsaszín volt, érzékeny, akár egy kísérleti nyúlé. Télen mindig folyt a könnye, ha kiment a házból. Ami nem esett meg túl gyakran.

– Rám bízták a feladatot.

– Egek, micsoda feladat! – jegyezte meg a szeméhez emelve a kezét. Megvakarta a bőrét a szeme alatt, majd visszaejtette a kezét az ölébe. – Talán nincs elég bajuk azoknak a szülőknek, még te is idejössz, mindent leírsz, és ország-világ elé tárod? „Wind Gap meggyilkolja a gyermekeit” – talán azt akarod, hogy ezt higgyék rólunk?

– Egy kislányt megöltek, egy másik eltűnt. Igen, az a munkám, hogy tájékoztassam erről az embereket.

– Én ismertem azokat a gyerekeket, Camille. Nagyon nehéz időszak ez nekem. El tudod képzelni. Halott kislányok. Ugyan ki képes ilyesmire?

Nagyot hörpintettem az italból. Cukorszemcsék tapadtak a nyelvemre. Nem készültem fel arra, hogy anyámmal beszélgessek. A bőröm bizsergett.

– Nem maradok sokáig. Tényleg nem.

Alan újra feltűrte a pulóvere ujját, kisimította a sortja gyűrődéseit. A beszélgetéseinkhez általában annyival járult hozzá, hogy megigazított valamit: betűrte a gallérját vagy újra keresztbe tette a lábát.

– Egyszerűen képtelen vagyok elviselni, ha ilyesmiről beszélnek körülöttem – jelentette ki anyám. – Gyerekekről, akiket bántottak. Egyet kérek: ne mondd el, mit csinálsz, ne beszélj nekem semmiről, amit megtudsz. Majd úgy teszek, mintha vakációzni jöttél volna. – Végighúzta az ujját Alan székének nádfonatán.

– Amma hogy van? – tettem fel a kérdést, hogy témát váltsak.

– Amma? – Anyám riadtnak tűnt, mintha hirtelen eszébe jutott volna, hogy ottfelejtette valahol a gyerekét. – Jól van, odafent alszik. Miért kérded?

Az első emeleten fel-alá surranó léptek zajából – a motoszkálás a játszószobából a varrószobába vezetett, egészen a hall ablakáig, mert onnét lehet a legjobban belátni a hátsó teraszt – tudtam, hogy Amma egész biztosan nem alszik, de nem haragudtam rá, amiért kerüli velem a találkozást.

– Csak udvariasságból, mama. Fent északon is szokás az ilyesmi.– Elmosolyodtam, hogy lássa, csak ugratom, de anyám az italába mélyedt. Kipirult, eltökélt tekintettel pillantott fel.

– Maradj, ameddig akarsz, Camille. Tényleg – szólalt meg. – De kímélned kell a húgodat. Azok a lányok az iskolatársai voltak.

– Alig várom, hogy megismerhessem – motyogtam. – Őszinte részvétem neki.

Az utolsó mondatot nem bírtam megállni, de anyám nem vette észre a keserű élt.

– A nappali melletti hálót kapod. A régi szobádat. Ott van kád. Majd veszek friss gyümölcsöt meg fogkrémet. És marhahúst. Eszel marhahúst?

Négyórányi könnyű, szinte éber alvás következett, mint amikor az ember a kádban fekszik, és a füle félig a víz alatt van. Húszpercenként felriadtam az ágyban, a szívem úgy kalapált, hogy azt hittem, a dobogása ébresztett fel. Azt álmodtam, hogy csomagolok, és rájövök, hogy rossz ruhákat készítettem elő, csupa pulóvert. Aztán meg azt, hogy rossz cikket adtam le Currynak elutazás előtt. A nyomorult Tammy Davis és a négy bezárt gyereke helyett egy bőrápolásról szóló töltelékanyagot küldtünk a nyomdába.

És azt is álmodtam, hogy anyám almát aprít vastag hússzeletekre, és azzal etet, lassan és kedvesen, mert haldoklom.

Nem sokkal hajnali öt után végül lerúgtam magamról a takarót. Lemostam a karomról Ann nevét, de valahol félúton a felöltözés, a fésülködés és a gyors rúzsozás között Natalie nevét írtam a helyére. Úgy döntöttem, otthagyom, hátha szerencsét hoz. Épp hogy felkelt a nap, de a kocsim ajtajának kilincse már felforrósodott. Az arcom elzsibbadt a kevés alvástól, kimeresztettem a szememet, és szélesre tátottam a számat, mint egy sikító színésznőcske valami B kategóriás filmben. A kutatóosztag reggel 6-kor gyülekezett, hogy folytassa a keresést az erdőben. Én pedig Vickeryt akartam rábírni egy egymondatos nyilatkozatra, még mielőtt elkezdődne a nap. A legkézenfekvőbbnek az tűnt, ha a rendőrség előtt várok rá.

A Main Street először kihaltnak tűnt, de a kocsiból kiszállva két alakot pillantottam meg két sarokkal lejjebb. A jelenet teljesen értelmetlennek tűnt. Egy idősebb nő ült a járda közepén szétvetett lábakkal, és az egyik épület oldalára meredt, egy férfi pedig fölé hajolt. A nő mániákusan rázta a fejét, mint egy gyerek, aki nem hajlandó enni. A lábai olyan szögben meredtek előre, hogy biztosan fájt neki. Elesett? Talán szívrohamat kapott? Sietős léptekkel indultam feléjük, idáig hallatszott szaggatott mormogásuk.

Az ősz hajú, viharvert arcú öregember hályogos szemmel nézett fel rám.

– Hívja a rendőrséget – mondta. A hangja reszelős volt. – És hívjon mentőt.

– Mi a baj? – kérdeztem, de azután megláttam.

A vaskereskedés és a szépségszalon fala között húzódó harminccentis résben egy apró test ült, a járda felé fordítva. Mintha csak ránk várt volna, tágra nyílt barna szemmel. Rögtön megismertem a kusza fürtöket. De a vigyor eltűnt. Natalie Keene ajka egy kis körben behorpadt az ínye körül. Úgy nézett ki, mint egy műanyag baba, az a fajta, amelyiket a beépített nyíláson át lehet etetni egy cumisüvegből. Natalie-nek nem volt foga.

A vér az arcomba tódult, bőrömet csillogó verejték lepte el. A karom és a lábam elernyedt, és egy másodpercig azt hittem, hogy én is a földre roskadok a nő mellé, aki most halkan imádkozott. Felegyenesedtem, nekitámaszkodtam egy parkoló kocsinak, és a nyakamhoz kaptam az ujjaimat. Igyekeztem lelassítani zakatoló pulzusomat. Jelentéktelen képek villantak be: a piszkos gumi az öregember botja végén. Egy rózsaszín anyajegy hátul,

az asszony nyakán. A ragtapasz Natalie Keene térdén. Éreztem, ahogy a neve a bőrömet perzseli az ingem alatt.

Újabb hangokat hallottam. Vickery rendőrfőnök és egy férfi rohant felénk.

– Az isten verje meg – nyögte Vickery, amikor meglátta a kislányt. – Az isten verje meg! Jesszusom!

Az arcát a szépségszalon téglafalának nyomta, és zihálva lélegzett. A másik férfi, aki nagyjából egyidős lehetett velem, lehajolt Natalie-hez. A kislány nyakán lila horzsolás futott körbe, a férfi fölé nyomta az ujját, hogy megnézze, van-e pulzusa. Halogató taktika, amíg összeszedi magát: a gyerek egyértelműen halott volt. A nagymenő nyomozó Kansas Cityből, gondoltam. A nagyképű kölyök.

De értette a dolgát. Rábírta a nőt, hagyja abba az imádkozást, nyugodjon meg, és meséljе el, hogy találtak a holttestre. Férj és feleség voltak, a kifőzde tulajdonosai, akiknek a neve nem jutott eszembe előző nap. Broussardék. Épp a reggeli nyitóra igyekeztek, amikor meglátták. Öt perce lehettek ott, amikor én megérkeztem.

Egy egyenruhás rendőr futott be, az arcába temette a kezét, amikor meglátta, miért hívták.

– Emberek, be kell jönniük a rendőrségre a biztos úrral, hogy felvegyük a vallomásukat – szólalt meg Kansas City. – Bill! – A hangjából szülői szigor hallatszott. Vickery mozdulatlanul térdelt a holttest mellett. Az ajka mozgott, mintha ő is imádkozna. Még kétszer el kellett ismételni a nevét, mire meghallotta.

– Hallom, Richard. Legyen már ember egy másodpercre. – Bill Vickery átkarolta Mrs. Broussardot, valamit mormolt a fülébe, végül az asszony megpaskolta a kezét.

Két órán át ültem egy helyiségben, a falnak tojássárgája színe volt, amíg egy rendőr felvette a vallomásomat. Végig az járt a fejemben, hogy Natalie-t a boncterembe viszik, és én mennyire szeretnék besurranni, hogy friss ragtapaszt tegyek a térdére.

Harmadik fejezet

Anyám kéket viselt a temetésen. A fekete reménytelenséget sugallt volna, minden más szín pedig illetlenség. Marian temetésén is kéket viselt, ahogy Marian is. Megdöbbentette, hogy én nem emlékeztem erre. Én úgy emlékeztem, halványrózsaszín ruhában temették el Mariant. Nem meglepő. Anyám és én általában semmiben sem értünk egyet a halott húgommal kapcsolatban.

A szertartás reggelén Adora végigkopogott a ház szobáinak padlóján a magassarkúában. Hol parfümöt permetezett, hol a fülbevalóját vette fel. Én csak néztem, és közben forró feketekávét ittam megégetett nyelvvel.

– Nem igazán ismerem őket – mondta éppen. – Nagyon maguknak valók voltak. De úgy érzem, a városnak ki kell állnia mellettük. Natalie olyan drága gyermek volt. Az emberek olyan jók voltak hozzám, amikor…

Szomorú pillantás, lesütött szemek. Még akár őszinte is lehet.

Öt napja voltam Wind Gapben, de Amma még mindig nem mutatkozott. Anyám nem hozta szóba. Egyelőre Keene-ékkel sem sikerült beszélnem. Nem kaptam engedélyt a családtól, hogy részt vegyek a temetésen, de Currynak minden eddiginél fontosabb lett a gyilkossági ügyről szóló cikk, én pedig bizonyítani akartam neki, hogy ura vagyok a helyzetnek. Gondoltam, Keene-ék nem fogják megtudni. Úgyse olvassa a lapunkat senki.

Halkan elmormolt köszönések és parfümillatú ölelések a Miasszonyunk templomban. Néhány nő udvariasan odabiccentett nekem, miután csicsergő hangon üdvözölték anyámat (milyen *bátor* dolog Adorától, hogy eljött), és arrébb tolták egymást, hogy legyen ülőhelye. A Miasszonyunk egy csicsás katolikus templom a hetvenes évekből: csupa bronzarany cicoma, akár egy filléres boltban kapható gyűrű. Wind Gap a katolicizmus apró bástyája ebben az erősen baptista déli régióban, mivel a várost annak idején írek alapították. A sok McMahon és Malone a nagy éhínség idején ért partot New Yorkban, ahol pocsékul ment a soruk, ezért (ha volt egy kis eszük) nyugat felé indultak. St. Louisban már a franciák rendezkedtek be, ezért az írek délnek fordultak, és sorra megalapították a saját városaikat. Néhány évvel később azonban, a polgárháborút követő újjáépítés időszakában minden teketória nélkül kiszorították onnan őket. Missouri mindig is ellentmondásos hely volt, és igyekezett levedleni déli gyökereit, tisztességes államként újradefiniálni magát, ahol nincs rabszolgatartás. Így a szégyellnivaló íreket a többi nemkívánatos elemmel együtt kisöpörték. A vallásukat viszont itt hagyták.

Tíz perc volt még a szertartás kezdetéig, és sokan álltak sorban a templom bejáratánál, hogy bejussanak. Odabent végignéztem a zsúfolt padsorokon. Valami nem stimmelt. Egyetlen gyerek sem volt a templomban. Se ünneplőnadrágos kisfiúk, akik az anyjuk lábán tologatják a teherautójukat, se babát szorongató kislányok. Egyetlen tizenöt évnél fia-

talabb arcot sem láttam. Nem tudtam eldönteni, vajon a szülők iránti tapintat vagy a félelem diktálta önvédelem az oka. Az ösztön, hogy megakadályozzák, hogy a gyilkos épp az ő gyereküket szemelje ki következő áldozatául. Elképzeltem a több száz Wind Gap-i kisfiút és kislányt, akiket most sötét szobákban rejtegetnek, akik a kezüket harapdálva épp tévét néznek, és nem rájuk esik a választás.

Felügyelendő gyerekek nélkül a templomban megjelent felnőttek olyan mozdulatlannak tűntek, mintha kartonból kivágott figurák volnának, nem igazi emberek. A templom hátsó részében megpillantottam a sötét öltönyt viselő Bob Nasht. Biccentett felém, aztán a homlokát ráncolta.

Az orgonasípok a „Ne féljetek” dallamát fújták tompa hangon, és Natalie Keene családtagjai, akik eddig a bejáratnál sírtak, ölelkeztek és intézkedtek, most szorosan egymás mellett sorakoztak fel, mint egyetlen hatalmas, összetört szív. Két férfi elegendő volt ahhoz, hogy a vállán vigye a fénylő fehér koporsót. Ha többen emelik fel, folyton egymás sarkára léptek volna.

A menet élén Natalie anyja és apja haladt. Az asszony hét centivel lehetett magasabb a férjénél, nagydarab, kedvesnek látszó nő volt, homokszínű haját hajpánt fogta össze. A tekintete nyílt – az a típus, akitől szívesen kérnek útbaigazítást idegenek, vagy kérdezik meg a pontos időt. Mr. Keene alacsony volt és sovány, kerek kölyökképe még kerekebbnek látszott drótkeretes szemüvegétől, ami két aranyszínű biciklikerékre emlékeztetett. Egy tizennyolc-tizenkilenc éves, gyönyörű fiú haladt mögöttük, barna fürtös fejét leszegve zokogott. Ez Natalie bátyja, suttogta mögöttem egy nő.

Anyám arcán könnyek csorogtak, és hangos koppanással pottyantak az ölében tartott bőrtáskára. A mellette ülő nő megpaskolta a kezét. Elővettem a jegyzettömbömet a blézerem zsebéből, és jegyzetelni kezdtem, de anyám rácsapott a kezemre, és azt sziszegte:

– Tiszteletlenül és kínosan viselkedsz! Hagyd abba, vagy kiküldelek!

Abbahagytam az írást, a füzetet azonban dacból elöl hagytam. De azért elvörösödtem.

A menet elhaladt mellettünk. A koporsó nevetségesen aprónak tűnt. Elképzeltem Natalie-t odabent, és megint a lábát láttam magam előtt – pihés szőrszálak, kiálló térdkalács, a ragtapasz. Hirtelen belém hasított a fájdalom, akár a mondat végére tett pont.

Mialatt a pap a nyitó imádságokat mormolta legszebb ornátusában, mi pedig felálltunk, leültünk és újra felálltunk, kiosztották az imakártyákat. A kártya elején Szűz Mária fénylő vörös szíve ragyogott le a Kisjézusra. A hátuljára ezt nyomtatták:

Natalie Jane Keene

Drága leányunk, testvérünk, barátunk

A mennyországba új angyal költözött

A koporsó mellett Natalie nagyméretű fotója állt, egy hivatalosabb kép annál, mint amit

korábban láttam. Aranyos, csúnyácska kislány volt, hegyes állal, kissé kidülledt szemekkel, az a fajta, akiből felnőttkorára akár különös szépség is válhatott volna. Rút kiskacsasztorikkal traktálhatta volna a férfiakat, amelyek ráadásul egytől egyig igazak. De az is meglehet, hogy felnőttként is ilyen aranyos és csúnyácska maradt volna. Tízévesen még képlékeny egy kislány külseje.

Natalie anyja az emelvény felé indult, papírlapot szorongatva a kezében. Az arca könnyes volt, de a hangja nem remegett, amikor beszélni kezdett.

– Ez egy levél Natalie-nek, az én egyetlen lányomnak. – Remegő, mély levegőt vett, azután áradni kezdtek belőle a szavak. – Natalie, te voltál az én legdrágább kislányom. Nem tudom elhinni, hogy elvettek tőlünk. Soha többé nem fogok altatódalt énekelni neked, vagy megcsiklandozni a hátadat. A bátyád soha többé nem huzigálhatja meg a copfodat, apád soha többé nem ültethet az ölébe, és nem kísérhet majd az oltár elé az esküvődön. A bátyádból sosem lesz nagybácsi. Hiányozni fogsz a vasárnapi ebédekről és a nyaralásokról. Hiányozni fog nekünk a nevetésed. Hiányozni fognak nekünk a könnyeid. De leginkább te fogsz nekünk hiányozni, drága kislányom. Szeretünk, Natalie.

Mrs. Keene visszaindult a helyére, a férje pedig odasietett hozzá, hogy támogassa, de úgy tűnt, az asszonynak nincs szüksége rá. Amint leült, a fia újra az anyja karjaiba vetette magát, a fejét a nyakába fúrva sírt. Mr. Keene dühösen hátrapislantott a padsorokra, mintha keresné, kit üthet meg.

– Egy gyermek elvesztése szörnyű tragédia – szólalt meg a pap. – Egy ilyen gaztett miatt elveszíteni pedig kétszeresen szörnyű. Mert gaztett az ilyen. A Biblia azt mondja: „Szemet szemért, fogat fogért.” De most ne a bosszúval foglalkozzunk! Gondoljunk helyette arra, amire Jézus is buzdított minket: Szeresd felebarátodat! Legyünk jók felebarátainkhoz ebben a nehéz időszakban. Emeljétek fel szíveteket az Úrhoz!

– Nekem a szemet szemért jobban tetszett – morogta egy férfi mögöttem.

Azon tűnődtem, vajon a „fogat fogért” fordulat mást is kellemetlenül érint-e rajtam kívül.

Amikor a templomból a vakító fénybe léptünk, négy lányt pillantottam meg. Sorban ültek egy alacsony kőfalon, az utca túloldalán. Hosszú, nyurga lábak. Push-up melltartóval felpolcolt, kerek mellek. Ugyanazok a lányok, akikkel az erdő szélén találkoztam. Összehajolva nevetgéltek, aztán az egyikük, megint csak a legcsinosabb, felém mutatott, mire mind úgy tettek, mintha elszégyellték volna magukat. De a hasuk még mindig rázkódott a nevetéstől.

Natalie-t a családi parcellában temették el, a sírkövön már ott állt a szülei neve. Ismerem a mondást, hogy egyetlen szülőnek sem lenne szabad megérnie a gyereke halálát, mert ez ellenkezik a természet törvényeivel. Pedig ez az egyetlen módja annak, hogy az ember valóban megtartsa magának a gyermekét. A gyerekek felnőnek, és új, erősebb szövetségeket kötnek. Találnak maguknak egy házastársat, egy szeretőt. Nem a szüleik mellé

fogják őket eltemetni. A Keene família ellenben a család legtisztább formájában él tovább. A föld alatt.

A temetés után a gyászolók Keene-ék otthonában gyűltek össze – hatalmas, kőből épült farmház volt, egy tehetős ember víziója a vidéki Amerikáról. Wind Gapben nem volt ehhez fogható épület. Missouriban a gazdagok elhatárolódnak mindentől, ami bukolikus, ami vidékiesen régies. Gondoljanak csak bele: amíg a gyarmati Amerikában a gazdag asszonyok a kék és a szürke finom árnyalatait viselték, hogy ellensúlyozzák a róluk kialakult közönséges újvilágbeli képet, addig a vagyonos angliai nők úgy kicicomázták magukat, mint a paradicsommadarak. A lényeg: Keene-ék háza túlságosan helyi jellegű volt ahhoz, hogy a tulajdonosai helyiek legyenek.

A büféasztalon főként húsok sorakoztak: pulyka és sonka, marhahús és őzpecsenye. Volt többféle savanyúság, olajbogyó és kaszinótojás, fényes, kemény zsemlyék, tésztakéregben sült egytálételek. A vendégek két csoportra különültek: a könnyes és a száraz szeműekre. A sztoikusok a konyha közelében álldogáltak, kávét és röviditalokat szürcsöltek, a közelgő önkormányzati választásokat és az iskolák jövőjét vitatták meg. Néha elhallgattak, és dühösen suttogtak arról, hogy semmi előrelépés nem történt a gyilkossági ügyekben.

– Esküszöm neked, ha meglátok egy ismeretlent a lányaim közelében, én lepuffantom a rohadékot, még mielőtt megnyikkanhatna – jelentette ki egy lapátképű férfi egy marhasültes szendviccsel hadonászva. A barátai egyetértőn bólogattak.

– Nem értem, Vickery mi a francnak nem üríttette ki az egész erdőt. A pokolba is, le kéne tarolnia az egész istenverte helyet! Mindenki tudja, hogy ott rejtőzik a pasas – jegyezte meg egy fiatalabb, égővörös hajú férfi.

– Én holnap kimegyek veled oda, Donnie – felelte a lapátképű. – Át tudjuk fésülni, hektárról hektárra. Megtaláljuk azt a mocskot. Velünk jöttök? – A többiek beleegyezőn mormogtak, és újra belekortyoltak műanyag poharukba. Elhatároztam, reggel elhajtok majd az erdő széle mellett, hogy lássam, a másnapost végül követte-e tett. De szinte hallottam a puhatolózó reggeli telefonokat:

– Te mész?

– Hát, nem is tudom. Azt hiszem, megyek, na és te?

– Hát, megígértem Maggie-nek, hogy ma leveszem a külső ablakokat…

Aztán megbeszélik, hogy később elmennek sörözni, és óvatosan teszik le a kagylót, hogy ne hallják a bűntudatos kattanást.

A könnyes szeműek többsége nő volt, ők a nappaliban sírtak a plüsskanapékon és a bőrrel kárpitozott zsámolyokon ülve. Natalie bátyja is ott volt, reszketve bújt az anyjához, aki ringatta és közben némán sírt, a fiú sötét haját simogatva. Milyen helyes gyerek, hogy ilyen nyíltan sírdogál. Még sosem láttam hasonlót. Sokan étellel megrakott papírtálcákat vittek oda hozzájuk, de anya és fia csak a fejüket rázták. Anyám egy darabig úgy keringett

körülöttük, mint egy izgatott szajkó, de nem vettek róla tudomást, így hamarosan csatlakozott a barátnőihez. Mr. Keene Mr. Nashsel álldogált az egyik sarokban, mindketten némán cigarettáztak.

Natalie nyoma még mindenütt ott volt a szobában. Kis szürke kardigánja az egyik szék támláján hevert, élénkkék fűzős teniszcipője az ajtó mellett. Az egyik könyvespolcon egy spirálfüzetet vettem észre unikornissal az elején, az újságtartón *Az idő rabjai* szamárfüles példányát pillantottam meg.

Szörnyen éreztem magam. Nem mentem oda a családhoz, nem mutatkoztam be. Bejártam a házukat, a söröm fölé hajolva kémkedtem utánuk, mint egy megszégyenült kísértet. A kifogástalan frizurájú nők körében megpillantottam Katie Lacey-t, valamikori legjobb barátnőmet a Calhoon középiskolából. A csoport anyám baráti körének tökéletes tükörképe volt, csak épp húsz évvel fiatalabb kiadásban. Katie puszit nyomott az arcomra, amikor odamentem hozzá.

– Hallottam, hogy itt vagy a városban, reméltem, hogy felhívsz majd – jegyezte meg, és összevonta vékonyra szedett szemöldökét, azután továbbpasszolt a három másik nőnek, akik mind körém sereglettek és erőtlenül megöleltek. Azt hiszem, egy időben mindegyikkel jóban voltam. Mind elrebegtük, mennyire lesújtott minket a dolog, és elmormoltunk pár szót arról, milyen szomorú ez az egész. Úgy tűnt, Angie Papermaker (leánykori nevén Knightley) még mindig küzd a bulimiával, amitől a gimiben csont és bőr volt: vékony és inas nyaka akár egy öregasszonyé. Mimi, az elkényeztetett gazdag lány (apunak többhektárnyi csirkefarmja volt lent Arkansasban), aki sosem kedvelt engem különösebben, Chicagóról kérdezett, aztán rögtön az apró termetű Tishhez fordult, aki valamiért megfogta a kezemet. Vigasztaló, mégis furcsa gesztus volt.

Angie közölte, hogy van egy ötéves kislánya, akire a férje puskával vigyáz odahaza.

– Hosszú nyár lesz ez a gyerekeknek – dünnyögte Tish. – Szerintem mindenki lakat alatt tartja majd a sajátját.

A lányok jutottak eszembe, akiket a templom előtt láttam: nem sokkal voltak idősebbek Natalie-nél. Azon tűnődtem, az ő szüleik vajon miért nem aggódnak miattuk.

– Neked van gyereked, Camille? – kérdezte Angie. A hangja épp olyan vékony volt, mint a teste. – Még azt sem tudom, férjnél vagy-e.

– Nincs, és nem vagyok – feleltem, és belekortyoltam a sörömbe, miközben egy kép villant be: iskola után Angie a házunkban hány, majd kipirulva, diadalmasan jön kifelé a fürdőszobából. Curry tévedett: bennfentesnek lenni itt inkább zavaró volt, semmint hasznos.

– Hölgyek, nem nyúlhatjátok le egész estére a messziről jött vendéget!

Megfordultam, és Jackie O'Neele-lel (leánykori nevén O'Keefe) találtam szemben magam, aki láthatólag nemrég esett át egy plasztikai műtéten. A szeme még duzzadt volt, az arca nedves, vörös és feszes, mint egy dühös kisbabáé, aki most préselődik kifelé az anyaméhből. Napbarnított ujjain gyémántok csillogtak, rágógumi- és hintőporszaga volt, amikor megölelt. Az este egyre inkább egy osztálytalálkozóra kezdett hasonlítani. És kezdtem újra gyereknek érezni magam – még a jegyzetfüzetemet sem mertem elővenni anyám je-

lenlétében, aki folyton figyelmeztető pillantásokat vetett rám.

– Kicsikém, olyan csinos vagy! – dorombolta Jackie. – Akkora feje volt, mint egy dinnye, túlszőkített hajjal és ravasz mosollyal. Jackie rosszindulatú volt és sekélyes, de mindig teljesen önazonos. És sokkal közvetlenebbül viselkedett velem, mint a saját anyám. Annak idején Jackie volt az, és nem Adora, aki az első doboz tampont a kezembe nyomta, és rám kacsintott, hívjam fel, ha használati utasítás kell hozzá. Jackie ugratott mindig a fiúkkal kapcsolatban. Apró, mégis hatalmas gesztusok. – Hogy vagy, szívem? A mamád nem is mondta, hogy a városban vagy. Igaz, a mamád most épp nem áll szóba velem, megint csalódást okoztam neki valamivel. Tudod, hogy megy ez. Tudom, hogy tudod! – Nagyot nevetett reszelős, eldohányzott hangján, és megszorította a karomat. Arra gondoltam, hogy részeg lehet. – Biztos elfelejtettem üdvözlőlapot küldeni neki valamilyen alkalomra – locsogott tovább, túl szélesen hadonászva a borospoharat tartó kezével. – Vagy talán nem nyerte el a tetszését a kertész, akit ajánlottam. Hallom, *a lányokról* írsz cikket. Ez egészen durva. – Úgy csapongott, hogy egy percbe is beletelt, míg felfogtam, miről beszél. Mire megszólaltam, ő már a karomat cirógatta, és könnybe lábadt szemmel meredt rám. – Camille, kicsikém, átkozott régóta nem láttalak. És most… rád nézek, és magam előtt látlak annyi idősen, mint azok a lányok voltak. És annyira szomorú vagyok. Annyi rossz történt azóta. Nem értem, miért. – Egy könnycsepp gördült le az arcán. – Keress meg, oké? Beszélgethetnénk.

Interjú nélkül távoztam a Keene-házból. Belefáradtam a beszélgetésbe, pedig alig szólaltam meg.

Keene-éket később hívtam fel, miután felhajtottam még egy pohár italt – a magammal hozott vodkát egy műanyag pohárból –, és biztonságos távolságban éreztem magam a telefonvonal túlsó végén. Elmondtam, ki vagyok, és miről fogok írni. Nem sikerült túl fényesen.

Íme a cikk, amit aznap este adtam le:

A tízéves Natalie Jane Keene holléte után tudakozódó plakátok még ott lógtak a Missouri állambeli kisváros, Wind Gap utcáin a kislány keddi temetése idején. Ám a megható temetési szertartás, amelyen a pap a megbocsátásról és a megváltásról beszélt, nem igazán csillapította a helyiek kedélyét, és gyógyította be sebeiket. Azért nem, mert ez az egészségtől kicsattanó, kedves arcú kislány immár a második áldozata egy feltételezett sorozatgyilkosnak. Egy sorozatgyilkosnak, aki gyerekekre vadászik.

„Itt minden gyerek édes pofa” – nyilatkozta Ronald J. Kamens, egy helyi farmer, aki részt vett Natalie Keene keresésében. „El sem tudom képzelni, hogyan történhet meg ez velünk.”

A megfojtott kislány holttestére május 14-én találtak két, egymás mellett álló épület közötti résben, Wind Gap főutcáján.

„Hiányozni fog nekünk a nevetése” – mondta Jeannie Keene (52), Natalie édesanyja. „Hiányozni fognak nekünk a könnyei. De leginkább Natalie fog hiányozni.”

Ez azonban nem az első tragédia, amely megrázta az állam legdélibb részén fekvő Wind Gapet. Tavaly augusztus 27-én a kilencéves Ann Nasht találták holtan egy környékbeli patakban, őt szintén megfojtották. A kislány előző este biciklin indult látogatóba az alig néhány saroknyira lakó barátnőjéhez, ekkor rabolták el. A gyilkos állítólag mindkét áldozatának fogait eltávolította.

Az ötfős Wind Gap-i rendőrség értetlenül áll a gyilkosságok előtt. Mivel nincs tapasztalatuk az efféle brutális bűnesetek terén, Kansas Cityből kértek erősítést, a helyi gyilkossági csoporttól, akik egy pszichológiai profilalkotásban jártas nyomozójukat küldték a helyszínre. Ám a város lakói (lélekszám: 2120) egy dologban biztosak: a gyilkos minden különösebb indíték nélkül csap le.

„Van itt egy ember, aki gyerekekre vadászik” – jelentette ki Ann édesapja, Bob Nash (41), aki irodaszékek árusításával foglalkozik. „Nincs itt semmi dráma, semmi titok. Valaki egyszerűen meggyilkolta a kislányunkat.”

A fogak eltávolításának indoka továbbra is rejtély, és eddig csupán csekély számú nyomra bukkantak a rendőrség emberei. A helyi rendőrség nem nyilatkozik. Amíg a gyilkossági ügyek meg nem oldódnak, Wind Gap vigyáz az övéire: kijárási tilalmat rendeltek el, polgárőrök járőröznek az egykor nyugodt kisvárosban.

A lakosok igyekeznek túltenni magukat a történteken.

„Senkivel sem akarok beszélni” – mondja Jeannie Keene. „Csak azt szeretném, ha békén hagynának. Mindannyian csak ennyit szeretnénk.”

Csapnivaló cikk – nem kell mondaniuk, én is tudom. Már akkor bántam minden leírt szót, amikor átküldtem Currynak a fájlt. Elég meredek dolog volt kijelenteni, hogy a rendőrség feltételezése szerint egy sorozatgyilkos a tettes. Vickery egy szóval sem mondott ilyet. Az első Jeannie Keene-től idézett mondatot a gyászbeszédéből loptam. A másodikat abból a felháborodott monológból vágtam ki, amit akkor zúdított rám, amikor rájött, hogy a telefonos részvétnyilvánításom csak álca. Tudta, hogy ízekre akarom szedni a lánya halálát, aztán újságpapírba csomagolva feltálalni idegeneknek, hadd csámcsogjanak rajta.

– Csak annyit akarunk, hogy hagyjanak békén bennünket! – sivította. – Ma temettük el a kislányunkat! Szégyellje magát!

De ez akkor is egy idézhető nyilatkozat, amire szükségem volt, mivel Vickery nem mondott semmit.

Curry szerint a cikk megállt a lábán – igaz, nem volt nagyszerű írás, de legalább ígéretes kezdés. Még ezt a dagályos mondatot is benne hagyta: „Egy sorozatgyilkosnak, aki gyerekekre vadászik.” Ezt ki kellett volna húzni. Én magam is tudtam, de kellett a drámai töltet. Curry biztos részeg volt, amikor olvasta.

Egy terjedelmes cikket kért a kislányok családjáról, amilyen gyorsan össze tudom ka-

parni. Újabb esélyt kaptam a megváltásra. Mázlim volt – úgy tűnt, Wind Gap még egy kis ideig kizárólag a *Chicago Daily Post* terepe marad. Egy kongresszusi szexbotrány volt kibontakozóban, és nem csupán egyetlen szigorú szenátort rántott magával, hanem mindjárt hármat. Köztük két nőt. Harsány, szaftos anyag. Ami még fontosabb, egy a miénkénél lényegesen csillogóbb város, Seattle utcáit is egy sorozatgyilkos járta. A ködbe burkolózó kávéházak között valaki terhes nőket öldösött, és felvágott hasuk tartalmát sokkoló tablókba rendezte a saját szórakozására. A szerencsének köszönhettük tehát, hogy az efféle esetekre szakosodott újságíróknak más dolguk akadt. Egymagam voltam hát, arra kárhoztatva, hogy nyomorult hangulatban hánykolódjak a gyerekkori ágyamban.

Szerdán sokáig aludtam a fejemre húzott, átizzadt lepedők és paplanok alatt. Többször felébredtem a telefon csörgésére, az ajtóm előtt porszívózó szobalányra, végül a fűnyíróra. Mindenáron aludni akartam még, de a nap folyton beférkőzött az álmomba. Nem nyitottam ki a szememet, helyette inkább azt képzeltem, hogy Chicagóban vagyok, a saját rozoga ágyamban, az egyszobás lakásomban, ami egy szupermarket hátsó téglafalára néz. Amikor négy évvel ezelőtt beköltöztem, abban a szupermarketben vásároltam egy forgácslapból készült komódot meg egy műanyag asztalt, azon ettem súlytalan, sárga tányérokból, elgörbült bádog evőeszközökkel. Belém hasított az aggodalom, hogy nem locsoltam meg az egyetlen növényemet, a kissé megsárgult páfrányt, amit a szomszéd kukájában találtam. Aztán eszembe jutott, hogy már két hónappal ezelőtt kidobtam, mert elszáradt. Próbáltam újabb képeket felidézni a chicagói életemből: a bokszomat a szerkesztőségben; a házfelügyelőt, aki még mindig nem tudta a nevemet; a tompa zöld karácsonyi fényeket, amelyeket még mindig nem szerelt le a szupermarket. Azt a néhány barátságos ismerőst, akiknek valószínűleg fel sem tűnt, hogy elutaztam.

Gyűlöltem itt lenni Wind Gapben, de az otthon képe sem nyújtott vigaszt.

Egy flaska meleg vodkát húztam elő az utazótáskámból, és visszafeküdtem az ágyba. A vodkát kortyolgatva körülnéztem. Azt vártam, hogy anyám felszámolja a szobámat, amint kiteszem a lábamat a házból, de pontosan ugyanúgy nézett ki, mint tizenvalahány évvel ezelőtt. Bántam, hogy ilyen komoly tinédzser voltam: nem ragasztottam a szobám falára posztereket a kedvenc popsztárjaimról vagy filmjeimről, ahogy lányos fényképgyűjteményeket vagy száraz virágcsokrokat sem. Csak vitorláshajókat ábrázoló festményeket akasztottam ki, bukolikus pasztelljeleneteket, meg Eleanor Roosevelt portréját. Ez utóbbi egészen különösen hatott, mivel nem sokat tudtam Mrs. Rooseveltről, azt leszámítva, hogy derék asszony volt, de azt hiszem, akkoriban ennyi is elég volt nekem. Ma már inkább Warren Harding elnök nejéről, a „Hercegnőről” tennék ki egy képet, aki a legpitiánerebb sérelmeit is feljegyezte kis piros füzetébe, azután bosszút állt miattuk. Manapság jobb szeretem, ha egy first ladyben van némi spiritusz.

Újra beleittam a vodkába. Mindennél jobban vágytam az öntudatlanságra, hogy sötétségbe burkolózzak, hogy ne legyek jelen. Feldúlt voltam. Úgy éreztem, feszítenek belülről a könnyek, olyan vagyok, mint egy vízzel csordultig töltött léggömb. Ami csak egy tűszúrásra vár. Wind Gap rossz hatással volt az egészségemre. És ez a ház is.

Halk kopogás az ajtón, alig hangosabb, mint a huzat.

– Igen? – A vodkáspoharat az ágy mellé dugtam.

– Camille? Anyád vagyok.

– Igen?

– Hoztam neked testápolót.

Kicsit kábán léptem az ajtóhoz, a vodka megalapozta azt a bizonyos első réteget, amitől képes voltam elviselni ezt a helyet ezen a napon. Már hat hónapja abbahagytam a piálást, de itt semmi nem számított. Anyám az ajtó előtt állt, olyan óvatosan kukucskált be, mintha egy halott gyermek szobája volna.

Kis híján. Egy méretes, halványzöld tubust nyújtott felém.

– E-vitamin van benne. Ma reggel vettem.

Anyám hisz az E-vitamin jótékony hatásában, mintha attól, hogy alaposan bekenem vele magam, újra sima és hibátlan lehetnék. Eddig még nem vált be.

– Köszönöm.

A tekintete végigsiklott a nyakamon, a karomon, a lábamon, amit csupaszon hagyott a póló, amiben aludtam. Elfintorodott, majd újra az arcomat fürkészte. Sóhajtott, a fejét ingatva. Aztán csak állt ott.

– Nagyon megviselt a temetés, mama? – Még most sem bírtam megállni, hogy ne tegyek egy apró gesztust felé, a kommunikáció erőtlen jelét.

– Igen. Annyi mindenben emlékeztetett rá. Az a kicsi koporsó.

– Engem is megviselt – folytattam. – Magam is meglepődtem, mennyire. Hiányzik. Még most is. Hát nem fura?

– Az lenne *fura*, ha nem hiányozna. A húgodról van szó. Ez majdnem olyan fájdalmas dolog, mint amikor valaki a gyermekét veszíti el. Még akkor is, ha te még kicsi voltál.

Odalent Alan egy bonyolult dallamot fütyörészett, de anyám mintha nem is hallotta volna.

– Nem igazán tetszett az a nyílt levél, amit Jeannie Keene felolvasott – folytatta. – Temetés volt, nem politikai nagygyűlés. És miért volt mindenki olyan lezserül öltözve?

– Nekem tetszett a levél. Szívből jött – feleltem. – Te nem olvastál fel semmit Marian temetésén?

– Nem, dehogy! Állni is alig bírtam, nemhogy beszédet mondani. El sem hiszem, hogy te nem emlékszel ezekre a dolgokra, Camille! Szerintem szégyellned kellene magad, hogy így megfeledkeztél róla.

– Csak tizenhárom voltam, amikor meghalt, mama. Emlékszel, még kicsi voltam.

Már majdnem húsz év telt el, lehetséges volna?

– Hát, igen. Mihez lenne kedved ma? A rózsák most nyílnak a Daly Parkban, ha sétálni akarsz egyet.

– Át kellene mennem a rendőrségre.

– Ne mondj ilyeneket, amíg itt vagy! – csattant fel anyám. – Mondd azt, hogy elintéznivalód van, vagy azt, hogy a barátaiddal találkozol.

– Elintéznivalóm van.

– Rendben. Menj csak!

Elindult az elegáns folyosón, és hallottam, ahogy a lépcső megnyikordult gyors léptei alatt.

Hideg fürdőt vettem, lekapcsolt villany mellett, egy újabb pohár vodkát egyensúlyozva a kád szélén, majd felöltöztem és kiléptem a folyosóra. A ház néma volt, már amennyire egy százéves épület néma lehet. A konyhából csak egy ventilátor surrogását hallottam, amikor megálltam az ajtó előtt, fülelve, biztosan nincs-e odabent senki. Azután besurrantam, felkaptam egy fényes, zöld almát, beleharaptam, és kiléptem a házból. Az ég felhőtlen volt.

Odakint a verandán egy elcserélt gyereket pillantottam meg. Egy kislányt, aki egy hatalmas, több mint egy méter magas babaházat szemlélt elmélyülten, anyám házának pontos mását. Háttal ült nekem, hosszú szőke haja fegyelmezett fürtökben omlott a vállára. Amikor megfordult, rájöttem, hogy ő az a lány, akivel az erdő szélén beszéltem. Az a lány, aki a barátnőivel nevetgélt a templom előtt Natalie temetése után. A legcsinosabb.

– Amma? – kérdeztem, ő pedig felnevetett.

– Természetesen. Ki más játszana Adora verandáján egy kis Adora-házikóval?

Kislányos, kockás nyári ruhát viselt, egy színben passzoló szalmakalap hevert mellette. Most először látszott annyi idősnek – tizenhárom évesnek – amennyi valójában volt. Jobban mondva most fiatalabbnak tűnt. A ruhája inkább egy tízéves kislányhoz illett. Dühös pillantást vetett rám, amikor észrevette, hogy végigmérem.

– Ezt Adora miatt veszem fel. Itthon én vagyok az ő kis játékbabája.

– És amikor máshol vagy?

– Akkor más vagyok. Te meg Camille vagy. A féltestvérem. Adora első lánya, a *Marian* előtti lánya. Te vagy a Pre, én meg a Poszt. Nem ismertél meg.

– Nagyon régen nem jártam itt. És Adora öt éve nem küld karácsonyi fotókat.

– Lehet, hogy neked már nem küld belőle, de most is elkészítteti azokat a rohadt képeket. Adora minden évben vesz nekem egy piros-zöld kockás ruhát külön erre az alkalomra. Amint kész a kép, a ruhát tűzre vetem.

Egy mandarin méretű zsámolyt emelt ki a babaház szalonjából, és elém tartotta.

– Újra kell kárpitoztatni. Adora a barackszínűről sárga palettára váltott. Megígérte, hogy elvisz a lakástextilboltba, hogy újrahúzhassam. Ez a babaház az én kis szeszélyem.

Kis híján természetesnek hatott, ahogy ezt mondta: *az én kis szeszélyem*. A szavak kereken és édesen gurultak a szájából, mint a vajkaramella. Halkan, félrebillentett fejjel mormolta őket, de a fordulat egyértelműen anyámé volt. Az ő kis játék babája, aki megtanult pontosan úgy beszélni, ahogy Adora.

– Látom, hogy nagyon szép – feleltem, és bágyadtan búcsút intettem neki.

– Köszönöm – felelte. Az én szobámra siklott a tekintete a babaházban. Vékony ujjával megbökte az ágyamat.

– Remélem, élvezni fogod az ittléted – dünnyögte Amma a szobának, mintha egy apró Camille-hoz beszélne, akit senki sem lát.

Vickery rendőrfőnök épp egy behorpadt stoptáblát kalapált ki a Second és az Ely sarkán, ami egy csendes utca apró házakkal, pár sarokra a rendőrségtől. Minden egyes kalapácsütésnél megrándult az arca. A hátán már átizzadt az ing, bifokális szemüvege az orra hegyére csúszott.

– Nincs semmi mondanivalóm, Miss Preaker.

Bumm.

– Tudom, hogy ezen könnyű felháborodni, Vickery. Nem én akartam ezt a megbízást. Rám erőltették, mert idevalósi vagyok.

– Úgy hallom, évek óta nem járt idehaza.

Bumm.

Nem feleltem. A járda repedéséből kisarjadt muhart néztem. A *Miss* megszólítás kicsit szíven ütött. Nem tudtam eldönteni, hogy ez csupán számomra szokatlan udvariasság, vagy inkább a hajadon mivoltomra tett csípős megjegyzés. Egy egyedülálló nő, aki akár csak egy hajszállal is elmúlt harminc, furcsa szerzetnek számított ezen a vidéken.

– A maga helyében minden tisztességes ember inkább felmondott volna, mint hogy halott gyerekekről írjon. – *Bumm*. – Ez a megalkuvás, Miss Preaker.

Az utca túloldalán egy idős férfi csoszogott lassan egy fehér deszkaborítású ház felé, a kezében egy karton tejet szorongatott.

– Igaza van, nem érzem magam túl fényesen. – Nem volt ellenemre, hogy kicsit udvaroljak Vickerynek. Azt akartam, hogy megkedveljen, nemcsak azért, hogy megkönnyítsem a dolgomat, hanem mert a temperamentuma Curryt juttatta eszembe, aki hiányzott nekem. – De lehet, hogy egy kis hírverés jobban felkelti az emberek figyelmét az ügy iránt. Segíthet megoldani. Történt már ilyen.

– Az isten verje meg. – Ledobta a kalapácsot, az nagyot koppant a földön, Vickery pe-

dig szembefordult velem. – Már kértünk segítséget. Leküldtek ide valami különleges nyomozót Kansas Cityből, hónapok óta hol itt van, hol elmegy. És eddig egyetlen istenverte nyomra sem bukkant! Azt mondta, lehet, hogy pont itt tettek ki valami őrült autóstoppost, akinek megtetszett a hely, és majd' egy éven át itt ragadt. De ez a város nem olyan nagy, és én holtbiztos vagyok abban, hogy senkit nem láttam errefelé, aki nem idevalósi.

Itt jelentőségteljes pillantást vetett rám.

– Elég nagy ez az erdő, és jó sűrű is – jegyeztem meg.

– Ezt nem egy idegen tette, gondolom, maga is tudja.

– Gondoltam, maga jobban örülne, ha idegen lenne.

Vickery felsóhajtott, rágyújtott, majd védelmezőn átkarolta a stoptáblát tartó oszlopot.

– Persze, hogy jobban örülnék, a pokolba is – szólalt meg végül. – De én se vagyok teljesen hülye. Nem dolgoztam még gyilkossági ügyön, de nem vagyok egy istenverte idióta.

Bárcsak ne nyakaltam volna be annyi vodkát, gondoltam magamban. A gondolataim köddé váltak. Képtelen voltam koncentrálni arra, amit mond, képtelen voltam jó kérdéseket feltenni.

– Maga szerint a tettes Wind Gap-i?

– Erről nem nyilatkozom.

– Nem fogom idézni a cikkemben, csak a véleményére vagyok kíváncsi, hogy maga szerint ugyan miért öldösne egy helyi lakos gyerekeket?

– Egyszer kihívtak, mert Ann egy bottal megölte az egyik szomszédjuk madarát. Ő maga hegyezte ki a botot az apja egyik vadászkésével. Natalie családja azért költözött ide két évvel ezelőtt, mert a gyerek szemen döfte az egyik osztálytársát egy ollóval Philadelphiában. A papa otthagyta az állását valami nagy cégnél, hogy új életet kezdjenek. Abban az államban, ahol a nagyapja felnőtt. Egy kisvárosban. Mintha egy kisvárosnak nem lennének meg a maga problémái.

– Például az, hogy mindenki pontosan tudja, kik a bajkeverők.

– Így van.

– Szóval maga szerint olyasvalaki tehette, aki nem kedvelte a gyerekeket? Pont ezt a két lányt? Lehet, hogy valamit ártottak az illetőnek? És így bosszulta meg?

Vickery az orra hegyét dörzsölgette, megvakarta a bajszát. Újra a földön heverő kalapácsra bámult, és láttam rajta, hogy azon vívódik, felvegye-e, és elküldjön, vagy tovább beszéljen. Abban a pillanatban egy négyajtós fekete kocsi fékezett le mellettünk, az anyósülés felőli ablak már azelőtt legördült, hogy a kocsi megállt. A sofőr kilesett ránk, az arcát napszemüveg takarta.

– Üdv, Bill. Mintha azt beszéltük volna meg, hogy ilyentájt találkozunk az irodájában.

– Dolgom volt.

Kansas City ülhetett a kocsiban. Rám nézett, gyakorlott mozdulattal letolta a napszem-

üvegét. Egy barna hajtincs folyton a bal szemébe hullott. Ami kék volt. Rám mosolygott, tökéletes fogsort villantott rám, mint a rágógumireklámokban.

– Üdv. – Vickeryre pillantott, aki látványosan lehajolt a kalapácsért, azután vissza rám.

– Üdv – feleltem. Lejjebb húztam a kézfejemen az ingujjamat, és a markomba szorítottam, miközben kissé oldalra dőltem.

– Hát akkor, Bill, elvigyem? Vagy jobban szeret gyalogolni? Vehetek útközben kávét, és az irodában találkozunk.

– Nem iszom kávét. Már észrevehette volna. Tizenöt perc múlva ott leszek.

– Mi lenne, ha tíz perc múlva? Már késésben vagyunk. – Kansas City még egyszer rám nézett. – Biztos ne vigyem el, Bill?

Vickery nem felelt, csak a fejét rázta.

– A barátnője kicsoda, Bill? Azt hittem, mostanra az összes fontos Wind Gap-beli lakossal találkoztam. Vagy Wind Gap-i? – Elvigyorodott. Szótlanul álldogáltam, mint egy iskoláslány, remélve, hogy Vickery bemutat.

Bumm! Vickery elengedte a kérdést a füle mellett. Ha Chicagóban vagyunk, a kezemet nyújtom, hogy egy mosoly kíséretében bemutatkozzak, és élvezzem a reakciót. De itt csak álltam ledermedve, és némán Vickeryre meredtem.

– Hát jó, akkor a rendőrségen találkozunk.

Az ablak felgördült, a fickó pedig elhajtott a kocsijával.

– Ez volt az a nyomozó Kansas Cityből? – kérdeztem.

Vickery válaszul újabb cigarettára gyújtott, és faképnél hagyott. Az idős férfi épp ekkor ért fel a lépcső tetejére az utca túloldalán.

Negyedik fejezet

Valaki kacskaringós kék vonalakkal fújta tele a víztorony lábát a Jacob J. Garrett Emlékparkban, ami ettől furcsán díszesnek hatott, mintha horgolt csizmácskát viselne. A park, ahol Natalie-t utoljára látták életben, kihalt volt. A baseballpálya pora méternyi magasságban kavargott a levegőben. A torkomban éreztem az ízét: olyan volt, mint a tea, amit túl sokáig áztattak a forró vízben. Az erdő szélén magasra burjánzott a fű. Meglepett, hogy senki sem vágatta le, tüntette el onnét, akárcsak a kövekkel tették, amelyeken Ann Nash fennakadt.

Középiskolás koromban a Garrett Park volt az a hely, ahol hétvégente mindenki összeverődött sörözni, füvet szívni, vagy hogy kiveresse magának a fák között, az erdő szélétől alig egy méternyire. Itt csókolóztam először, tizenhárom évesen, egy focistával, aki közben bagót rágott. A dohány nagyobb hatással volt rám, mint a csók, alkoholos üdítőt hánytam a kocsija mögött; apró, fénylő gyümölcsdarabok úsztak benne.

– A James Capisi itt volt.

Megfordultam, és egy szőke, tüskehajú, tíz év körüli fiúval találtam szemben magam, aki egy bolyhos teniszlabdát szorongatott.

– James Capisi?

– Ő a barátom, és itt volt, amikor a nő elkapta a Natalie-t – folytatta a gyerek. – A James látta. A nő hálóingben volt. Épp frizbiztek, ott, az erdő szélén, és akkor az a nő elkapta a Natalie-t. A Jamest vitte volna el, de ő itt akart állni, a pályán. Ezért állt a Natalie oda, a fák mellé. A James a nap miatt állt ide. Nem szabad napon lennie, mert az anyukájának bőrrákja van, de ő akkor is mindig a napra áll. Vagyis állt. – A fiú lepattintotta a teniszlabdát, mire apró porfelhő szállt fel.

– Már nem szeret napon lenni?

– Már semmit se szeret.

– Natalie miatt?

A kisfiú harciasan megrántotta a vállát.

– Azért, mert a James egy gyáva nyúl.

A fiú alaposan végigmért, aztán hirtelen hozzám vágta a labdát. A csípőmet találta el, lepattant róla.

A gyerek felnevetett.

– Bocs.

A labda után ugrott, látványosan rávetette magát, azután felugrott és a földhöz vágta. Vagy háromméternyire pattant fel a levegőbe, majd tovább pattogott.

– Nem egészen értem, amit mondtál. Ki volt hálóingben?

A tekintetemet a pattogó labdára szegeztem.

– A nő, aki elvitte a Natalie-t.

– Várj csak! Ezt meg hogy érted?

Korábban azt hallottam, hogy Natalie a barátaival játszott itt, akik mind hazaindultak. A gyanú szerint a hazafelé vezető rövid gyalogúton rabolták el a kislányt.

– A James látta, hogy az a nő elviszi a Natalie-t. Csak ketten voltak itt, és frizbiztek, és a Natalie nem tudta elkapni, és bement a fűbe az erdő szélén, a nő pedig egyszercsak kinyúlt onnan, és elkapta. És eltűntek. A James meg hazaszaladt. És azóta se jött ki a házból.

– Akkor te honnét tudod, mi történt?

– Egyszer meglátogattam. Elmondta nekem. Haverok vagyunk.

– James errefelé lakik?

– A James egy akkora köcsög. Én meg lehet, hogy úgyis elmegyek a nagymamámhoz a nyárra Arkansasba. Ott jobb, mint itt.

A fiú a baseballpályát körbekerítő drótkerítésnek hajította a labdát, ami csörömpölő zajjal beszorult az egyik résbe.

– Te idevalósi vagy? – A fiú a levegőben szálló port kezdte rugdosni.

– Aha. Régen itt laktam. De már nem. Látogatóba jöttem. – Újra próbálkoztam. – James errefelé lakik?

– Te gimibe jársz? – A fiú arca egészen napbarnított volt. Úgy nézett ki, mint egy apró tengerészgyalogos.

– Nem.

– Főiskolára? – Az álla nedves volt a nyáltól.

– Idősebb vagyok.

– Mennem kell. – Hátrafelé ugrándozva indult el, úgy rántotta ki a drótkerítésből a labdát, mint egy rossz fogat, aztán megfordult, újra rám nézett, és megrázta a csípőjét, mintha idegesen táncolna. – Mennem kell. – Az utca felé hajította a labdát, hatalmas puffanással pattant le a kocsimról. Utánaszaladt, és eltűnt.

Wind Gap egyetlen FaStop benzinkútján kikerestem *Capisi, James* számát a magazinvékonyságú telefonkönyvből. Fogtam egy hatalmas műanyag poharat, megtöltöttem epres üdítővel, és a Holmes Street 3617-hez hajtottam.

Capisiék otthona a város olcsó kiadó házakat kínáló keleti peremén állt, lepukkant, két hálószobás házak között. A környékbeliek többsége a közeli disznóhizlaldában dolgozik, ez a magánvállalkozás az ország disznóhústermelésének két százalékét adja. A szegénysorban élő Wind Gap-iek szinte kivétel nélkül a disznóhizlaldában dolgoznak, ahogy egykor az apjuk is tette. A tenyészoldalon malacokat billogoznak és tesznek rekeszekbe, kocákat termékenyítenek meg és zárnak ólba, trágyadombokat hordanak össze. A vágóhídi oldal a rosszabb. Vannak munkások, akiknek az a dolguk, hogy betereljék a disznókat a fo-

lyosóra, ahol a sokkolók várják őket. Mások elkapják a hátsó lábukat, meghúzzák rajtuk a béklyót, és ezután elengedik a fejjel lefelé levegőbe emelkedő, visító és rugdalózó állatokat. Hegyes disznóölő késekkel vágják át a torkukat, a csempézett padlóra fröccsenő vér sűrű, mint a festék. Azután következik a forrázótartály. A szüntelen, őrjöngő, kétségbeesett visítás miatt a dolgozók többsége füldugót hord, így a napjaikat hangtalan, tomboló vérontásban töltik. Esténként isznak, és hangos zenét hallgatnak. A helyi bár, a Heelah's, nem szolgál fel disznóhúsból készült ételt, csak rántott csirkemellet, amit nyilván épp ennyire dühödt munkások dolgoztak fel egy másik porfészekben.

A teljes igazsághoz hozzátartozik, hogy az egész gazdaság anyám tulajdona, és évente nagyjából 1,2 millió dolláros profitot termel neki. Hagyja, hogy mások igazgassák helyette.

Capisiék tornácán egy kandúr nyávogott, és ahogy közeledtem a ház felé, egy délutáni tévéshow kiszűrődő moraját hallottam. Bezörgettem a szúnyoghálós ajtón és vártam. A macska a lábamhoz dörgölőzött, éreztem a bordáit a nadrágomon keresztül. Újra bezörgettem, mire valaki kikapcsolta a tévét. A macska besurrant a hintaágy alá, és nyávogni kezdett. A körmömmel a jobb tenyeremre karcoltam a *nyivákol* szót, és újra bekopogtam.

– Anyu! – Egy gyerek hangját hallottam a nyitott ablakon át.

Odaléptem, és sötét, göndör hajú, sovány fiút pillantottam meg a poros szúnyoghálón át, aki tágra nyílt szemmel bámult rám.

– Szia, bocs a zavarásért. Te vagy James?

– Mit akar?

– Szia, James, bocs, hogy megzavartalak. Épp valami jó műsort néztél a tévében?

– A rendőrségtől jött?

– Azt próbálom kideríteni, hogy ki bántotta a barátnődet. Beszélhetnénk?

A fiú nem mozdult, csak az ujját húzogatta az ablakpárkányon. Leültem a tornác túlsó végében álló hintaágyra.

– Camille a nevem. Egy barátod mesélte el nekem, mit láttál. Egy nagyon rövid, szőke hajú fiú.

– Az a Dee.

– Így hívják? A parkban találkoztam vele, ott, ahol Natalie-vel játszottál.

– Az a nő vitte el. Senki sem hiszi el nekem. Én nem félek. Csak muszáj bennmaradnom a házban. Az anyukámnak rákja van. Beteg.

– Dee elmondta. Megértelek. Remélem, nem ijesztettelek meg azzal, hogy idejöttem.

A fiú húzogatni kezdte hosszúra nőtt körmét fel-alá a szúnyoghálón. A reszelős hangtól viszketni kezdett a fülem.

– Maga nem hasonlít arra a nőre. Ha hasonlítana, akkor kihívnám a rendőrséget. Vagy lelőném magát.

– Hogy nézett ki az a nő?

A fiú vállat vont.

– Már elmondtam. Százszor.

– Mondd el még egyszer.

– Öreg volt.

– Olyan öreg, mint én?

– Olyan öreg, mint egy anya.

– És még?

– Fehér hálóingben volt és fehér volt a haja. Tiszta fehér volt, de nem úgy, mint egy kísértet. Ezt is már annyiszor elmondtam.

– Mennyire volt fehér?

– Mintha még sose lett volna kint.

– És ez a nő elkapta Natalie-t, amikor Natalie odament az erdő szélére? – kérdeztem ugyanazon a behízelgő hangon, amit anyám a személyzet általa kedvelt tagjaival üt meg.

– Én nem hazudok.

– Persze, hogy nem. A nő játék közben kapta el Natalie-t?

– Nagyon gyorsan csinálta – bólintott a fiú. – A Natalie begyalogolt a fűbe, hogy megkeresse a frizbit. Én meg láttam, hogy az a nő jön kifelé az erdőből, és a Natalie-t figyeli. Én előbb láttam meg, mint a Natalie. De nem féltem.

– Valószínűleg nem.

– Még akkor se féltem, amikor elkapta a Natalie-t. Először nem.

– De utána már igen?

– Nem. – A hangja elhalkult. – Akkor sem féltem.

– James, el tudnád mesélni, mi történt, amikor az a nő elkapta Natalie-t?

– Odahúzta magához a Natalie-t, mintha megölelné. Aztán felnézett rám. Rám bámult.

– A nő?

– Aha. Rám mosolygott. Egy pillanatig azt hittem, hogy talán nincs is semmi baj. De semmit se mondott. És utána már nem is mosolygott. Az ujját a szájához emelte, hogy csönd legyen. És utána bement az erdőbe. A Natalie-vel. – Újra vállat vont. – De már elmondtam ezt az egészet.

– A rendőröknek?

– Először az anyukámnak, utána a rendőröknek. Az anyukám azt mondta, hogy muszáj elmondani. De a rendőrök nem törődtek vele.

– Miért nem?

– Azt hitték, hogy hazudok. De ilyet nem találnék ki. Hülyeség.

– Natalie csinált valamit, mialatt ez történt?

– Nem. Csak állt ott. Szerintem nem tudta, mit csináljon.

– Hasonlított valakire az a nő? Láttad már valahol?

– Nem. Már megmondtam.

A fiú ellépett a szúnyoghálótól, és hátrapillantott a nappali felé.

– Hát, bocs a zavarásért. Talán érdemes lenne áthívni magadhoz egy barátodat. Hogy legyen társaságod. – A fiú megint vállat vont, és a körmét rágta. – Lehet, hogy jobban éreznéd magad, ha kicsit kimozdulnál a házból.

– Nem akarok. Egyébként is van pisztolyunk. – Egy pisztolyra bökött az ujjával, ami a kanapé karfáján hevert egy félig megevett sonkás szendvics mellett. Jesszus.

– Biztos, hogy jó ötlet elöl tartani, James? Nem kéne kézbe venned. A fegyver nagyon veszélyes dolog.

– Annyira nem. Az anyukámat nem zavarja. – Most először nézett rám. – Szép vagy. Szép a hajad.

– Köszönöm.

– Mennem kell.

– Oké. Vigyázz magadra, James.

– Azt csinálom.

Nagyot sóhajtott, és ellépett az ablaktól. Egy másodperccel később újra meghallottam a tévé duruzsolását.

Wind Gapben tizenegy bár van. Az egyik ismeretlen helyre, a Sensorsba ültem be, ami a falakat díszítő cikcakkos neonfényekből és a középen elhelyezkedő mini táncparkettből ítélve a nyolcvanas évek idiotizmusának egyik fellángolása idején épülhetett. Whiskyt kortyolgatva a jegyzeteimet firkantottam le a nap eseményeiről, amikor Kansas City rendfenntartója huppant le velem szemben a párnázott ülésre. A sörével koppintott egyet az asztalon.

– Azt hittem, egy újságírónak tilos szülői engedély nélkül kiskorúakkal beszélnie. – Rám mosolygott, belekortyolt a sörbe. James anyja nyilván rájuk telefonált.

– Egy újságíró kénytelen határozottabban fellépni, ha a rendőrség teljesen kizárja a nyomozásból – feleltem még csak fel sem pillantva.

– A rendőrség nem igazán képes a munkáját végezni, ha ez az újságíró aztán a chicagói lapokban számol be a nyomozás részleteiről.

Ez a taktika ősrégi volt. Újra a jegyzeteimbe mélyedtem, amelyeken nedves foltot hagyott bepárásodott poharam.

– Kezdjük újra. Richard Willis vagyok. – Megint belekortyolt a sörbe, aztán csettintett egyet. – Most süsse el a poénjait a nevemmel kapcsolatban. Több szinten is működik.

– Csábítóan hangzik.

– Richard, azaz Dick, mint seggfej. Dick, mint zsaru.

– Igen, leesett.

– Maga pedig Camille Preaker, a lány Wind Gapből, aki sokra vitte a nagyvárosban.

– Á, igen, ez lennék én.

Rám mosolygott azzal a nyugtalanító rágógumireklám-mosolyával, majd beletúrt a hajába. Jegygyűrű sehol. Átvillant rajtam, vajon mióta figyelem az ilyesmit.

– Oké, Camille, mit szólna hozzá, ha fegyverszünetet kötnénk? Legalábbis egyelőre. Meglátjuk, hogy megy. Gondolom, nem kell kioktatnom a Capisi-gyerekkel kapcsolatban.

– Gondolom, tudja, hogy nincs semmi oka arra, hogy kioktasson. Miért legyintett a rendőrség Natalie Keene elrablásának egyetlen szemtanújára?

Kézbe vettem a tollamat, jelezve, hogy újságíróként kérdezem.

– Ki mondta, hogy legyintettünk rá?

– James Capisi.

– Aha. Nos, ő aztán igazán jó forrás – nevetett fel. – Elárulok magának egy apró titkot, *Miss* Preaker. – Elég jól utánozta Vickeryt, még a képzeletbeli gyűrűt is tekergette kisujján. – Nem szokásunk folyamatban levő nyomozásba kilencéves kisfiúkat beavatni. Ahogy abba sem, hogy elhisszük-e neki, amit mond.

– Maga elhiszi?

– Ezt nem kommentálhatom.

– Ha ennyire részletes leírást kaptak a gyilkosság gyanúsítottjáról, talán tudathatnák a helyiekkel, mire figyeljenek. De nem tették meg, ezért azt kell feltételeznem, hogy legyintettek rá.

– Erre sem mondhatok semmit.

– Úgy tudom, Ann Nasht nem molesztálták szexuálisan – folytattam. – Ez Natalie Keene esetében is igaz?

– *Miss* Preaker, értse meg, erről most nem beszélhetek.

– Akkor miért ül most itt és beszél velem?

– Hát, először is, tisztában vagyok azzal, hogy a múltkor sok időt töltött a kollégánkkal, feltehetőleg az értékes munkaidejét áldozta rá, amikor elmondta neki a saját verzióját Natalie holttestének megtalálásáról. Meg akartam köszönni.

– Az *én* verziómat?

– Mindenkinek másképp működik az emlékezete – felelte. – Például maga azt mondta, Natalie szeme nyitva volt. Broussardék viszont azt mondták, csukva.

– Erre inkább nem mondok semmit.

Elöntött az epe.

– Én hajlok arra, hogy inkább egy újságírásból élő nőnek higgyek, mint egy kifőzde két idős tulajdonosának – felelte Willis. – De hallani szeretném, maga mennyire biztos benne.

– Natalie-t molesztálták szexuálisan? Csak magunk közt kérdezem, nem mint újságíró. – Letettem a tollamat.

Kansas City egy másodpercig némán a semmibe meredt, a sörösüvegét forgatva.

– Nem.

– Egészen biztos vagyok abban, hogy nyitva volt a szeme. De maga is ott volt.

– Ott – felelte.

– Tehát ehhez nincs rám szüksége. És másodszor?

– Tessék?

– Az előbb azt mondta, „először is…”

– Á, igen. Nos, a másik ok, ami miatt beszélni szerettem volna magával, és most őszinte leszek, ezt szerintem maga is értékeli, szóval bármit megtennék, hogy beszélhessek valakivel, aki nem idevalósi. – Rám villantotta a fogsorát. – Úgy értem, tudom, hogy maga is idevalósi. És nem értem, hogy csinálta. Tavaly augusztus óta vagyok itt, kisebb megszakításokkal, és kezdek becsavarodni. Nem mondom, hogy Kansas City egy nyüzsgő metropolisz, de ott legalább van éjszakai élet. Van kulturális… na jó, van *némi* kultúra. Vannak emberek.

– Szerintem ki fogja bírni.

– Muszáj lesz. Lehet, hogy most jó ideig itt leszek.

– Igen. – Magam elé húztam a jegyzetfüzetemet. – Tehát, mi az elmélete, Mr. Willis?

– Igazából Willis nyomozó. – Megint elvigyorodott. Felhajtottam a whiskymet, és a rövid szívószálat kezdtem rágcsálni. – Szóval, Camille, meghívhatom a következő körre?

Megkocogtattam a poharamat, és bólintottam.

– Whiskyt, tisztán.

– Jó.

Míg a nyomozó a bárpultnál állt, fogtam a golyóstollamat és íves, dőlt betűkkel felírtam a csuklómra azt, hogy *Dick*. Két pohár Wild Turkeyvel tért vissza.

– Szóval – nézett rám felvont szemöldökkel –, a javaslatom az lenne, hogy beszélgessünk egy kicsit. Mint két civil. Nagyon igényelném. Nem mondhatnám, hogy Bill Vickery

él-hal azért, hogy megismerjen.

– Akkor már ketten vagyunk.

– Értem. Szóval maga Wind Gapben nőtt fel, és most egy lapnál dolgozik Chicagóban. A *Tribune*-nél?

– A *Daily Post*nál.

– Azt nem ismerem.

– Meglepne, ha ismerné.

– Ennyire szeret ott dolgozni?

– Semmi bajom vele. Tényleg semmi.

Nem volt kedvem elbűvölően viselkedni, abban sem voltam biztos, hogy még emlékszem, hogyan kell. A családban ez Adora reszortja, még a rovarirtó fickó is szívhez szóló karácsonyi lapokat küld neki, pedig évente csak egyszer jön hozzánk.

– Nincs valami beszédes kedvében, Camille. Ha akarja, el is mehetek.

Igazából nem akartam. Jólesett ránézni, és a hangját hallva nem éreztem magam annyira nyomorultul. Az sem ártott, hogy nem idevalósi.

– Elnézést, udvariatlan vagyok. Elég rázósra sikerült a hazatérés. És nem segít, hogy épp erről a témáról kell írnom.

– Mikor járt itt utoljára?

– Évekkel ezelőtt. Egész pontosan nyolc évvel ezelőtt.

– De a családja még itt él.

– Ó, de még mennyire. Lelkes Wind Gap-iek. Azt hiszem, ez a helyes kifejezés, hogy megválaszoljam egy korábbi kérdését.

– Á, kösz. Nem szeretném megbántani a helyieket. Még annál is jobban, mint eddig. Szóval a családja szeret itt élni?

– Igen. Álmukban sem gondolnának arra, hogy elköltözzenek. Túl sok barátjuk van itt. Túl szép a házuk. Satöbbi.

– Szóval akkor a szülei is itt születtek?

Egy egész asztaltársaság, ismerősnek tűnő, korombeli pasik huppantak le az egyik közeli bokszba. Mindegyiküknél egy nagy korsó sör volt. Reméltem, hogy nem vesznek észre.

– Anyám itt. A mostohaapám Tennessee-ben. Ő akkor költözött ide, amikor összeházasodtak.

– És az mikor volt?

– Azt hiszem, majdnem harminc éve.

Igyekeztem lassabban inni, hogy ne hagyjam le.

– És az édesapja?

Sokatmondó mosollyal feleltem.

– Maga Kansas Cityben nőtt fel?

– Bizony. Álmomban sem gondolnék arra, hogy elköltözzek onnét. Túl sok a barát. Túl szép a ház. Satöbbi.

– És zsarunak lenni… jó dolog ott?

– Történik ez-az. Ahhoz épp elég, hogy ne legyen belőlem Vickery. Tavaly komoly ügyeim is voltak. Főleg gyilkosságok. És volt egy fickó, aki nőkre támadt a városban, sorozatban egymás után.

– Nemi erőszak?

– Nem. Rájuk ült, benyúlt a szájukba, és cafatokra tépte a torkukat.

– Jesszusom.

– Elkaptuk. Egy italbolt középkorú alkalmazottja volt, aki az anyjával élt, és a körme alatt még találtunk szövetdarabokat a legutolsó nő torkából. Tíz *nappal* a támadás után!

Nem volt egyértelmű, hogy a pasas ostobasága fájt-e neki, vagy a higiénia teljes hiánya.

– Szép.

– És most itt vagyok. A város ugyan kisebb, de nagyobb a bizonyítási lehetőség. Amikor Vickery először felhívott minket, az ügy még nem volt akkora jelentőségű, így egy középkádert küldtek ki. Engem. – Elmosolyodott, majdhogynem szerényen. – Aztán kiderült, hogy sorozatgyilkosság. Egyelőre nálam hagyták az ügyet, és bár nem mondták ki, tudom, hogy nem kellene elszúrnom.

Ismerősen hangzott a helyzet.

– Furcsa, hogy az ember nagy kiugrási lehetősége egy ilyen szörnyű eset – folytatta. – De ezt az érzést nyilván maga is ismeri. Milyen témában ír cikkeket Chicagóban?

– Bűnügyi tudósító vagyok, úgyhogy valószínűleg ugyanarról a szemétről írok, amivel maga találkozik: zaklatás, nemi erőszak, gyilkosság. – Azt akartam, hogy tudja, nekem is vannak horrorsztorijaim. Ostoba módon engedtem a kísértésnek. – A múlt hónapban például volt egy nyolcvankét éves férfi. A fia ölte meg, aztán betette egy kád lúgba, hogy feloldja a hullát. A pasi végül bevallotta, de azt persze nem tudta megmondani, miért tette.

Már bántam, hogy a *szemét* szót használtam a zaklatásra, nemi erőszakra, gyilkosságra. Tiszteletlenség.

– Úgy hangzik, mind a ketten láttunk már ronda dolgokat – jegyezte meg Richard.

– Igen. – Megforgattam a poharamban az italt. Nem tudtam mit mondani.

– Sajnálom.

– Én is.

Alaposan szemügyre vett, miközben a pultos letekerte a lámpák fényét, egyezményes jeleként annak, hogy késő́re jár.

– Egyszer elmehetnénk megnézni egy filmet. – Békítő hangon mondta, mintha egy este a helyi moziban mindent megoldana.

– Meglátjuk. – Felhajtottam a maradék italt. – Meglátjuk.

Lehámozta a címkét a mellette álló sörösüvegről, és az asztalra simította. Mi szükség volt rá? Látszik, hogy Kansas City sosem dolgozott még bárban.

– Hát, Richard, köszönöm az italt. Most haza kell mennem.

– Jó volt beszélgetni, Camille. Elkísérhetem a kocsijáig?

– Kösz, megoldom.

– Biztos jól van ahhoz, hogy vezessen? Esküszöm, ezt most nem rendőrként kérdem.

– Jól vagyok.

– Rendben. Szép álmokat.

– Magának is. És legközelebb hivatalos nyilatkozatot akarok.

Alan, Adora és Amma a nappaliban ültek, amikor megérkeztem hozzájuk. Megdöbbentett a jelenet, annyira emlékeztetett a régi időkre Mariannel. Amma és anyám a kanapén ültek, anyám a karjában tartotta Ammát, aki a hőség ellenére gyapjú hálóinget viselt, és egy jégkockát tartott az ajkához. A féltestvérem bárgyú megelégedéssel pillantott rám, majd újra a csillogó mahagóni étkezőasztalt kezdte babrálni, ami pontosan ugyanolyan volt, mint a szomszéd szobában álló bútordarab, csak épp alig tíz centi magas.

– Semmi ok az aggodalomra – szólalt meg Alan felpillantva az újságból. – Amma csak egy kicsit megfázott.

Először rám tört az aggodalom, aztán bosszankodni kezdtem. Feltámadt bennem a régi rutin, indultam volna a konyhába teát főzni, ahogy mindig, valahányszor Marian betegeskedett. Ott ácsorogtam volna anyám mellett, várva, hogy engem is átkaroljon. Anyám és Amma egy szót sem szóltak. Anyám még csak fel sem nézett, csak még közelebb húzta magához Ammát, és valamit a fülébe duruzsolt.

– Mi Crellinek kicsit érzékenyek vagyunk – jegyezte meg Alan némi bűntudattal.

Az orvosok Woodberryben minden bizonnyal hetente legalább egy Crellint kezelnek: anyám és Alan is erősen túlreagáltak mindent, ami az egészségükkel volt kapcsolatos. Emlékszem, gyerekkoromban anyám kenőcsöket és olajokat, házi készítésű szereket és homeopátiás sületlenségeket próbált rám tukmálni. Néha megittam az undorító löttyeit, de jóval gyakrabban utasítottam el őket. Aztán Marian beteg lett, nagyon beteg, és Adorának fontosabb dolga is akadt annál, minthogy engem rábírjon, nyeljem le a búzacsíra-kivonatot. Belém hasított az emlék: az a sok szirup és tabletta, amit be akart adni nekem, én pe-

dig visszautasítottam. Az volt az utolsó alkalom, amikor teljes anyai figyelme felém fordult. Hirtelen azt kívántam, bárcsak engedelmesebb lettem volna.

Crellinék. Itt mindenki Crellin rajtam kívül, futott át rajtam a gyerekes gondolat.

– Sajnálom, hogy beteg vagy, Amma – szólaltam meg.

– A lábán nem stimmel a minta! – nyüszített fel Amma hirtelen. Méltatlankodva tartotta anyám elé az asztalt.

– Micsoda szemed van neked, Amma – hunyorgott Adora a miniatűr bútorra. – De alig észrevehető, kicsim. Csak te fogod tudni.

Végigsimított Amma nyirkos homlokán.

– Nem, ez így nem jó – meredt dühösen az asztalra Amma. – Vissza kell küldenünk. Mi értelme külön legyártatni, ha nem stimmel?

– Drágám, esküszöm, hogy észre sem lehet venni. – Anyám megpaskolta Amma arcát, de a féltestvérem már felkelt az öléből.

– Azt mondtad, hogy minden tökéletes lesz. Megígérted! – A hangja elcsuklott, és könnyek csorogtak végig az arcán. – Most tönkre van téve! Az egész tönkre van téve! Az ebédlőről van szó, itt nem lehet olyan asztal, ami nem illik oda! Utálom!

– Amma… – Alan összehajtotta az újságot, és odament a lányához, hogy átkarolja, de Amma kitépte magát a karjából.

– Nem akarok semmi mást! Ezt az egyet kértem, és téged még csak nem is érdekel, hogy nem stimmel! – Most már sírva kiabált, hisztéria volt ez a javából, az arca lángolt a dühtől.

– Amma, csillapodj le! – szólt rá Alan hűvös hangon, és újra megpróbálta átkarolni.

– Nem akarok semmi mást! – ordította Amma, és a földhöz vágta az asztalt, ami öt darabra hasadt. Addig taposott rajta, amíg apró darabkákra nem tört, azután a kanapé párnájába temette az arcát, és üvöltve zokogott.

Visszavonultam a szobámba, hogy minél távolabb legyek ettől a szörnyű kislánytól, aki egyáltalán nem hasonlított Marianre. A testem lángra lobbant. Egy ideig fel-alá járkáltam, próbáltam felidézni, hogyan kell helyesen lélegezni, megnyugtatni a bőrömet. De harsogva követelte magának a figyelmet. A hegeim néha önálló életre kelnek.

Tudják, én vagdosom magamat. Metszem, metélem, vésem, döfködöm. Egészen különleges eset vagyok. Nekem ugyanis célom van. Tudják, az én bőröm üvölt. Szavak borítják – *főz, süti, cica, cicoma* – mintha egy késsel hadonászó elsős a húsomon tanult volna meg írni. Néha, de tényleg csak néha, nevetek rajta. Kiszállok a kádból, és a szemem sarkából meglátom azt a combom oldalán, hogy *bébidoll*. Felveszek egy pulóvert, és a csuklómon megvillan az, hogy *káros*. Hogy miért épp ezek a szavak? Sok ezer órányi terápia eredmé-

nyeképp a derék orvosok előálltak pár ötlettel. Sok szó a nőiséggel kapcsolatos, egészen együgyű, primér módon. Vagy pedig egyértelműen negatívak. A *szorongó* bőrömbe vésett szinonímáinak száma tizenegy. Egy dolgot tudok biztosan: akkoriban mindennél fontosabb volt számomra, hogy ott lássam magamon ezeket a betűket, és ne csak lássam, hanem érezzem is őket. A bal csípőmön felizzik az, hogy *alsószoknya*.

A közelében pedig ott a legelső szó, amit egy szorongással teli nyári napon véstem a bőrömbe tizenhárom évesen: *gonosz*. Aznap reggel arra ébredtem, hogy melegem van és unatkozom, szorongás töltött el, amikor az előttem tornyosuló órákra gondoltam. Hogyan vigyázhatna az ember magára, ha az egész napja olyan tág és üres, akár az égbolt? Bármi megtörténhet. Emlékszem, a szeméremcsontom felett éreztem ezt a szót, nehéz volt, és kissé ragadós. Eszembe jut anyám húsvágó kése. Úgy vágok, mint egy gyerek, a képzeletbeli piros vonalak mentén. Letisztogatom magam. Mélyebbre vágok. Újra letisztogatom magam. Hipót öntök a késre, és belopódzok a konyhába, hogy visszategyem a helyére. *Gonosz*. Megkönnyebbülök. A nap további részét a sebem ápolásával töltöttem. Alkoholba áztatott fülpiszkálóval beletöröltem a *G* ívébe. Az arcomat paskoltam, amíg csípett. Bekentem kenőccsel. Bekötöttem. Újra és újra és újra.

A probléma persze jóval korábban kezdődött. A problémák mindig jóval korábban kezdődnek, mint ahogy láthatóvá válnak. Kilencéves voltam, amikor szóról szóra lemásoltam rikító zöld borítójú spirálfüzeteimbe a teljes *A Farm, ahol élünk*-sorozatot vastag, pöttyös ceruzával.

Tízéves voltam, amikor a tanárom minden második szavát ráírtam a farmeromra kék golyóstollal. Bűntudattal, titokban mostam ki babasamponnal a fürdőszobám mosdótáljában. A szavak elmosódtak és összefolytak, indigókék hieroglifákat hagyva a nadrágszárakon, mintha egy apró, tintás lábú madár ugrált volna végig rajtuk.

Tizenegy éves koromra kényszeresen leírtam mindent, amit csak mondtak nekem, egy apró, kék jegyzettömbbe. Máris kész kis újságíró voltam. Minden egyes mondatot muszáj volt papírra vetnem, különben nem volt valóságos. Különben megfoghatatlanná vált. Magam előtt láttam a szavakat a levegőben – „Camille, add ide a tejet” – és egyre erősödött bennem a szorongás, ahogy lassan szertefoszlottak, akár a kondenzcsík. De azzal, hogy leírtam őket, az enyémek lettek. Nem kellett aggódnom, hogy elenyésznek. Nyelvi természetvédő voltam. Az osztály kattantja, egy örökké feszült, ideges hetedikes, aki eszeveszett tempóban, már-már vallásos áhítattal másolta az elhangzott mondatokat („Mr. Feeney totál meleg”, „Jamie Dobson ronda”, „Soha nincs kakaó”).

Marian a tizenharmadik születésnapomon halt meg. Felébredtem, és átmentem a szobájába, hogy köszönjek neki – minden reggel ez volt az első dolgom – és ott találtam, nyitott szemmel, állig felhúzott takaróval. Arra is emlékszem, hogy nem igazán lepődtem meg. Amióta az eszemet tudom, haldoklott.

Más is történt még azon a nyáron. Hirtelen félreérthetetlenül szép lettem. Alakulhatott volna másként is. Marian számított a család szépségének: hatalmas kék szemei voltak, pici orra, tökéletes, hegyes álla. Az én vonásaim naponta változtak, mintha felhők suhantak volna el felettem, hízelgő vagy épp előnytelen árnyékot vetve rám. De amint eldőlt a dolog – és úgy tűnt, ez mindannyiunk számára azon a nyáron vált nyilvánvalóvá, ugyanazon

a nyáron, amikor először pettyezte vér a combomat, ugyanazon a nyáron, amikor elkezdtem kényszeresen, vadul maszturbálni – beleszerettem magamba. Tetszettem magamnak, hihetetlenül kacér módon flörtöltem saját magammal minden tükörben, ami csak az utamba került. Szégyentelenül, akár egy csikó. És az emberek imádtak. Már nem szánnivaló eset voltam (akinek meghalt a húga, nahát, milyen *bizarr*). Hanem a szép lány (akinek meghalt a húga, nahát, milyen *szomorú*). Szóval népszerű lettem.

Azon a nyáron kezdtem el vagdosni magam. Majdnem olyan odaadóan foglalkoztam a dologgal, mint frissen támadt szépségemmel. Imádtam lekezelni magamat, felitatni a sekély vértócsát egy nedves törlőkendővel, hogy varázsütésre előbukkanjon pontosan a köldököm felett a szó: *émelyítő*. Imádtam alkoholos vattával lemosni a véres vonalakat, amelyekre vékony szálak tapadtak. *Hetyke*. A gimi negyedik osztályában mocskos szájú voltam, ezt később korrigáltam. Néhány gyors vágás, és a *picsa pipá*vá változott, a *fasz*ból *fess* lett, a *csikló* pedig egészen valószínűtlenül csukló, ahogy az *i* mellé beszorított vonalból *u* lett.

Az utolsó szó, amit magamba vésztem tizenhat évvel azután, hogy elkezdtem, az volt, hogy *eltűnik*.

Néha hallom, ahogy a szavak marakodnak egymással a testem két túlsó végéből. A *bugyi* leszól a vállamról a jobb bokám belső ívébe karcolt *meggy*nek. Az egyik nagylábujjam alján a *varrás* fojtott hangon megfenyegeti a *bébi*t, épp a bal mellem alatt. Le tudom csendesíteni őket, ha az *eltűnik*re gondolok. Ő mindig halk és fenséges, a nyakszirtem biztonságos magaslatáról uralkodik a többi szó felett.

A hátam közepén, amit túlságosan nehéz volt elérni, tökéletes maradt a bőröm egy öklömnyi körben.

Az évek során sok poént eszeltem ki ezzel kapcsolatban. *Egy nyitott könyv vagyok. Akarod, hogy betűzzem? Én egy életre leírtam magam*. Vicces, mi? Nem vagyok képes tükörbe nézni, csak teljesen felöltözve. Egy nap talán majd felkeresek egy sebészt, hogy kiderítsem, mit lehet tenni annak érdekében, hogy kisimítsuk, de egyelőre nem bírnám elviselni a reakcióját. Inkább iszom, hogy ne agyaljak túl sokat azon, amit a testemmel műveltem, és hogy ne tegyem meg újra. Mégis, az ébren töltött idő nagy részében legszívesebben vagdosnám magam. Méghozzá nem is rövid szavakat vésnék magamba. *Köntörfalaz. Összefüggéstelen. Kétszínűség*. Az illinoisi kórházban helytelenítenék ezt a sóvárgást.

Ha valakinek kórkép, afféle magyarázat kell erre, egy egész rakás orvosi szakszó létezik. Én annyit tudok, hogy a vagdosás biztonságérzetet adott. Bizonyíték volt. Gondolatokat és szavakat vésztem magamba, ott örökítettem meg őket, ahol láttam és megtalálhattam őket. Ott a csípős igazság a bőrömön, szörnyű gyorsírással lefirkantva. Ha valaki azt mondja, orvoshoz megy, én legszívesebben azt vésném a karomba: *aggasztó*. Ha azt hallom valakitől, hogy beleszeretett valakibe, a *tragikus* körvonalai kezdenek el bizseregni a mellemen. Nem feltétlenül akartam meggyógyulni. De elfogyott a hely, ahová írhatok, már a lábujjaim között vagdostam magam – *rossz, sír* – mint egy drogos, aki az utolsó vénáját keresi. Az *eltűnik* megtette a hatását. A nyakamat, ezt a szép, minőségi helyet egy utolsó, alapos vágásra tartogattam. Azután feladtam magam. Tizenkét hetet töltöttem kórházban. Egy különleges osztályon azok számára, akik vagdossák magukat. Szinte kivétel nélkül

mind nők voltunk, a legtöbben huszonöt év alatt. Én elmúltam harminc, amikor bementem. Hat hónappal. Érzékeny időszak.

Curry eljött egyszer látogatóba, sárga rózsacsokrot hozott. Az összes tövist levágták a virágokról, mielőtt Curryt beengedték vele a társalgóba, a tüskéket pedig műanyag dobozkákba tették – Curry szerint orvosságos fiolára hasonlítottak –, amelyeket elzártak a szemetesek érkezéséig. A társalgóban ültünk, lekerekített élek, süppedős kanapék mindenütt, és miközben a lapról, a feleségéről meg a legfrissebb chicagói hírekről csevegtünk, azt néztem, hol találhatnék rajta valami éleset. Egy övcsatot, egy biztosítótűt vagy egy óralánccot.

– Annyira sajnálom, kislány – búcsúzott Curry a látogatás végén, és tudtam, hogy komolyan gondolja, mert a hangja kissé remegett.

Miután elment, annyira rosszul voltam magamtól, hogy hánytam a vécében, és hányás közben megláttam a gumiborítású csavarokat a vécé hátulján. Az egyikről lefeszegettem a kupakot és addig karcoltam vele a tenyeremet – *én* – amíg az ápolók ki nem rángattak onnan. Úgy spriccelt a sebből a vér, mintha stigma volna.

A szobatársam azon a héten lett öngyilkos. Nem vágással, ez persze a sors iróniája. Megivott egy palack Windex ablaktisztítót, amit a takarító elöl hagyott. Tizenhat éves volt, korábban az iskolai focicsapat pomponlánya, aki combtól felfelé vagdosta magát, hogy ne vegyék észre. A szülei dühödten meredtek rám, amikor eljöttek a holmijáért.

A depressziót sokszor nevezik szürke hangulatnak, de én szívesen ébredtem volna valami acélos árnyalatra. Számomra a depresszió színe a húgysárga. Tengersok híg, fakó, pangó pisi.

Az ápolók gyógyszereket adtak nekünk, hogy enyhítsék a bőrünk bizsergését. És újabb gyógyszereket, hogy megnyugtassák forrongó agyunkat. Hetente kétszer megmotoztak minket, van-e nálunk bármilyen éles tárgy, és csoportterápia keretében szabadultunk meg – elméletben – a dühtől meg az öngyűlölettől. Megtanították nekünk, hogy ne forduljunk önmagunk ellen. Megtanultunk másokat hibáztatni. Egy hónapnyi jó magaviselettel selymes fürdőket és masszázst érdemeltünk ki. Megtanították nekünk, milyen jótékony az érintés.

Csak egyvalaki látogatott még meg Curryn kívül, az anyám, akit akkor már fél évtizede nem láttam. Lila virágokat idéző illata volt, és azt a csörgős karkötőt viselte, amire gyerekkoromban annyira vágytam. Amikor kettesben maradtunk, a lombokról beszélt, meg valami városi rendeletről, amelynek értelmében január 15-ig le kell szerelni a karácsonyi világítást. Amikor az orvosaim is bejöttek, sírt, paskolgatott és aggodalmaskodott miattam. A hajamat cirógatta, és értetlenkedett, hogyan tehettem ilyesmit magammal.

Azután elkerülhetetlenül előjöttek a Marianről szóló történetek. Egy gyermeket már elveszített, tudják. Abba kis híján belehalt. Hát akkor miért tesz kárt magában szándékosan a nagyobbik (bár szükségszerűen kevésbé szeretett) gyermeke? Annyira más voltam világéletemben, mint az ő halott kislánya, aki – *gondoljanak csak bele* – majdnem harmincéves lenne, ha megéri. Marian imádta az életet, amiben nem lehetett része. Édes istenem, ő valósággal magába szippantotta a világot – *emlékszel, Camille, hogy még a kórházban is ne-*

vetett?

Nem szívesen hívtam volna fel anyám figyelmét arra, hogy egy összezavarodott, haldokló tízéves gyereknek már csak ilyen a természete. Mi értelme lett volna? A holtakkal nem lehet versenyre kelni. Bárcsak fel tudnék hagyni azzal, hogy újra és újra megpróbálom.

Ötödik fejezet

Amikor lementem reggelizni, csak Alan ült a hatalmas mahagóni étkezőasztalnál, fehér nadrágban, amit mintha papírból hajtogattak volna, és hozzá egy halványzöld, legombolható gallérú inget viselt. Ott csillogott a tükörképe a polírozott fán. Látványosan szemügyre vettem az asztal lábát, hogy lássam, mi volt a nagy hűhó oka előző este. Alan úgy tett, mintha nem venné észre.

Nyúlós lágy tojást evett egy tálból, teáskanállal. Amikor felpillantott rám, gumiszerű tojásfehérjecsík himbálózott az álla előtt, mintha nyál lenne.

– Camille! Ülj le! Mit hozzon neked Gayla? – Finoman csengetett a keze ügyében fekvő ezüstcsengővel, mire a konyha ajtaján belépett Gayla, az egykori farmerlány, aki tíz éve cserélte fel a disznók ellátását a házvezetői teendők ellátására anyám otthonában. Termetre akkora volt, mint én – vagyis magas –, de nem lehetett több negyvenöt kilónál. A kikeményített, egybeszabott fehér ruha, amit uniformis gyanánt viselt, úgy lengedezett rajta, akár a harang.

Anyám lépett be az étkezőbe, elhaladt Gayla mellett, arcon csókolta Alant, és egy körtét tett maga elé egy fehér pamutszalvétára.

– Gayla, ugye emlékszik Camille-ra?

– Persze, hogy emlékszem, Mrs. Crellin – fordította felém rókaképét. Girbegurba fogakkal, repedezett, hámló ajkakkal mosolygott rám. – Helló, Camille! Tojást, pirítóst, gyümölcsöt tudok hozni.

– Csak kávét kérnék. Tejszínnel és cukorral.

– Camille, külön bevásároltunk miattad – szólt közbe anyám a körte vastagabbik végét rágcsálva. – Legalább egy banánt egyél.

– És egy banánt. – Gayla gúnyos fintorral indult vissza a konyhába.

– Camille, elnézést kell kérnem tőled a tegnap este miatt – szólalt meg Alan. – Amma most ilyen korszakában van.

– Nagyon ragaszkodó – tette hozzá anyám. – Általában kedvesen csinálja, de néha kicsit elveti a sulykot.

– Vagy nagyon – jegyeztem meg. – Ez egy komoly hiszti volt egy tizenhárom éves gyerektől. Kicsit ijesztő. – Most a chicagói énem szólalt meg: magabiztosabb volt, és sokkal nagyszájúbb. Megkönnyebbültem.

– Hát, te magad sem voltál valami szelíd ennyi idősen.

Hirtelen nem is tudtam, anyám mire gondol: a vagdosásra, a sírógörcseimre a halott húgom miatt, vagy a hiperaktív szexuális életemre. Inkább csak bólintottam.

– Hát, remélem, már jól van – jelentettem ki, és felálltam, hogy elinduljak.

– Camille, kérlek, ülj vissza – szólalt meg Alan vékony hangon. – Mesélj nekünk Chica-

góról. Szánj ránk egy percet.

– Chicago jó hely. A munka még mindig jó, jó visszajelzéseket kapok.

– Miből áll egy jó visszajelzés? – Alan felém hajolt, és két kezét összekulcsolta maga előtt, mintha ezt egy kellemes kérdésnek vélné.

– Hát, egyre nagyobb ügyeket bíztak rám. Már három gyilkosságról írtam az év eleje óta.

– És ez jó dolog, Camille? – Anyám abbahagyta a körte rágcsálását. – Sosem fogom megérteni, honnét ered ez a te vonzalmad a rútság iránt. Úgy tűnik, épp elég jut neked belőle az életben anélkül is, hogy szándékosan keresned kellene. – Felnevetett: élesen, dallamosan, mint amikor a léggömböt megdobja egy széllökés.

Gayla tért vissza a kávémmal és egy tálba sután belepréselt banánnal. Amint kiment, Amma lépett be, mintha egy szalonvígjáték szereplői lennének. Puszit nyomott anyám arcára, köszönt Alannek, és leült velem szemben. Belém rúgott az asztal alatt, és felnevetett. *Á, ez te voltál?*

– Sajnálom, hogy tegnap olyan állapotban kellett látnod, Camille – jegyezte meg. – Főként, mert nem igazán ismerjük egymást. – Mesterkélt mosolyt villantott rám. – De most újra találkoztunk. Te olyan vagy, mint szegény Hamupipőke, én pedig mint a gonosz mostohatestvér. Féltestvér.

– Szemernyi gonoszság sincs benned, édesem – szólalt meg Alan.

– De Camille volt az első. Általában az első a legjobb. Most, hogy Camille visszatért, őt jobban fogod szeretni, mint engem? – tette fel a kérdést Amma, mely ugratásnak indult ugyan, de Amma kipirult arccal várta anyám válaszát.

– Nem – felelte Adora halkan. Gayla egy tányér sonkát tett Amma elé, aki mézet csorgatott rá kacskaringós körökben.

– Azért, mert *engem* szeretsz – folytatta Amma két falat sonka között. A hús és a méz émelyítő szaga szállingózott felém. – Bárcsak engem is meggyilkolnának.

– Amma, ne mondj ilyet – sápadt el anyám. Az ujjait idegesen a szempillájához emelte, majd határozott mozdulattal visszatette az asztalra.

– Akkor nem kellene többé aggódnom. Amikor az ember meghal, tökéletessé válik. Olyan lennék, mint Diana hercegnő. Őt most már mindenki szereti.

– Te vagy a legnépszerűbb lány az egész iskolában, és itthon is imádnak, Amma. Ne légy mohó.

Amma újra belém rúgott az asztal alatt, és jelentőségteljesen elmosolyodott, mintha egy fontos kérdés tisztázódott volna. Átvetette a vállán a ruhadarab sarkát, amit viselt, és rájöttem, hogy amit háziruhának hittem, valójában egy ügyesen összehajtogatott kék lepedő. Anyám is észrevette.

– Mi a csuda van rajtad, Amma?

– Ez az én szűzi köpenyem. Megyek az erdőbe, azt játsszuk, hogy én vagyok Jeanne d'Arc. A lányok máglyán fognak megégetni.

– Szó sem lehet róla, drágám – csattant fel anyám, és kikapta a mézet Amma kezéből, aki újabb adagot készült a sonkájára csorgatni. – Két korodbeli lány halott, és te azt képzeled, hogy az erdőbe mehetsz játszani?

A gyerekek az erdőben vad, titkos játékokat játszanak. Egy vers kezdősora, amit egykor kívülről fújtam.

– Ne aggódj, nem lesz semmi bajunk. – Amma émelyítően mesterkélt mosolyt villantott Adorára.

– Itt maradsz.

Amma beledöfött a sonkájába, és valami undok dolgot motyogott. Anyám felszegett fejjel fordult felém, úgy csillant a szemembe a gyémánt a gyűrűsujján, mintha S. O. S-jeleket adna le.

– Camille, legalább csinálhatnánk valami kellemeset, amíg itt vagy? – kérdezte. – Piknikezhetnénk hátul az udvarban. Vagy elmehetnénk kocsikázni a kabrióval, esetleg golfozhatnánk odaát Woodberryben. Gayla, kérem, hozzon nekem egy kis jeges teát.

– Ez mind jól hangzik. Csak ki kell derítenem, mennyi ideig leszek még itt.

– Igen, az jó lenne, ha mi is tudnánk. Nem mintha nem látnánk szívesen, addig maradsz, ameddig csak akarsz – tette hozzá. – De jó lenne, ha kiderítenéd, hogy mi is tudjunk előre tervezni.

– Persze. – Beleharaptam a banánba. Olyan íze volt, mint a halványzöld semminek.

– Alannel felutazhatnánk hozzád valamikor idén. Még sosem jártuk be igazán Chicagót.

A kórházam kilencven percre feküdt a várostól, délre. Anyám az O'Hare repülőtérre érkezett, és taxival jött oda. 128 dollárba került, borravalóval együtt 140-be.

– Az is jó lenne. Remek múzeumaink vannak. A tó is tetszene neked.

– Nem tudom, képes leszek-e még valaha is élvezni bármiféle vizet.

– Miért? – Már tudtam a választ.

– Azok után, hogy azt a kislányt, Ann Nasht hagyták a patakban megfulladni. – Elhallgatott, majd belekortyolt a jeges teába. – Tudod, ismertem őt.

Amma felnyüszített, és fészkelődni kezdett a székén.

– De ő nem vízbe fulladt – feleltem, tudván, hogy anyámat bosszantani fogja, hogy kijavítom. – Megfojtották. Csak végül a patakba tették.

– És aztán az a szegény Keene-lány. Mindkettőjüket kedveltem. Nagyon kedveltem.

Adora bánatosan a távolba révedt, Alan pedig megfogta a kezét. Amma felállt, aprócska kiáltást hallatott, mintha egy izgatott kiskutya ugatna fel, és felrohant az emeletre.

– Szegénykém – folytatta anyám. – Majdnem olyan nehezen viseli, mint én.

– Nos, ebben biztos vagyok, hisz ő valóban mindennap találkozott a lányokkal – feleltem pikírten. Képtelen voltam megállni. – Te honnét ismerted őket?

– Nem kell emlékeztetnem téged arra, hogy Wind Gap kisváros. Kedves, szép kislányok voltak. Csodaszépek.

– De te nem igazán ismerted őket.

– De igen. Jól ismertem őket.

– Honnét?

– Camille, kérlek, próbáld meg abbahagyni ezt. Most mondtam, hogy feldúlt vagyok és zaklatott, erre ahelyett, hogy vigasztalnál, nekem támadsz.

– Szóval akkor megfogadtad, hogy nem mész többet vízközelbe?

Anyám hangja csikorgott.

– Most már fogd be a szádat, Camille.

Összehajtogatta a szalvétát a körte maradéka körül, mintha pólya lenne, és kiment az étkezőből. Alan mániákusan fütyörészve követte, akár egy zongorista a régi időkből, aki a drámai hatást kölcsönzi a némafilmnek.

A világ minden tragikus eseménye anyámmal történik meg. Leginkább emiatt fordul fel tőle a gyomrom. Balszerencsés emberek miatt aggódik, akiket nem is ismer. Sír a világ túlsó feléből érkező híreken. Nem bírja elviselni, milyen kegyetlenek az emberek.

Marian halála után egy álló éven át nem hagyta el a szobáját. Gyönyörű szoba: hajó méretű baldachinos ágy, az öltözőasztal tele áttetsző parfümös üvegcsékkel. A padló olyan csodálatos, hogy már több lakberendezési magazinban is megjelent: négyzetlapokra vágott, színtiszta elefántcsontból készült, valósággal megvilágítja a szobát. Anyám szobája és a dekadens padló ámulatba ejtett, annál is inkább, mert számomra tiltott terület volt. Olyan kiválóságok, mint Truman Winslow, Wind Gap polgármestere, hetente tehettek itt látogatást, hogy friss virágokat és klasszikus regényeket hozzanak neki. Anyámat olyankor pillanthattam meg, amikor az ajtaja kinyílt, hogy látogatói bebocsátást nyerjenek a birodalmába. Ilyenkor mindig ágyban feküdt, hófehér párnákra támaszkodva, több réteg vékony, virágos köntösben. Én sosem jutottam be.

Már csak két napom maradt, hogy megírjam a cikket a lányok családjairól, amit Curry rendelt be tőlem, de nem sok mondanivalóm akadt. A szobámban ültem, vagy pedig holttest módjára, összekulcsolt kézzel feküdtem mereven az ágyamon, és közben összeszedtem magamban mindent, amit csak tudtam, majd rendszerbe kényszerítettem. Ann Nash tavaly augusztusi elrablásának nem volt szemtanúja. Egyszerűen nyoma veszett, a holttest néhány mérfölddel arrébb, a Falls Creekből került elő tíz órával később. Nagyjából négy órával azután fojtották meg, hogy elrabolták. A biciklijét nem találták meg. Ebből csak arra lehet következtetni, hogy a kislány ismerte az illetőt. Nagy zajt csapna egy ilyen csen-

des környéken, ha akarata ellenére próbálnának elrángatni egy gyereket a biciklijétől. Talán a gyülekezetből tette valaki? Vajon az egyik szomszéd lehetett? Valaki, akiben megbízott.

De ha az első gyilkosságot ilyen körültekintően követte el, Natalie-t miért fényes nappal rabolta el, egy barátja szeme láttára? Logikátlannak tűnt. Ha James Capisi áll ott az erdő szélén, ahelyett hogy bűntudattal napozik, vajon most ő lenne halott? Vagy eleve Natalie Keene volt a célpont? Őt ráadásul tovább tartották fogva: több mint két napig kereste a város, mielőtt a holtteste felbukkant a vaskereskedés és a szépségszalon közötti harminccentis résben a forgalmas helynek számító Main Streeten.

Mit látott vajon James Capisi? Kellemetlen érzésem támadt a beszélgetésünk után. Nem hittem, hogy hazudik. De egy gyerek másképp dolgozza fel az átélt szörnyűségeket.

A fiú látott valamit, és ez a szörnyűség a mesék gonosz boszorkányává, a kegyetlen hókirálynővé változott át. De mi van, ha ez a férfi egyszerűen csak nőiesen nézett ki? Akár még egy sovány férfi is lehetett hosszú hajjal, egy transzvesztita, vagy egy androgün külsejű fiú. Egy nő egész egyszerűen nem így gyilkol. Egy kézen meg lehet számolni a nőnemű sorozatgyilkosokat, az áldozataik pedig szinte kivétel nélkül férfiak voltak, általában valami szexszel kapcsolatos dolog sikerült félre. Csakhogy ezeket a lányokat nem erőszakolták meg, és ez sem illett bele a képbe.

A két kislány kiválasztása is érthetetlennek tűnt. Ha nem Natalie Keene-ről van szó, elhittem volna, hogy szimpla balszerencse áldozatai. Ám ha James Capisi nem hazudott, akkor szándékosan rabolták el a lányt a parkból, és ha tényleg épp ő kellett a gyilkosnak, akkor Annt sem puszta szeszélyből választotta. Egyik lány sem volt az a fajta szépség, aki rögeszmés vonzódást kelthet bárkiben. Ahogy Bob Nash fogalmazott, *Ashleigh a csinosabbik*. Natalie tehetős családból származott, nemrég költöztek Wind Gapbe. Ann az alsó középosztályhoz tartozott, Nashék nemzedékek óta a város lakói. A lányok nem voltak barátnők. Az egyetlen kapcsolat közöttük az, hogy mindketten rosszindulatúak voltak, ha hinni lehet Vickerynek. És ott volt még az autóstoppos elmélet is. Lehetséges volna, hogy Richard Willis valóban elhiszi ezt? A város egy Memphisbe vezető, forgalmas kamionos útvonal közelében fekszik. Csakhogy kilenc hónap hosszú idő ahhoz, hogy egy idegen észrevétlen maradjon, és a Wind Gap környékén álló erdőkben mindeddig semmit sem találtak, még állatokat is alig. Évekkel ezelőtt levadászták mindet.

Éreztem, hogy a gondolataim ugyanabban a körben forognak. A régi előítéletek és a bennfentes tudás szennyezi be őket. Hirtelen rám tört a kétségbeesett vágy, hogy Richard Willisszel beszéljek, aki nem idevalósi, aki munkának tekinti a történteket, egy összeszerelésre váró, befejezendő munkadarabnak, amelyen az utolsó csavar is a helyén van, tiszta és rendezett. Nekem is így kellett gondolkodnom.

Lekapcsoltam a villanyt, és megfürödtem egy kád hűs vízben, majd a kád szélén ülve gyorsan bekentem magam anyám testápolójával. Undorral töltöttek el a dudorok és kitüremkedések.

Gyorsan bebújtam egy könnyű pamutnadrágba meg egy hosszúujjú garbóba. Megfésülködtem, és belenéztem a tükörbe. Annak ellenére, amit a testemmel műveltem, az arcom

most is szép volt. Egyetlen különleges vonást sem lehetett kiemelni, mégis minden tökéletes egyensúlyban volt rajta. Minden gyönyörű értelmet nyert. Nagy kék szemeim voltak, szépen metszett arcélem, apró, fitos orrom. Telt, kissé lefelé biggyedő ajkam. Szép voltam, de csak teljesen felöltözve. Ha másként alakulnak a dolgok, talán sorra töröm össze a férfiak szívét. Meglehet, hogy zseniális férfiakkal flörtöltem volna. Talán férjnél lennék.

Odakint vakítóan kéklett Missouri ege. Már a gondolatától is könnybe lábadt a szemem.

Broussardék kifőzdéjében találtam Richardra. Gofrit evett öntet nélkül, az asztalán halomban álltak a mappák, majdnem a válla magasságáig. Lehuppantam vele szemben, és különös boldogság járt át – a cinkosság és a kényelmes biztonság érzése.

Felnézett, és rám mosolygott.

– Miss Preaker! Egyen pirítóst. Valahányszor bejövök ide, mindig elmondom, hogy nem kérek pirítóst. De hiába. Mintha teljesíteniük kellene a napi kvótát.

Elvettem egy szeletet, és szétkentem rajta egy vajforgácsot. A kenyér hideg volt és kemény, morzsaeső hullott az asztalra, amint beleharaptam. A tányér alá söpörtem őket, és a tárgyra tértem.

– Nézze, Richard. Mondania kell valamit! Akár hivatalosan, akár magánemberként. Nem tudok mihez kezdeni ezzel az egésszel. Képtelen vagyok kellőképpen tárgyilagos lenni.

Richard a mellette álló aktahalomra bökött, majd meglobogtatott egy sárga jegyzettömböt.

– Íme, maga a tárgyilagosság. Legalábbis 1927-től kezdve. Senki sem tudja, mi történt a korábbi aktákkal. Gondolom, valamelyik recepciós kidobta, hogy ne legyen akkora rendetlenség a kapitányságon.

– Miféle akták ezek?

– Wind Gap bűnügyi profilját állítom össze, a város erőszakos bűncselekményeinek történetét – mutatott az egyik mappára. – Tudta, hogy 1975-ben két tizenéves lányt találtak holtan felvágott erekkel a Falls Creek partján, egészen közel a helyhez, ahol Ann Nash előkerült? A rendőrség szerint önkezűség volt a halál oka. A lányok „korukhoz képest túlságosan bizalmas, egészségtelen kapcsolatban álltak egymással. Homoszexuális viszony gyanítható.” De a kést nem találták meg. Bizarr.

– Az egyikük neve Murray volt.

– Á, szóval tud róla.

– Nem sokkal előtte szült egy gyereket.

– Igen, egy kislányt.

– Az Faye Murray. Egy gimibe jártunk. Ferde Murraynek csúfolták. A fiúk suli után

mindig kivitték az erdőbe, és felváltva dugtak vele. Az anyja öngyilkos lett, és tizenhat évvel később Faye-nek muszáj volt minden fiúval dugnia a suliban.

– Nem tudom követni.

– Hogy bebizonyítsa, ő aztán nem leszbikus. Mert nem esik messze az alma a fájától, nem igaz? Ha nem fekszik le azokkal a srácokkal, mindenki nagy ívben kerülte volna. De lefeküdt. Ezzel bebizonyította, hogy nem leszbikus, de azt is, hogy ribanc. Tehát mindenki nagy ívben kerülte. Ez Wind Gap. Mind ismerjük egymás titkait. És ki is használjuk.

– Csodás hely.

– Az. A nyilatkozatát akarom hallani. Legalább egy mondatot.

– Épp most nyilatkoztam.

Elnevettem magam, ami meglepett. Elképzeltem, amint leadom a cikkemet Currynak, ezzel a mondattal: *A rendőrség nem talált nyomokat, de megállapította,hogy Wind Gap „csodás hely”*.

– Nézze, Camille, kössünk alkut. Kap tőlem egy egymondatos nyilatkozatot, amit betehet a cikkébe, maga pedig segít nekem összerakni ezeket a háttérsztorikat. Kell valaki, akitől megtudhatom, milyen valójában ez a város, és Vickery nem hajlandó együttműködni velem. Nagyon… védi a várost.

– Hát jó, adjon egy egymondatos hivatalos nyilatkozatot. És működjön együtt velem. Semmit nem fogok felhasználni abból, amit mond, csak ha beleegyezik. Maga viszont bármit felhasználhat abból, amit tőlem hall.

Nem valami tisztességes alku, de jobb híján ez is megteszi.

– És mi legyen a nyilatkozatom? – mosolygott Richard.

– Valóban úgy véli, hogy a gyilkosságokat egy idegen követte el?

– Ez nyomtatásban is meg fog jelenni?

– Igen.

– Semmit sem zárunk ki. – Bekapta az utolsó falat gofrit, és a plafont bámulva eltűnődött. – Vizsgáljuk a lehetséges helyi gyanúsítottak körét, ugyanakkor alaposan mérlegeljük annak lehetőségét is, hogy a gyilkosságokat nem helybeli követte el.

– Szóval fogalmuk sincs.

Elvigyorodott, és vállat vont.

– Megkapta az egy mondatát.

– Na jó, csak magunk között, tényleg fogalmuk sincs?

Richard felpöccintgette a szirupos flakon ragacsos tetejét, végül visszapattintotta, és keresztben a tányérra fektette evőeszközét.

– Camille, maga szerint ez egy idegen műve? Maga bűnügyi újságíró.

– Nem. – Felkavart, hogy hangosan kimondtam. Igyekeztem elvonni a figyelmem az előttem heverő villa hegyéről.

– Okos lány.

– Vickery azt mondta, maga szerint egy autóstoppos a tettes.

– A fenébe is, ezt a lehetőséget akkor vetettem fel, amikor először jártam itt. Kilenc hónappal ezelőtt! Azóta ebbe kapaszkodik, mintha az alkalmatlanságomat bizonyítaná. Vickeryvel kommunikációs problémáink vannak.

– Vannak valódi gyanúsítottaik?

– Hadd hívjam meg egy italra a héten. Azt akarom, hogy minden Wind Gap-i lakosról mondjon el mindent, amit tud.

Felkapta a blokkot, a szirupos flakont pedig a falhoz tolta. Édes, ragacsos kör maradt utána az asztalon, én pedig gondolkodás nélkül belemártottam az ujjamat, majd a számhoz emeltem. Hegek kandikáltak ki az ingem ujja alól. Amikor Richard felpillantott, gyorsan visszadugtam a kezemet az asztal alá.

Nem bántam, hogy ki kell teregetnem Richardnak Wind Gap szennyesét. Nem éreztem különösebb lojalitást a város iránt. Ez volt az a hely, ahol a húgom meghalt, ahol vagdosni kezdtem magamat. Egy fojtogató kisváros, ahol az ember naponta belebotlik azokba, akiket utál. Azokba, akik tudnak róla bizonyos dolgokat. Az efféle hely nyomot hagy az emberen.

Bár az is igaz, hogy látszólag a lehető legjobban bántak velem, amíg itt éltem. Anyám gondoskodott róla. A város rajongott érte, ő volt itt a hab a tortán: Wind Gap legszebb, legédesebb leánya. A szülei, vagyis az én nagyszüleim tulajdonában állt a disznóhizlalda, valamint a környező házak nagy része, és anyámat épp olyan szigorúan fogták, mint a munkásaikat: tilos volt az alkohol, a dohányzás, a káromkodás, a templom látogatása ellenben kötelező. El sem tudom képzelni, hogyan fogadhatták a nagyszüleim a hírt, amikor anyám tizenhét évesen teherbe esett. Egy fiú, akivel az egyházi táborban ismerkedett meg, meglátogatta anyámat karácsonykor, és engem hagyott a hasában. A nagyapám és a nagyanyám is dühödt daganatokat növesztett, rímelve anyám kerekedő hasára, és alig egy évvel a születésemet követően mindketten meghaltak rákban.

A nagyszüleimnek Tennessee-ben voltak barátaik, és a fiuk már azelőtt udvarolni kezdett Adorának, hogy szilárd étellel kezdtek táplálni engem. Szinte minden hétvégén eljött látogatóba. Igencsak kínos folyamatként él bennem ez az udvarlás. Elképzelem, ahogy az élére vasalt Alan az időjárásról fecseg. Anyám magányos, életében először nem vigyáz rá senki. Nagy szüksége van egy jó partira, és kacarászik… de min? Alan viccein? Nem vagyok biztos abban, hogy Alan viccelt-e már valaha életében, abban viszont igen, hogy anyám talált valami ürügyet arra, hogy kislányosan kuncogjon rajta. És én vajon hol voltam eközben? Nyilván valamelyik távoli sarokszobában, ahol a szobalány vigyázott rám. Adora odacsúsztatott neki még egy ötöst a fáradságáért. Látom magam előtt, ahogy Alan

megkéri anyám kezét, és közben egy szobanövényt piszkál, vagy úgy tesz, mintha észrevett volna valamit anyám háta mögött. Bármit, csak ne kelljen Adora szemébe néznie. Anyám kegyesen igent mond, azután tölt még neki teát. Talán egy száraz csók is elcsattant.

Mindegy. Mire megtanultam beszélni, már házasok voltak. Az igazi apámról szinte semmit sem tudok. A születési anyakönyvemben hamis név áll: Newman Kennedy, anyám kedvenc színésze és kedvenc elnöke után. Nem volt hajlandó elárulni nekem az igazi nevét, nehogy megkeressem. Nem, engem Alan gyerekének kellett tekinteni. Ez azonban nem volt könnyű, mivel anyám hamarosan megszülte Alan gyerekét, nyolc hónappal azután, hogy Alan feleségül vette. Anyám húszéves volt, Alan harmincöt, jelentős családi vagyonnal, amire anyám egyáltalán nem szorult rá, hiszen neki is volt épp elég pénze. Egyikük sem dolgozott soha. Az évek során ennél többet nem tudtam meg Alanról. Díjnyertes lovas, de már nem lovagol, mert Adorát nyugtalanítja. Gyakran beteg, de ha épp nem az, rendszerint akkor is mozdulatlan. Rengeteget olvas a polgárháborúról, és örömmel hagyja, hogy anyám beszéljen helyette. Sima és sekélyes, akár az üveg. De az is az igazsághoz tartozik, hogy Adora sosem próbált semmiféle kötődést kialakítani közöttünk. Alan gyerekének tekintettek, de nem ő nemzett, és soha nem bátorított arra, hogy máshogy szólítsam, mint a keresztnevén. Alantól nem kaptam meg a vezetéknevét, én pedig nem kértem. Emlékszem, kiskoromban egyszer próbaképpen apunak szólítottam, de az arcára kiülő döbbenet elvette a kedvem minden további hasonló kísérlettől. Hogy őszinte legyek, szerintem Adora jobban örül, ha idegennek érezzük egymást. Azt akarja, hogy a ház minden lakója rajta keresztül álljon kapcsolatban egymással.

Na de vissza a kisbabához. A betegségek gyors egymásutánban követték egymást az édes kis Marian életében. Már kezdettől fogva baj volt a légzésével, éjjelente levegő után kapkodva riadt fel, foltos, szürke arccal. Mintha csak beteg szél támadt volna a hall túlsó oldalán, az anyám melletti hálószobában. Lámpák kattantak fel, gügyögést hallottam, olykor sírást és kiabálást. Adora és Alan gyakran szaladtak a húgommal a huszonöt mérföldnyire fekvő Woodberry orvosi ügyeletére. Mariannak később emésztési problémái támadtak, ott ült a szobájába hozatott kórházi ágyban, a babáihoz dünnyögve, miközben anyám infúzión és csöveken át táplálta.

Azokban az utolsó években anyám az összes szempilláját kitépte. Képtelen volt abbahagyni. Apró kupacokat hagyott belőlük az asztalon. Én tündérfészeknek hívtam ezeket. Emlékszem, egyszer két hosszú szőke szempillát találtam a talpamra tapadva, és hetekig a párnám mellett tartottam őket. Az arcomat, a számat csiklandoztam velük éjjelente, aztán egy nap arra ébredtem, hogy elfújta őket a huzat.

Amikor a húgom végül meghalt, bizonyos értelemben hálás voltam érte. Úgy éreztem, mintha nem formálódott volna meg egészen, így küldték, száműzték erre a világra. Nem készült fel a világ súlyára. Az emberek vigasztalóan azt suttogták, hogy Mariant hazaszólította a menny, de anyám figyelmét nem lehetett elterelni a gyászról. A mai napig ez a hobbija.

Fakókék, madárszarral borított kocsim mostanra nyilván tűzforró bőrülései nem tűntek túlzottan hívogatónak, ezért arra gondoltam, inkább járok egyet a városban. A Main Streeten végigsétálva elmentem a baromfiüzlet mellett, ahová egyenesen az arkansasi vágóhidakról hozzák a csirkét. A szagtól kitágult az orrlyukam. Tucatnyi, vagy még annál is több megkopasztott madár csüngött meztelenül a kirakatban, fehér tollpihék borították alattuk a párkányt.

Az utca vége felé, ahol spontán kegyhely alakult ki Natalie emlékére, Ammát pillantottam meg három barátnője társaságában. A lufik és drogériában vásárolt apró ajándéktárgyak közt matattak: hárman őrt álltak, míg a féltestvérem felkapott két gyertyát, egy virágcsokrot meg egy plüssmackót. A mackó kivételével mindet elnyelte méretes kézitáskája. A mackót a kezében tartotta, miközben a lányok egymásba karoltak, és gúnyos arccal elkezdtek felém szökdécselni. Jobban mondva egyenesen nekem: csak akkor álltak meg, amikor már alig öt centire voltak tőlem. Magazinokba ragasztott parfümminták fullasztó, testes illata töltötte be a levegőt.

– Láttad, mit csináltunk? Beleírod a cikkedbe? – sikította Amma. Láthatólag túltette magát a hisztin a babaház miatt. Nyilvánvaló volt, hogy az ilyen gyerekes dolgokat odahaza hagyja. A nyári ruha helyett most miniszoknyát viselt, magastalpú szandállal és pántnélküli felsővel. – Ha igen, akkor ügyelj, hogy jól írd le a nevemet: Amity Adora Crellin! Csajok, ez itt… a nővérem. Chicagóból. *A fattyú a családban*. – Amma a szemöldökét húzgálta felém, a lányok pedig kacarásztak. – Camille, ezek itt az én dráááága barátnőim, de róluk nem kell írnod. Én vagyok a bandavezér.

– De csak azért, mert ő a leghangosabb – szólalt meg egy alacsony, sötétszőke hajú lány rekedt hangon.

– És neki a legnagyobb a cicije – tette hozzá egy másik lány, akinek a haja olyan színű volt, mint egy sárgaréz csengő.

A harmadik, vörösesszőke lány megragadta Amma bal mellét és megszorongatta. – A fele igazi, a fele betét.

– Menj a picsába, Jodes – mordult rá Amma, mintha egy macskát rendszabályozna meg, és pofon ütötte a lányt, aki erre elvörösödött, és bocsánatkérőn motyogott valamit.

– Szóval mi a pálya, nővérkém? – tudakolta Amma, miközben a plüssmackóra meredt. – Először is minek írsz cikket két halott lányról, akiket a halálukig észre se vett senki? Majd biztos attól lesz menő valaki, hogy megölik.

A lányok közül ketten erőltetetten felnevettek, a harmadik még mindig a földre meredt. Egy könnycsepp pottyant a járdára.

Jól ismertem az efféle provokatív beszédstílust. Szívatás volt a javából. Bár valahol mélyen elismeréssel adóztam a műsornak, bántott, ahogy a húgom Annről és Natalie-ről beszél. Felment bennem a pumpa agresszív tiszteletlenségétől. Ha őszinte akarok lenni, hozzá kell még tennem, hogy féltékeny is voltam Ammára. (A második neve *Adora*?)

– Fogadok, Adora nem örülne, ha azt olvasná, hogy a lánya ellopta azokat a dolgokat, amiket a halott iskolatársa emlékére hagytak itt az emberek – jegyeztem meg.

– Az iskolatárs nem ugyanaz, mint a barátnő – szólt közbe a magas lány, és körbepillantott, megerősítést várva, milyen ostoba vagyok.

– Jaj, Camille, csak vicceltünk – szólalt meg Amma. – Szörnyen érzem magam miattuk. Rendes lányok voltak. Csak furák.

– Tökre furák – visszhangozta valamelyik.

– Jajjj, csajok, mi lesz, ha az a csávó az összes kretént kinyírja? – kacarászott Amma. – Az tökéletes lenne, mi?

A sírdogáló lány erre felnézett, és elmosolyodott. Amma látványosan nem vett róla tudomást.

– A csávó? – kérdeztem vissza.

– Mindenki tudja, ki tette – felelte a rekedt szőke.

– Natalie bátyja. A kreténség családi vonás – jelentette ki Amma.

– Rá van kattanva a kislányokra – tette hozzá duzzogva a Jodesnak nevezett lány.

– Mindig talál valami ürügyet arra, hogy beszélhessen velem – folytatta Amma. – De legalább tudom, hogy engem nem fog megölni. Túl menő vagyok hozzá. – Csókot dobott felém, a mackót Jodes kezébe nyomta, és átkarolta a másik két lány derekát. Egy pimasz „bocs” kíséretében kissé meglöktek, majd elsétáltak tőlem, faképnél hagyva. Jodes mögöttük kullogott.

Amma rosszindulatában mintha kétségbeesést és felháborodást is éreztem volna. Mint amikor reggelinél azt nyafogta: *Bárcsak engem is meggyilkolnának!* Amma nem tűrte el, hogy bárkivel is többet foglalkozzanak, mint vele. Olyan lányokkal meg aztán végképp nem, akik versenyre sem kelhettek vele, amíg még éltek.

Majdnem éjfélre járt, amikor felhívtam Curryt a lakásán. Curry nem bejár dolgozni, hanem kijár, kilencven percre lakik a mi külvárosi szerkesztőségünktől, egy szüleitől örökölt családi házban, Mt. Greenwoodban, Chicago déli részének ír munkásnegyedében. A feleségével, Eileennal nem született gyerekük. Sose akartunk, morogja mindig Curry, de láttam, milyen szemmel figyeli a beosztottak kisgyerekeit a távolból, milyen lelkes, ha nagy ritkán felbukkan egy-egy kisbaba a szerkesztőségben. Későn házasodtak össze. Gondolom, nem jött össze a gyerek.

Eileen gömbölyded, vörös hajú, szeplős nő. Curry negyvenkét éves volt, amikor megismerkedett vele a környékbeli autómosóban. Később kiderült, hogy a nő Curry gyerekkori legjobb barátjának a másodunokatestvére. Pontosan három hónappal azután házasodtak össze, hogy először szót váltottak. Huszonkét éve vannak együtt. Tetszik, hogy Curry olyan szívesen meséli ezt a történetet.

Eileen kedvesen üdvözölt a telefonban. Épp erre volt szükségem. Persze, hogy nem aludtak még, nevetett. Curry épp az egyik kirakósán dolgozik, 4500 darabból áll. Az egész

nappalit beterítette vele, és egy hetet kapott Eileentól arra, hogy befejezze.

Hallottam, ahogy Curry nagy zajjal a telefonhoz lép. Szinte éreztem a dohány szagát.

– Preaker! Mi a helyzet, kislány? Minden rendben?

– Minden rendben. Csak hát nincs túl sok fejlemény. Ennyi időmbe telt kicsikarni a rendőrségtől egy hivatalos nyilatkozatot.

– És mit mondtak?

– Hogy mindenki gyanús.

– Ugyan már! Marhaság. Másnak is lennie kell még ott. Beszéltél újra a szülőkkel?

– Még nem.

– Akkor beszélj velük! Ha semmi újat sem sikerül megtudnod, akkor írj a halott lányokról. Ez nem csupán rendőrségi ügy, hanem emberi dráma a javából. Beszélj a többi szülővel is, hátha van valami teóriájuk. Kérdezd meg tőlük, elővigyázatosabbak lettek-e. Beszélj a helyi lakatosokkal, fegyverboltosokkal, hogy nőtt-e a forgalmuk. Beszélj egy pappal, vagy pár tanárral. Esetleg egy fogorvossal arról, hogy mennyire nehéz ennyi fogat kihúzni, milyen eszköz kell hozzá, és hogy szükséges-e valamiféle szakértelem vagy tapasztalat. Beszélj pár gyerekkel! Hangokat akarok hallani. Arcokat akarok látni. Egy egész oldalas cikket akarok vasárnapig. Hozzunk ki belőle mindent, amit lehet, amíg csak a miénk a sztori!

Először egy füzetbe jegyzeteltem, aztán fejben, és közben egy filctollal körberajzoltam a hegeket a jobb karomon.

– Úgy érted, mielőtt újabb gyilkosság történik.

– Nos, ha nem áll fenn az a helyzet, hogy a rendőrség valójában sokkal többet tud annál, mint amennyit elárul, akkor igen, hamarosabb új gyilkosság fog bekövetkezni. Egy efféle fickó nem áll le kettő után, ha ennyire rituális a dolog, akkor nem.

Currynak semmiféle tapasztalata nincs a rituális gyilkosságok terén, de hetente átrágja magát néhány ócska regényen, amelyek megtörtént bűnügyeket dolgoznak fel. Megsárgult, puhafedelű könyvek fényes borítóval, az antikváriumban szerzi be őket.

Kettő egy dolcsiért, ezt nevezem én szórakozásnak, Preaker.

– Na és Tacskó, van valami elmélet arról, hogy helyi-e a tettes?

Úgy tűnt, Curry szívesen használja ezt a becenevet rám, az ő kedvenc újságírótanoncára. A hangja mindig belebizsergett, amikor kimondta, mintha maga a szó pirult volna bele. Magam előtt láttam, ahogy fél szemmel a kirakóst nézi a nappalijukban, Eileen pedig lopva beleszív egyet a férje cigarettájába, miközben a tonhalsalátába keveri a csemegeuborkát, amit Curry ebédre eszik majd. Hetente háromszor ezt szokta ebédelni.

– Hivatalosan nem hajlandók elismerni, de amúgy igen.

– Hát az istenit neki, vedd rá őket, hogy hivatalosan is erősítsék meg! Ez kell nekünk! Ez jó.

– Van itt valami furcsa, Curry. Beszéltem egy fiúval, aki azt mondja, ott volt, amikor Natalie-t elrabolták. Azt mondta, egy nő tette.

– Egy nő? Dehogy egy nő! A rendőrség mit mond?

– Nem kommentálják.

– Ki az a srác?

– Egy disznóhizlaldában dolgozó munkás fia. Aranyos gyerek. Úgy tűnik, nagyon fél.

– A rendőrség nem hisz neki, különben már hallottál volna róla, igaz?

– Tényleg nem tudom.

– Jesszusom, Preaker, bírd szóra a srácokat! Törd be őket.

– Könnyű azt mondani. Az az érzésem, hogy inkább hátrányt jelent az, hogy idevalósi vagyok. Nem tetszik nekik, hogy emiatt jöttem haza.

– Hát akkor kedveltesd meg magad velük! Kedves ember vagy. Majd a mamád segít.

– A mamám sincs elragadtatva attól, hogy itt vagyok.

Csend támadt, aztán Curry akkorát sóhajtott a vonal túlsó végén, hogy zúgott tőle a fülem. A jobb karomból közben sötétkék autóstérkép lett.

– Minden rendben, Preaker? Vigyázol magadra?

Nem feleltem. Hirtelen a sírás kerülgetett.

– Megvagyok. Csak rossz hatással van rám ez a hely. Úgy érzem… rosszat teszek.

– Kitartás, kislány. Remekül csinálod. Minden rendben lesz. És ha rosszul érzed magad, hívj fel. Kihozlak onnét.

– Rendben, Curry.

– Eileen azt üzeni, vigyázz magadra. A fenébe, én is azt mondom, hogy vigyázz magadra!

Hatodik fejezet

A kisvárosok általában egyfajta iszákosra rendezkednek be. Ez a fajta persze többféle lehet: vannak a lebujvárosok, melyeknek városszéli bárjaiban a vendégek némiképp törvényen kívül érezhetik magukat. Vannak az előkelő, koktélszürcsölő városok, ahol a bárokban annyit kérnek egy ginért szódával, hogy a szegények inkább odahaza isznak. Vannak a középosztálybeli plázavárosok, ahol a sört hagymavirággal feldíszítve, kacifántos fantázianevű szendvicsek kíséretében szervírozzák.

Wind Gapben szerencsére mindenki iszik, így nálunk az összes bártípus megtalálható, sőt, még annál is több. Kicsik vagyunk, de a legtöbb várost asztal alá isszuk. Az anyám házához legközelebb eső hely egy drága üvegkalitka volt, ahol salátákat és fröccsöt szolgáltak fel. Wind Gap egyetlen elegáns étterme. Fél tizenegy felé járt, és taszítónak találtam a gondolatot, hogy Alant és a nyúlós tojásait nézzem, így átsétáltam a *La Mère*-be. Csak tizenegyedikes koromig tanultam franciául, de az étterem agresszívan tengeri tematikájú dekorációjából ítélve a tulajdonosok szerintem valójában a *La Mer*, vagyis *A tenger* nevet akarták adni neki, a *La Mère*, azaz *Az anya* helyett. De a név így is illett rá, mivel *Az anya*, vagyis az én anyám is idejárt, akárcsak a barátnői. Mind imádják az itteni csirkés Caesar-salátát, aminek semmi köze a franciákhoz vagy a tengerhez, de nem én leszek az, aki ezt szóvá teszi.

– Camille! – Egy teniszruhás szőke nő sietett át a helyiségen, arany nyakláncok és vaskos gyűrűk csillogtak rajta. Adora legjobb barátnője volt az, Annabelle Gasser, leánykori nevén Anderson, aki az Annie-B becenévre hallgatott. Köztudomású volt, hogy Annabelle gyűlöli a férje vezetéknevét – még az orrát is felhúzta, valahányszor kimondta. Az eszébe sem jutott, hogy nem lett volna muszáj felvennie.

– Szia, drágám! Anyukád már mondta nekem, hogy itt vagy a városban! – Nem úgy, mint szegény Jackie O'Neele-nek, akit Adora kitagadott, de őt is ott láttam az asztalnál, épp olyan spiccesnek tűnt, mint a temetésen. Annabelle két puszit nyomott az arcomra, és hátrébb lépett, hogy szemügyre vegyen.

– Még mindig nagyon csini vagy! Gyere, ülj le hozzánk! Megiszunk pár üveg bort, és trécselünk egy kicsit. Csökkenthetnéd az asztalunk átlagéletkorát.

Annabelle magával húzott az asztalhoz, ahol Jackie beszélgetett két másik magas, szőke, napbarnított nővel. Még akkor sem fogta be a száját, amikor Annabelle bemutatott nekik. Tovább duruzsolt az új hálószobabútoráról, majd hátrafordult felém, és közben felborított egy vizespoharat.

– Camille! Hát itt vagy! Annyira örülök, hogy újra látlak, édesem!

Őszintének tűnt. Most is ugyanaz a rágógumiillat terjengett körülötte.

– Már öt perce itt van – jegyezte meg a másik szőke, és lesöpörte az asztalról a jeges vizet bronzbarna kezével. Két ujján gyémántok villantak.

– Persze, már emlékszem. A gyilkosságokról írsz, rossz kislány! – folytatta Jackie. –

Adora biztosan rosszul van a dologtól. Ott alszol a házában a piszkos kis gondolataiddal.

Rám mosolygott, azzal a mosollyal, ami húsz éve még pimasznak hatott volna. Most inkább kissé őrültnek tűnt.

– Jackie! – szólt rá az egyik szőke, rámeresztve hatalmas, csillogó szemeit.

– Persze mielőtt még Adora átvette volna az irányítást, mind ott aludtunk Joya házában a piszkos kis gondolatainkkal. Ugyanaz a ház, csak most egy másik őrült asszony irányítja – jelentette ki, és közben a bőrét piszkálta a füle mögött. Vajon a plasztikai műtét öltéseit birizgálta?

– Ugye, te nem ismerted Joya nagyanyádat, Camille? – dorombolta Annabelle.

– Hű! Rémes teremtés volt, édesem – fűzte hozzá Jackie. – Ijesztő, ijesztő egy nő.

– Hogyhogy? – kérdeztem. Ezt még sosem hallottam a nagyanyámmal kapcsolatban. Adora annyit ugyan elismert, hogy a nagyanyám szigorú volt, de sokkal többet nem tudtam meg tőle.

– Ó, Jackie túloz – felelte Annabelle. – Középiskolás korában senki sem kedveli túlzottan az anyját. És Joya nem sokkal később már meghalt. Nem jutott idejük arra, hogy felnőtt kapcsolatot alakítsanak ki.

Szánalmas reménység öntött el egy pillanatra. Hát ez az oka annak, hogy anyámmal ilyen rideg a kapcsolatunk: nem volt benne gyakorlata. A gondolat már azelőtt elhalt, hogy Annabelle újra teletöltötte a poharamat.

– Na persze, Annabelle – felelte Jackie. – Biztosra veszem, ha Joya élne, remekül elszórakoznának. Legalábbis Joya. Imádná megtépni Camille-t. Emlékeztek azokra a hosszú körmeire? Sose festette őket. Mindig is bizarrnak tartottam.

– Váltsunk témát – mosolygott Annabelle. Ezüstcsengőként csilingeltek a szavai.

– Camille munkája nagyon izgalmas lehet szerintem – jegyezte meg az egyik szőke kötelességtudóan.

– Főleg ez a mostani megbízása – tette hozzá a másik.

– Igen, Camille, mondd el nekünk, ki a tettes! – szólt közbe Jackie. Újra kihívóan mosolygott, lehunyta és kinyitotta kerek barna szemét. Egy hasbeszélő életre kelt bábuját juttatta eszembe. Vastag bőrrel és elpattant hajszálerekkel.

Telefonálnom kellett volna párat, de úgy döntöttem, ez talán még jobb is. Négy részeg, unatkozó és rosszindulatú asszony, akik Wind Gap összes pletykáját ismerik? Akár munkaebédként is elszámolhatom.

– Ami azt illeti, érdekelne, hogy *ti* mit gondoltok. – Ezt a mondatot se hallhatják túl gyakran.

Jackie a salátaöntetbe mártotta a kenyeret, azután végigcsöpögtette vele a ruháját.

– Hát, azt mind tudjátok, mit gondolok Ann papájáról, Bob Nashről. Perverz alak. Folyton a mellemet bámulja, valahányszor találkozunk a boltban.

– Igazából minden mellet megbámul – jegyezte meg Annabelle, és tréfásan oldalba bökött.

– Komolyan beszélek, nagyon ciki. Már arra is gondoltam, hogy megemlítem Stephennek.

– Nekem viszont jó szaftos hírem van – szólalt meg a negyedik szőke. Dana vagy Diana? Rögtön elfelejtettem, miután Annabelle bemutatott minket egymásnak.

– Ó, DeeAnnának mindig remek sztorijai vannak, Camille – szorította meg a karomat Annabelle. DeeAnna a nagyobb hatás kedvéért kissé kivárt, megnyalta az ajkát, töltött magának egy újabb pohár bort, és végignézett rajtunk.

– John Keene elköltözött a szülei házából – jelentette be.

– Mi? – kérdezte az egyik szőke.

– Ne viccelj! – hitetlenkedett egy másik.

– Nahát! – képedt el egy harmadik.

– Mégpedig… – folytatta DeeAnna diadalmasan, olyan mosollyal az arcán, mint amikor egy tévés vetélkedő műsorvezetője a nyereményt készül átadni. – Julie Wheeler házába. A kocsiszínbe, a ház mögé.

– Ez állati! – jelentette ki Melissa vagy Melinda.

– Ó, akkor most már *biztos*, hogy csinálják – nevetett Annabelle. – Kizárt, hogy Meredith ezek után fenn tudná tartani a Miss Tökéletes látszatát. Tudod, Camille – fordult felém Annabelle –, John Keene Natalie bátyja, és amikor ideköltöztek, az egész város bolondult a fiúért. Csodaszép pasi. Egyszerűen csodaszép. Julie Wheeler a mamád egyik barátnője, meg a miénk is. Közel harmincéves koráig nem szült, de miután gyereke lett, elviselhetetlenné vált. Az a fajta, aki úgy gondolja, az ő gyereke soha semmi rosszat nem tesz. Képzelheted, mi lett, amikor Meredith, a lánya becserkészte Johnt! Azt hittük, másról már nem is tud beszélni. Meredith, az éltanuló kis szűz lány elhappolja a többiek elől a Nagy Ő-t. De az kizárt, hogy egy ennyi idős srác olyan lánnyal járjon, aki nem csinálja. Ez egyszerűen nem így működik. És most ilyen kényelmesen megoldhatják. Szerintem csináljunk polaroid képeket, és tűzzük őket Julie ablaktörlője alá!

– Ismered Julie-t, tudod, hogyan adja majd elő a dolgot – szakította félbe Jackie. – Azzal jön majd, milyen jószívűek, hogy befogadták Johnt, aki így nyugodt körülmények között gyászolhat.

– De vajon miért költözik el? – tette fel a kérdést Melissa/Melinda, aki egyre inkább a józan ész képviselőjének tűnt ebben a társaságban. – Úgy értem, nem a családja mellett lenne a helye egy ilyen nehéz időszakban? Miért kellenek neki nyugodt körülmények?

– Mert ő a gyilkos – bökte ki DeeAnna, és az asztaltársaság erre nevetésben tört ki.

– Jaj, az csodás lenne, ha Meredith Wheeler egy sorozatgyilkossal henteregne – jegyezte meg Jackie. A vihogásnak egy csapásra vége szakadt. Annabelle csuklott egyet, és az órájára pillantott. Jackie a kezére támasztotta az állát, és olyan erővel fújta ki a levegőt,

hogy még a morzsák is táncra perdültek a tányérján.

– Képtelen vagyok elhinni ezt az egészet – szólalt meg DeeAnna a körmeit nézegetve. – Hogy ilyesmi történjen a mi városunkban, ahol felnőttünk. Azok a szegény kislányok! Rosszul vagyok tőle. Egyszerűen rosszul vagyok.

– Annyira örülök, hogy az én lányaim már felnőttek – felelte Annabelle. – Nem hiszem, hogy képes lennék elviselni. Szegény Adora biztosan betegre aggódja magát Amma miatt.

Én is felkaptam egy darab kenyeret, épp olyan madárszerű, kislányos mozdulattal, mint anyám barátnői, és eltereltem a szót Adoráról.

– Az emberek tényleg azt hiszik, hogy John Keene-nek bármi köze lehet a dologhoz? Vagy ez csak rosszindulatú pletyka? – Éreztem, hogy a második mondatot a kelleténél nagyobb undorral ejtem ki. Megfeledkeztem arról, mennyire élhetetlenné tudják tenni az ilyen nők Wind Gapet azok számára, akiket nem kedvelnek. – Csak azért kérdem, mert tegnap ugyanezt hallottam pár lánytól, akik szerintem hetedikesek lehettek.

Úgy gondoltam, jobb nem említeni, hogy az egyikük Amma volt.

– Hadd találjam ki. Négy nagyszájú szőkeségről van szó, akik csinosabbnak képzelik magukat, mint amilyenek valójában? – jegyezte meg Jackie.

– Jackie, drágám, felfogtad, kinek mondod ezt? – kérdezte Melissa/Melinda, és Jackie vállára csapott.

– A fenébe! Mindig kimegy a fejemből, hogy Camille és Amma rokonok. Más generáció, sőt, mintha egy másik élet lenne, nem igaz? – mosolygott Jackie. A háta mögül pukkanás hallatszott, és Jackie hátra sem nézett, úgy tartotta oda a poharát a pincérnek. – Camille, nem baj, ha tőlünk tudod meg: a te kicsi Ammád duuurva.

– Azt hallottam, hogy az összes gimis bulin ott vannak – vetette közbe DeeAnna. – És az összes fiút lenyúlják. És olyanokat csinálnak velük, amit mi csak akkor tettünk meg, amikor már vénséges, férjes asszonyok voltunk, és akkor is csak miután már egynéhány tetszetős ékszert kaptunk ajándékba – forgatta meg gyémánt teniszkarkötőjét.

Mind nevettek. Jackie két öklével verte az asztalt, mint egy hisztis kisgyerek.

– De vajon…

– Nem tudom, mások tényleg azt hiszik-e, hogy John a tettes. Azt viszont igen, hogy a rendőrség beszélt vele – jelentette ki Annabelle. – Az biztos, hogy fura egy család.

– Én azt hittem, jóban vagytok velük – jegyeztem meg. – Láttalak titeket a házukban a halotti toron.

Hülye picsák, tettem hozzá magamban.

– Mindenki ott volt, aki számít Wind Gap városában – felelte DeeAnna. – Egy ilyen eseményt csak nem fogunk kihagyni!

Próbálta újra megnevettetni a többieket, de Jackie és Annabelle csak komoran bólogattak. Melissa/Melinda úgy pillantott körbe az éttermen, mint aki legszívesebben átülne egy

másik asztalhoz.

– A mamád hol van? – kérdezte hirtelen Annabelle. – Át kellene jönnie ide. Jót tenne neki. Olyan különösen viselkedik, amióta ez az egész elkezdődött.

– Már azelőtt is furcsán viselkedett – jegyezte meg Jackie az állkapcsát tornáztatva. Azon tűnődtem, vajon hányni készül-e.

– Jaj, ne már, Jackie!

– Komolyan beszélek. Camille, hadd mondjak valamit! Ahogy a dolgok most állnak anyáddal, jobban tennéd, ha visszamennél Chicagóba. Utazz el innen minél gyorsabban. – Komolynak tűnt, az arcáról eltűnt minden szédült izgatottság. Mint aki őszintén aggódik. Újra szimpatikusnak találtam.

– Komolyan, Camille…

– Jackie, fogd be! – förmedt rá Annabelle, és teljes erőből hozzávágott egy zsemlyét, ami Jackie orrának ütődött, majd az asztalra pottyant. Ostoba, hirtelen erőszak, mint amikor Dee nekem dobta a teniszlabdát. Az embert nem is az okozott fájdalom döbbenti meg, hanem inkább a tény, hogy egyáltalán megtörtént. Jackie egy legyintéssel nyugtázta a dolgot, és tovább beszélt.

– Azt mondom, amit akarok, és én azt mondom, Adora képes ártani…

Annabelle felpattant a székéből, Jackie-hez lépett, és a karjánál fogva felrántotta.

– Jackie, muszáj kimenned hányni – szólt rá. A hangjában a gügyögés keveredett a fenyegetéssel. – Túl sokat ittál, és nagyon rosszul leszel. Kikísérlek a mosdóba. Segítek, hogy rendbe hozd magad.

Jackie először ugyan ellökte Annabelle kezét, de az még szorosabban markolta, így végül hamarosan a mosdó felé indultak. A többiek néma csendben ültek az asztalnál. Nekem tátva maradt a szám.

– Semmiség – jegyezte meg DeeAnna. – Mi, vén spinék ugyanúgy hajba tudunk ám kapni, mint ti, fiatalok. Szóval, Camille, hallottad, hogy állítólag hamarosan egy Gap üzlet nyílik a városban?

Nem bírtam kiverni a fejemből Jackie szavait. *Ahogy a dolgok most állnak anyáddal, jobban tennéd, ha visszamennél Chicagóba.* Mi kell még ahhoz, hogy itt hagyjam Wind Gapet? Vajon min vesztek össze Adorával? Többnek kellett lennie egy elfelejtett üdvözlőkártyánál. Elhatároztam, hogy később benézek Jackie-hez, amikor nincs ennyire berúgva. Nem mintha nekem aztán jogomban állna ítélkezni egy iszákos felett.

A bor kellemesen fűtött, így felhívtam Nasséket a kisboltból. Remegő kislányhang vette fel, majd csend támadt. Hallottam a légzését, de nem felelt a kérdésemre, hogy beszélhetnék-e az anyukájával vagy az apukájával. Lassú kattanás hallatszott, és a vonal elnémult. Úgy döntöttem, személyesen próbálok szerencsét.

Egy szögletes, nyolcvanas évekbeli furgon parkolt Nashék kocsibejáróján egy rozsdás, sárga Trans Am mellett, amiből arra tippeltem, hogy Bob és Betsy is odahaza van. A legidősebb lány nyitott ajtót, de csak állt a szúnyoghálós ajtó túloldalán, és a hasamra meredt, amikor megkérdeztem, itthon vannak-e a szülei. Nashék mind alacsony növésűek voltak. Tudtam, hogy ez a lány, Ashleigh, tizenkét éves, de a duci kisfiúhoz hasonlóan, akit akkor láttam, amikor először itt jártam, ő is jóval fiatalabbnak tűnt. És úgy is viselkedett. A haját rágcsálta, és még csak nem is pislogott, amikor a kis Bobby odaimbolygott mellé, és elsírta magát, amikor meglátott. A sírásból pedig hamar ordításra váltott. Egy jó percbe is beletelt, amire Betsy Nash megjelent az ajtónál. Épp olyan tompának tűnt, mint a gyerekei, és zavart tekintettel bámult rám, amikor bemutatkoztam.

– Wind Gapben nincs helyi újság – szólalt meg.

– Így van, én a *Chicago Daily Post*tól jöttem – feleltem. – Odafentről, az Illinois állambeli Chicagóból.

– Hát, a férjem intézi az ilyen előfizetéseket – jelentette ki a fia szőke haját simogatva.

– Én nem előfizetést árulok … Mr. Nash itthon van? Esetleg válthatnék pár szót vele?

Mindhárom Nash egyszerre hagyta ott az ajtót. Újabb pár perc elteltével Bob Nash kísért a házba, és kimosott ruhákat dobált le a kanapéról, hogy le tudjak ülni.

– Az istenit neki, micsoda kupleráj van ebben a házban! – dörmögte fennhangon, a feleségének címezve szavait. – Elnézését kérem, Miss Preaker. Minden összeomlott, amióta Ann…

– Á, szóra sem érdemes – feleltem, és egy apró alsónadrágot húztam ki magam alól. – Az én lakásom mindig így néz ki.

Ez egyáltalán nem volt igaz. Egyetlen jellemvonást valóban örököltem anyámtól, a kényszeres rendtartást. Úgy kell visszafognom magam, nehogy a zoknikat is kivasaljam. Amikor kiengedtek a kórházból, egy ideig mindent kiforráztam: a csipeszeket, a szempillagöndörítőket, a hajcsatokat, még a fogkeféket is. Megengedtem magamnak ezt a luxust. De a csipeszeket végül kidobtam a szemétbe. Túl gyakran gondoltam esténként a fényes, meleg hegyükre. Rossz kislány.

Reméltem, hogy Betsy Nash felszívódik. Szó szerint. Annyira jelentéktelen volt, hogy elképzeltem, ahogy elpárolog a nappaliból, és csak egy ragacsos folt marad utána a kanapé szélén. De ott maradt. Ide-oda cikázott a tekintete a férje és köztem, még mielőtt megszólaltunk volna. Mintha fel kellene készülnie a beszélgetésre. A gyerekek is ott téblábóltak körülöttünk, apró szőke kísértetek, akik valahol félúton megrekedtek a tunyaság és az ostobaság között. A szép kislányból talán még lehet valami. De a malacképű középső gyerek esetében, aki tompa arccal kacsázott a szobába, előre borítékolható, hogy sütemény- és szexfüggőként fogja végezni. A kisfiú pedig az a típus volt, aki végül egy benzinkút parkolójában köt majd ki, hogy ott piáljon. Dühödt, unatkozó kölyök lesz, mint azok a srácok, akiket a városba befelé jövet láttam.

– Mr. Nash, beszélnem kellene még önnel Annről. Egy nagyobb lélegzetű cikk miatt – kezdtem bele. – Nagyon kedves volt öntől, hogy korábban időt szánt rám, és azt reméltem,

még egy kicsit rabolhatom az idejét.

– Bármit megteszek, hogy nagyobb figyelmet kapjon ez az ügy. Nekünk ez nem jelent gondot – felelte. – Mit szeretne tudni?

– Csak néhány apróságot Annről. Mit szeretett játszani, melyek voltak a kedvenc ételei? Milyen szavakkal jellemezné őt? Vezéregyéniség volt, vagy inkább másokat követett? Sok barátja volt, vagy csak pár közeli barátnője? Szeretett iskolába járni? Szombatonként mit csinált szívesen? – Nashék egy pillanatig némán meredtek rám. – Kezdetnek ennyit – mosolyogtam.

– A legtöbb ilyen kérdésre a feleségem tudna válaszolni – jegyezte meg Bob Nash. – Ő… viselte a lányunk gondját. – A feleségéhez fordult, aki ugyanazt a ruhát hajtogatta össze újra meg újra gépiesen az ölében.

– Szerette a pizzát és a halrudacskát – szólalt meg az asszony. – És sok barátnője volt, de csak néhány igazán közeli, ha érti, mire gondolok. Sokat játszott egymagában.

– Nézd, mami, Barbie-nak új ruha kell – szólt közbe Ashleigh, és egy meztelen műanyag babát tolt az anyja arcába. Egyikünk sem vett tudomást róla, mire a lány a földre hajította a babát, és balerinát imitáló mozdulatokkal szökdécselni kezdett körbe-körbe a szobában. Tiffanie felismerte a ritkán kínálkozó alkalmat, és rávetette magát a Barbie-ra. Újra meg újra széttárta és összecsukogatta a barna gumilábakat.

– Kemény kislány volt, az összes gyerek közül a legkeményebb – vette át a szót Bob Nash. – Ha fiúnak születik, akár focista is lehetett volna belőle. Folyton megütötte magát szaladgálás közben. Örökké tele volt sebekkel, horzsolásokkal.

– Ann volt az én szájam – jegyezte meg Betsy halkan. Azután nem szólt többet.

– Ezt hogy érti, Mrs. Nash?

– Nagyon bőbeszédű volt, mindent kimondott, ami csak eszébe jutott. Jó értelemben. Általában. – Pár pillanatra újra elhallgatott, de láttam rajta, hogy gondolkodik, úgyhogy nem szóltam közbe. – Tudja, arra gondoltam, egyszer talán ügyvéd lesz belőle vagy az egyetemi vitakör tagja, vagy valami ilyesmi, mert egyszerűen… sosem állt meg, hogy mérlegelje, mit mond. Ahogy én szoktam. Én úgy gondolom, hogy minden, amit csak kiejtek a számon, ostobaság. Ann viszont úgy gondolta, mindenkinek hallani kell a mondandóját.

– Az imént említette az iskolát, Miss Preaker – szakította félbe Bob Nash. – A bőbeszédűsége ott is bajba sodorta. Néha kissé erőszakos tudott lenni, párszor felhívtak minket az iskolából az évek során, hogy gondok vannak vele az osztályban. Kicsit vad volt.

– De néha úgy érzem, hogy csak azért, mert nagyon okos volt – tette hozzá Betsy Nash.

– Vágott az esze, ez már igaz – bólogatott Bob Nash. – Olykor az volt az érzésem, okosabb nálam. Néha még ő is azt hitte.

– Idenézz, anyu! – A malacképű Tiffanie, aki eddig bambán rágcsálta a Barbie lábát, most a szoba közepére penderült és bukfencezni kezdett. Ashleigh, akit egyszerre váratlan düh öntött el, vakkant egyet, amikor meglátta, hogy az anyja a másodszülött lányára fi-

gyel, és nagyot taszított a húgán. Azután még a haját is meghúzta. Tiffanie vöröslő arccal visított fel, mire a kis Bobby is újra elsírta magát.

– Tiffanie tehet róla! – sikította Ashleigh, és ő is nyüszíteni kezdett.

Kényes, ingatag egyensúlyba tenyereltem bele. Egy többgyerekes család a kisstílű féltékenység melegágya, ezzel tisztában voltam, a Nash gyerekek pedig pánikba estek, hogy nem csupán egymással kell versenyre kelniük, hanem a halott testvérükkel is. Együtt tudtam érezni velük.

– Betsy! – dörmögte Bob Nash enyhén felvont szemöldökkel. Betsy sietve felkapta a kis Bobbyt, Tiffanie-t fél kézzel rántotta fel a padlóról, a másik karjával az immár vigasztalhatatlan Ashleigh-t fogta át, és kisvártatva mind a négyen kimentek a szobából.

Bob Nash egy pillanatra utánuk bámult.

– A lányok már majdnem egy éve ilyenek – szólalt meg. – Úgy viselkednek, mint a kisbabák. Azt hittem, alig várják, hogy felnőjenek. Most, hogy Ann nincs, egészen megváltozott ez a ház… – Fészkelődni kezdett a kanapén. – Ő egyszerűen igazi *egyéniség* volt. Érti, mire gondolok? Az ember azt gondolná: csak kilencéves, ugyan mit tudhat még ennyi idősen? Miféle személyisége lehet egy ilyen kislánynak? De Ann *egyéniség* volt. Tudni lehetett, miről mit gondol. Amikor tévét néztünk, tudtam, szerinte mi vicces és mi az, ami hülyeség. A többi gyerekemmel ez nincs így. A fenébe is, még a nejemmel sincs! Ann esetében érezte az ember, hogy *jelen* van. Én egyszerűen… – Bob Nash torka elszorult. Felállt a kanapéról, majd hátat fordítva járkálni kezdett. Körbesétált a kanapé mögött, visszavisszanézett rám, majd megállt előttem.

– Vissza akarom kapni, az istenit neki! Mondja meg nekem, mihez kezdjek? Most már örökké ez lesz ezután? – Széttárta a két kezét az ajtó felé, amelyen a felesége és a gyerekek távoztak. – Mert ha ez, akkor nem sok értelme van az egésznek, nem? Az istenit neki, valakinek meg kell találnia azt a pasast, mert választ kell kapnom, hogy miért pont Annnel történt mindez. Tudnom kell! Róla mindig úgy gondoltam, hogy boldogul majd az életben.

Egy másodpercig némán ültem. Éreztem, ahogy a nyakamban lüktet egy ér.

– Mr. Nash, azt hallottam, és maga is említette, hogy Ann nagyon erős egyéniség volt, és ez talán bosszanthatott egyeseket. Gondolja, hogy ennek köze lehet a történtekhez?

Rögtön éreztem rajta a gyanakvást. Már abból láttam, ahogy leült: elterpeszkedve hátradőlt a kanapén, a két karját pedig széttárta, hogy megpróbáljon lezsernek tűnni.

– Kit bosszantott fel?

– Nos, úgy tudom, Ann-nek gondja adódott a szomszéddal egy madár miatt. Ann állítólag bántotta ezt a madarat.

Bob Nash megdörzsölte a szemét, és a lábára meredt.

– Istenem, mennyit pletykálnak ebben a városban! Soha nem bizonyosodott be, hogy Ann tette. Rosszban volt a szomszédokkal. Joe Duke-ékkal, itt szemben. A lányai, akik idősebbek Ann-nél, sokat piszkálták, csúfolták. Aztán egyik nap áthívták játszani. Nem tu-

dom, mi történt, de mire Ann hazaért, mind azt ordították, hogy Ann ölte meg azt az átkozott madarat. – Bob Nash felnevetett, és vállat vont. – Ha így történt, engem aztán nem zavart volna, mert lármás egy jószág volt az a madár.

– Gondolja, hogy Ann képes lett volna ilyesmire, ha provokálják?

– Hát, aki Annt provokálta, az bolond volt. Nem mondhatnám, hogy túl jó néven vette az ilyesmit. Olyankor nem viselkedett finom úrihölgy módjára.

– Ön szerint Ann ismerte a gyilkosát?

Nash egy rózsaszín pólót emelt fel a kanapéról, majd négyszögletesre hajtogatta, mint egy zsebkendőt. – Korábban úgy gondoltam, hogy nem. Most viszont már azon a véleményen vagyok, hogy igen, olyasvalakivel ment el, akit ismert.

– Mi a valószínűbb, hogy egy férfival vagy egy nővel megy el? – tettem fel a kérdést.

– Szóval maga is hallotta James Capisi sztoriját?

Bólintottam.

– Hát, egy kislány inkább abban bízik meg, aki a mamájára emlékezteti, nem?

Attól függ, milyen a mamája, gondoltam.

– De én még most is úgy gondolom, hogy férfi a tettes. Nem tudom elképzelni, hogy egy nő ilyet tegyen… egy kisgyerekkel. Úgy hallottam, John Keene-nek nincsen alibije. Lehet, hogy meg akart ölni egy kislányt, Natalie-t nap mint nap látta, és nem bírta legyűrni a késztetést, ezért elment, és megölt egy másik vadóc kislányt, aki Natalie-re emlékeztette. De végül nem bírt ellenállni, Natalie-t is megölte.

– Ezt beszélik?

– Úgy tudom, ez a lehetőség is felmerült.

Hirtelen Betsy Nash jelent meg az ajtóban. Lesütött szemmel megszólalt.

– Bob. Adora van itt.

A gyomrom önkéntelenül is görcsbe rándult.

Anyám libegett be, olyan illata volt, mint a fénylő, kék víznek. Úgy tűnt, jóval otthonosabban mozog a Nash-házban, mint Mrs. Nash. Adorának veleszületett adottsága volt, hogy minden más nőt jelentéktelenné tegyen. Betsy Nash úgy hátrált ki a szobából, akár egy szobalány egy 1930-as évekbeli filmben. Anyám nem volt hajlandó rám nézni, egyenesen Bob Nashhez lépett.

– Bob, amikor Betsy mondta, hogy egy újságíró van maguknál, rögtön tudtam, hogy csak a lányom lehet. Nagyon sajnálom. Igazán restellem, hogy a családjuknál alkalmatlankodott.

Bob Nash előbb Adorára meredt, azután rám.

– Ő a maga lánya? Fogalmam sem volt róla.

– Nyilván nem. Camille nem hasonlít a család többi tagjára.

– Miért nem mondta? – fordult hozzám Nash.

– Mondtam, hogy Wind Gap-i vagyok. Fogalmam sem volt arról, hogy magát érdekelné, ki az anyám.

– Ó, nem vagyok dühös, félre ne értsen! Csak az édesanyja jó barátunk – felelte Nash, mintha anyám a család bőkezű támogatója volna. – Korrepetálta Annt angolból és helyesírásból. Ann és a maga édesanyja nagyon jóban voltak. A lányomat hatalmas büszkeséggel töltötte el, hogy van egy felnőtt barátnője.

Anyám a kanapén ült, összekulcsolt kézzel, a szoknyája pedig szétterült körülötte. Egyre csak felém pislantott, mintha figyelmeztetni akarna, ki ne merjek mondani valamit, de nem tudtam, mi lehet az.

– Fogalmam sem volt róla – szólaltam meg végül. Ami igaz is volt. Korábban úgy gondoltam, anyám túljátssza a gyászt, és úgy tesz, mintha ismerte volna a lányokat. Most viszont inkább az lepett meg, mennyire diszkrét volt. De mi az ördögért korrepetálta Annt? Igaz, hogy gyerekkoromban tagja volt a szülői munkaközösségnek – főként a többi Wind Gap-i háziasszony társasága miatt –, de azt nem tudtam elképzelni, hogy gáláns kötelességtudata arra is kiterjed, hogy egy fésületlen kislánnyal töltse a délutánjait a város nyugati felében. Azt hiszem, néha alábecsültem Adorát.

– Camille, azt hiszem, távoznod kellene – jelentette ki Adora. – Látogatóba jöttem, és mostanában nehezemre esik feloldódni a jelenlétedben.

– Még nem fejeztük be a beszélgetést Mr. Nashsel.

– De igen. – Anyám Nashre pillantott, hogy erősítse meg a szavait, ő pedig zavartan mosolygott, mint amikor valaki a napba bámul.

– Talán egy más alkalommal folytathatnánk, Miss… Camille.

Hirtelen egy szó villant fel a csípőm alján: *büntet*. Éreztem, ahogy felforrósodik.

– Köszönöm, hogy időt szánt rám, Mr. Nash – feleltem, és anélkül, hogy anyámra pillantottam volna, kimentem a szobából. Már azelőtt elsírtam magam, hogy odaértem a kocsimhoz.

Hetedik fejezet

Egyszer egy hideg utcasarkon dideregtem Chicagóban, vártam, hogy zöldre váltson a lámpa, amikor egy vak férfi ért mellém a botjával kopogva. *Melyik ez a két keresztutca?* – érdeklődött, és amikor nem feleltem, felém fordult, és azt kérdezte: *Van itt valaki?*

Itt vagyok – szólaltam meg, és megdöbbentett, milyen vigasztaló ez a két szó. Ha pánikba esem, hangosan kimondom. Itt vagyok. Általában nem érzem igaznak. Elfog a félelem, hogy elég egy meleg fuvallat, és örökre eltűnök, még egy körömdarabka sem marad utánam. Vannak napok, amikor ez a gondolat megnyugtat, máskor azonban rémülettel tölt el.

A súlytalanság érzése szerintem abból ered, hogy nagyon keveset tudok a múltamról – legalábbis a klinikán dolgozó pszichiáterek erre jutottak. Már rég feladtam, hogy bármit is kiderítsek az apámról, és ha elképzelem, egy „apa” közhelyes képét látom magam előtt. Képtelen vagyok túlzottan részletekbe menően megrajzolni az apaképemet, szóba sem jöhet, hogy elképzeljem, amint bevásárol, a reggeli kávéját issza, vagy hazaérkezik a munkából a gyerekeihez. Lehet, hogy egy nap összefutok egy lánnyal, aki a kiköpött másom? Gyerekkoromban mindenáron hasonlóságot akartam találni anyám és köztem. Valamiféle kapcsot, ami bizonyítja, hogy belőle lettem. Figyeltem, amikor nem nézett oda, elcsentem a bekeretezett portrékat a szobájából, és próbáltam meggyőzni magam arról, hogy az ő szemét örököltem. De ha ez nem vált be, azt ismételgettem, talán nem is az arcunkon kell keresnem a hasonlóságot. Talán a vádli íve, vagy a kulcscsont vonala a bizonyíték.

Anyám még azt sem mesélte el nekem, hogyan ismerkedett meg Alannel. Mindazt, amit kettejükről tudok, másoktól hallottam. A kérdéseket nálunk nem veszik jó néven, faggatózásnak tekintik. Emlékszem, mennyire megdöbbentem az egyetemen, amikor hallottam, ahogy a szobatársam az anyjával telefonál: az apró részletek, a cenzúra teljes hiánya mármár dekandensnek hatott. Butaságokat mesélt el neki, például azt, hogy teljesen megfeledkezett a Bevezetés a földrajzba tanegységről, amit felvett, pedig hetente három órája lett volna. Ráadásul épp úgy mondta, mint ahogyan egy óvodás dicsekszik el azzal, hogy matricát kapott a krétarajzára.

Arra is emlékszem, milyen volt a mamája, amikor meglátogatta Alisont. Fel-alá cikázott a lakásunkban, egy sor kérdést feltett, és az is meglepett, eleve mennyi mindent tudott már rólam. Egy nagy zacskó biztosítótűt hozott Alisonnek, mert arra gondolt, jól jöhet, és amikor elmentek ebédelni, magam is meglepődtem azon, hogy elsírtam magam. Megdöbbentett ez a teljességgel önzetlen, kedves gesztus. Hát ilyen egy anya? Azon tűnődik, vajon nincs-e szüksége a gyerekének biztosítótűre? Az enyém havonta egyszer telefonált, és mindig praktikus kérdéseket tett fel (jegyek, órák, várható kiadások).

Nem emlékszem, hogy gyerekként egyszer is elmondtam volna Adorának, mi a kedvenc színem, vagy mi lesz majd a kislányom neve, ha nagy leszek. Nem hinném, hogy valaha is kérdezte volna, mi a kedvenc ételem, és soha nem mentem át a szobájába éjszakánként, ha sírva ébredtem, mert rosszat álmodtam. Mindig is sajnálattal gondoltam arra a kislányra, aki voltam, mert eszembe sem jutott, hogy anyám megvigasztalhatna. Soha nem mondta, hogy szeret, és soha nem feltételeztem róla, hogy szeretne. Ellátott. Adminisztrált. Ja,

igen, és egyszer hozott nekem E-vitaminos testápolót.

Egy ideig arról győzködtem magam, hogy Adora távolságtartó viselkedése csak egyfajta védekezés Marian halála után. Valójában azonban mindig is fenntartásai voltak a gyerekekkel szemben, bár ezt sosem vallotta volna be. Szerintem igazából utálja őket. Van benne valami féltékenység, sértődöttség, amit még most is érzek, ha eszembe jut a múlt. Biztos volt idő, amikor tetszett neki a gondolat, hogy lesz egy lánya. Fogadok, hogy gyerekkorában szívesen ábrándozott arról, hogy anya lesz, és úgy babusgatja, nyalogatja majd a gyermekét, akár egy szoptatós anyamacska. Van benne valami mohóság a gyerekek iránt. Valósággal lecsap rájuk. A nyilvánosság előtt még engem is dédelgetett. A Marian halálát követő gyász leteltével a városban parádézott velem, mosolygott, ugratott, csiklandozott, miközben valakivel beszélgetett az utcán. Amint hazaértünk, eltűnt a szobájában, mint egy befejezetlen mondat, én pedig a padlóra huppanva az ajtajának szorítottam az arcomat, és végiggondoltam a napot, hogy rájöjjek, vajon mit tettem, amivel magamra haragítottam.

Van egy emlék, amely megakadt bennem, akár egy vérrög. Marian már vagy két éve halott volt, és anyám áthívta pár barátnőjét egy kis délutáni koktélozásra. Az egyikük a kisbabáját is magával hozta. Órákon át gügyögtek a gyereknek, vörös rúzsos csókokkal borították, papírzsebkendővel letisztogatták, majd újra összepuszilták. Nekem a szobámban kellett volna olvasnom, de a lépcső tetején ülve néztem őket.

Amikor végre anyámhoz került a baba, vadul ölelgetni kezdte. *Ó, milyen csodás érzés újra kisbabát tartani a kezemben!* A térdén lovagoltatta, végigsétált vele a szobákon, a fülébe suttogott, én pedig fentről néztem őket, mint egy gonosz kis istenség, és a kézfejemet az arcomhoz szorítva megpróbáltam elképzelni, milyen érzés lehet anyám arcához érinteni az arcomat.

Amint a vendégek kimentek a konyhába, hogy segítsenek leszedni az asztalt, valami megváltozott. Emlékszem, anyám egyedül maradt a nappaliban, és szinte mohón meredt a gyerekre. A száját a baba kerek arcához préselte. Azután résnyire nyílt az ajka, egy pici húst a fogai közé vett, és egy kicsit beleharapott a gyerekbe.

A baba hangosan felsírt. A folt elhalványult, miközben Adora a gyereket ölelgette, és azt mondta a többieknek, hogy csak nyűgösködik a kicsi. Marian szobájába rohantam, és bebújtam a paplan alá.

Anyám és Nashék után a Footh’s bárba siettem egy italra. Túl sokat piáltam, de azzal nyugtattam magam, hogy sosem iszom a részegségig. Csak egy korty kellett. Tetszett a gondolat, hogy az ital voltaképpen síkosítóanyag: plusz védőréteg az ember fejében kavargó karcos gondolatok ellen. A pultos egy kerekképű fickó volt, kettővel járt alattam, és szinte biztos voltam abban, hogy Barry a neve, de annyira azért nem, hogy így is szólítsam.

– Üdv megint! – motyogta, miközben kétharmadig töltötte a füles műanyag bögrémet whiskyvel, és egy kis kólát löttyintett rá. – A ház ajándéka – mondta a szalvétatartónak. –

Itt nem fogadunk el pénzt a csinos nőktől.

Nyakig elvörösödött, és úgy tett, mint akinek hirtelen sürgős dolga akadt a pult túlsó végében.

Hazafelé menet a Neeho Drive-on hajtottam végig. Több barátnőm is ebben a várost átszelő utcában lakott, ami Adora házához közeledve egyre előkelőbb lett. Megláttam Katie Lacey egykori otthonát. Silány anyagból épült, hatalmas ház volt, a szülei tízéves korunkban építtették, miután porig rombolták a régi, Viktória-korabeli házukat.

Egy sarokkal előttem egy kislány pöfögött végig az úton virágos matricákkal díszített golfkocsiján. A haját bonyolult copfokba fonta, úgy festett, mint egy svájci tehenészlány egy kakaósdobozon. Amma. Kihasználta, hogy Adora elment Nashékhez, és lelépett otthonról – pedig Natalie meggyilkolása óta különös látványnak számított Wind Gapben, ha egy lány egyedül közlekedett.

Csakhogy Amma nem hazafelé tartott, hanem elkanyarodott kelet felé, ahol a poros szegénysor és a disznóhizlalda állt. Befordultam utána a sarkon, és olyan lassú sebességgel követtem, hogy kis híján lefulladt a kocsim.

Az út kellemesen lejtett, Amma kocsija olyan gyorsan siklott, hogy a copfjai valósággal repültek utána. Alig tíz perc alatt kiértünk a városból. Mindenfelé magas, elsárgult fű és unott tehenek vettek körül minket. Vénember módjára megrogyott pajták szegélyezték az utat. Két percre megálltam, hogy Ammának jó nagy előnye legyen, és utána épp csak annyira közelítettem meg, hogy ne veszítsem szem elől. Tanyaépületek mellett hajtottunk el, elhagytunk egy dióárus standot, ahol egy fiú álldogált. Olyan hetykén fityegett a szájában a cigarettája, mint egy filmsztárnak. A levegőt hamarosan szarszag és állott nyál szaga töltötte be. Már tudtam, hová tartunk. Újabb tíz perc elteltével felbukkantak a hosszan elnyúló fém disznóólak, amelyek csillogó tűzőkapcsokra emlékeztettek. A fülem beleborzongott a visításba. Mint amikor egy rozsdás kútszivattyú csikorog. Az orrlyukam önkéntelenül is kitágult, a szemem könnybe lábadt. Aki járt már húsfeldolgozó üzem közelében, az tudja, miről beszélek. Ez a szag nem száll a levegőben, mint a víz szaga. Ez annál testesebb, fojtogató anyag. Az ember úgy érzi, lyukat tudna vágni a bűzbe, hogy egy kis levegőhöz jusson. De nem tud.

Amma átsuhant az üzem kapuján. A fickó a portásbódéban csak intett neki. Nekem nehezebb volt a dolgom, amíg ki nem mondtam a varázsszót: *Adora*.

– Persze, Adorának van egy felnőtt lánya is. Emlékszem – mondta az idős férfi. A névtábláján az állt: *Jose*. Próbáltam bekukucskálni a bódéba, nem hiányzik-e valamelyik ujja. A mexikóiak ugyanis csak akkor kapnak kényelmes állást, ha a munkáltató tartozik nekik valamivel. Errefelé így működnek a feldolgozóüzemek: a mexikóiaké a legrosszabb és legveszélyesebb munka, de a fehérek még így is panaszkodnak.

Amma leparkolt a golfkocsival egy platós furgon mellé, és leporolta a ruháját. Azután gyakorlatias léptekkel, egyenes vonalban elindult a vágóhíd épülete és a disznóólak mellett, amelyekben nedves rózsaszín orrok tülekedtek a levegőztető réseknél egy jókora fém pajtához, ahol a szoptatás zajlik. A kocák nagy részét sorozatban termékenyítik meg, egyik almot ellik a másik után, míg a testük ki nem merül, ilyenkor a vágóhídra kerülnek. De

amíg használhatóak, szoptatásra vannak fogva: oldalra fektetve, szétfeszített lábakkal leszíjazzák őket egy elletőrekeszben, hogy a kismalacok hozzáférhessenek a csecsbimbójukhoz. A disznók rendkívül okos, társas lények, és a szoptatós koca úgy érzi, belepusztul a kényszerű futószalag-intimitásba. Amint elapad a teje, valóban bele is pusztul.

Az egész eljárásnak még a gondolatát is visszataszítónak találom. A látvány a szemlélőt is megváltoztatja: veszít az emberségéből. Mint amikor az ember tehetetlenül végignéz egy nemi erőszakot. Észrevettem, hogy Amma a pajta túlsó végében áll az egyik fém elletőrekesz mellett. Pár férfi egy rakás visító malacot rángatott ki a rekeszből, és behajigálták az újakat. Átsétáltam a pajta túlsó oldalára, hogy Amma mögé kerüljek, anélkül hogy meglátna. A koca szinte öntudatlanul feküdt az oldalán, a hasa kilátszott a fémrudak között, vöröslő, véres csecsbimbói ujjak módjára meredeztek. Az egyik férfi olajat dörzsölt a legvéresebbre, aztán megpöckölte és felröhögött. Ügyet sem vetettek Ammára, mintha teljesen megszokott volna a jelenléte. Amma rákacsintott az egyikre, miközben egy újabb kocát szíjaztak ki az egyik rekeszben, és elindultak, hogy behozzák a soron következő csecsszopókat.

A malacok valósággal ellepték a kocát az ólban, akár a hangyák egy cukordarabot. Marakodtak a csecsbimbókért, amint az egyik száj elengedte, egy másik már be is kapta, és azok mindeközben megfeszülten pattogtak ide-oda, mintha gumiból volnának. A koca szeme kifordult. Amma törökülésben ülve, megbabonázva bámulta. Öt perccel később még mindig ugyanabban a pózban ült, de most már mosolygott és fészkelődött. El kellett tűnnöm innen. Először még lassan sétáltam, aztán már rohantam a kocsim felé. Becsaptam az ajtót, feltekertem a rádiót, és hagytam, hogy a meleg whisky marja a torkomat, csak végre magam mögött hagyjam a borzalmas bűzt és hangot. Meg azt a gyereket.

Nyolcadik fejezet

A mma. Egész eddig nem különösebben érdekelt a féltestvérem. Most viszont már igen. Összeszorult a torkom attól, aminek a hizlaldában szemtanúja voltam.

Anyám szerint Amma a legnépszerűbb lány az egész iskolában, és ezt el is hittem. Jackie szerint a legrosszindulatúbb, és ezt is elhittem. Aki Adora örvénylő keserűségében létezik, az törvényszerűen romlott lesz. Eltűnődtem, vajon Amma hogy viszonyul Marianhez. Milyen zavarba ejtő lehet egy árnyék árnyékában élni. Csakhogy Amma okos lány volt: nem otthon játszotta meg magát. Adora közelében engedelmes volt, kedves és nyűgös – épp olyan, amilyennek lennie kellett ahhoz, hogy anyám szeretetét kiérdemelje.

Mégis ott lappangott benne az erőszakosság: a hiszti, a barátnőjének lekevert pofon, és most ez az ocsmányság. Hajlamos arra, hogy utálatos dolgokat tegyen és nézzen. Hirtelen eszembe jutottak a történetek Annről és Natalie-ről. Amma nem hasonlított ugyan Marianre, de rájuk talán egy kicsit igen.

Késő délután volt, nem sokkal vacsoraidő előtt, én pedig elhatároztam, teszek még egy próbát Keene-ékkel. Legalább egyetlen mondatot ki kellett csikarnom belőlük a gyerekeket bemutató cikkemhez – ha ezt nem tudom megszerezni, Curry visszarendel Chicagóba. Nem okozott volna túl nagy fájdalmat itthagyni Wind Gapet, de be kellett bizonyítanom, hogy ura vagyok a helyzetnek, főként most, hogy a rátermettségem forgott kockán. Ha rázósabb ügyekről, keményebb témákról van szó, nem egy olyan újságírót fognak megbízni vele, aki szabadidejében saját magát vagdossa.

Elhajtottam a hely előtt, ahol Natalie holttestét megtalálták. Szomorú kis halom hevert ott azokból a tárgyakból, amit Amma értéktelennek talált ahhoz, hogy ellopja: három rég kialudt gyertya csonkja, mellettük olcsó virágok bolti csomagolásukban. Egy ernyedt, szív alakú héliumos lufi lebegett felettük közönyösen.

Keene-ék kocsifelhajtóján Natalie bátyja ült egy piros kabrió anyósülésén, és egy szőke lánnyal beszélgetett, aki majdnem olyan szép volt, mint ő. Mögöttük parkoltam le, láttam, hogy lopva hátrapillantanak, majd úgy tesznek, mintha nem vettek volna észre. A lány élénken felnevetett és vörösre lakkozott körmeivel beletúrt a fiú sötét hajába. Sietve, zavartan odabiccentettem nekik, amit biztosan nem vettek észre, és a bejárati ajtóhoz mentem.

Natalie anyja nyitott ajtót. A háta mögött némaság és sötétség honolt a házban. Az arca szívélyes maradt, nem ismert meg.

– Mrs. Keene, elnézést, hogy ilyen időpontban zavarom, de beszélnem kellene önnel.

– Natalie-ről?

– Igen. Bejöhetek? – Ronda trükk volt bemutatkozás nélkül besurranni a házába. Az új-

ságírók olyanok, mint a vámpírok, szokta mondogatni Curry. Senki házába sem léphetnek be anélkül, hogy az illető ne invitálná be őket, de ha egyszer betették a lábukat, addig nem tudja kidobni őket, amíg ki nem szívták az összes vérét. Az asszony kitárta előttem az ajtót.

– Köszönöm. Ó, milyen kellemesen hűvös van itt – jegyeztem meg. – Azt mondták, ma harminckét fok lesz a maximum, de szerintem több volt.

– Én harmincötöt hallottam.

– Szerintem volt annyi. Bocsásson meg, kaphatnék egy pohár vizet?

Egy újabb régi trükk: kevésbé valószínű, hogy egy nő ki fog dobni az otthonából, ha előtte már vendégszeretőnek mutatkozott. Még jobb, ha az ember allergiás vagy náthás, és papír zsebkendőt kér. A nők imádják, ha sebezhető valaki. Legalábbis a nők többsége.

– Persze. – Megállt előttem, és szemügyre vett, mintha úgy érezné, illene tudnia, ki vagyok, de kínos lenne megkérdezni. Halottkémek, papok, rendőrök, mentősök, gyászolók – az elmúlt pár napban valószínűleg több emberrel találkozott, mint tavaly egész évben.

Amíg Mrs. Keene a konyhába ment egy pohár vízért, körbenéztem a nappaliban. Most, hogy a bútorok visszakerültek a helyükre, egészen másképp festett a szoba. Egy kis asztalkán megpillantottam a Keene-gyerekek fotóját. Egy nagy tölgyfa két oldalához támaszkodtak, mindketten farmert és piros pulóvert viseltek. A fiú kelletlenül mosolygott, mintha olyasmit művelne, amit jobb volna nem megörökíteni. A lány feleolyan magas volt, mint ő, és határozott, komoly arcot vágott, amilyet a régi dagerrotípiákon szoktak.

– Hogy hívják a fiát?

– Johnnak. Igazán kedves, szelíd fiú. Erre mindig nagyon büszke voltam. Épp most érettségizett le a gimnáziumban.

– Ezek szerint valamivel előrébb hozták. Amikor én jártam oda, egészen júniusig várattak minket.

– Igen. Jobb, ha hosszabb a nyár.

Mosolyogtam, amire az asszony is elmosolyodott. Leültem, és belekortyoltam a vízbe. Nem jutott eszembe, mit is tanácsolt Curry arra az esetre, ha már sikerült bejutni valakinek a nappalijába.

– Igazság szerint még be sem mutatkoztunk egymásnak. Camille Preaker vagyok. A *Chicago Daily Post*tól. Röviden már beszéltünk telefonon valamelyik este.

Az asszony arcáról egy csapásra lehervadt a mosoly. Az állkapcsa megfeszült.

– Ezt korábban kellett volna mondania.

– Tudom, hogy ez most szörnyű időszak az életében, de ha feltehetnék pár rövid kérdést…

– Nem tehet fel.

– Mrs. Keene, szeretnénk tisztességes módon bánni a családjával, ezért vagyok itt. Mi-

nél több információt tudunk megosztani az olvasókkal…

– Annál több példányt adnak el. Undorító, elegem van ebből az egészből! Utoljára mondom el magának: ne merészeljen többször idejönni! Ne keressen minket! Egyáltalán semmi mondanivalóm nincs magának. – Az asszony szinte fölém hajolt. Akárcsak a temetésen, ezúttal is egy fából készült gyöngysort viselt a nyakában, nagy, piros szívvel a közepén. Úgy himbálózott ide-oda a mellkasán, mint egy hipnotizőr zsebórája. – Szerintem maga egy parazita! – fröcsögte. – Undorodom magától! Remélem, egy nap majd rájön, milyen ocsmány dolgot művel! Most pedig távozzon, kérem!

Az ajtóig követett, mintha addig nem hinné el, hogy elmentem, amíg a saját szemével nem látja, hogy kiléptem a házából. Olyan erővel csapta be mögöttem az ajtót, hogy még a csengő is megszólalt.

Fülig vörösödve álltam a lépcső tetején, és az járt a fejemben, milyen szép részlet lenne a szíves nyaklánc a cikkemben, amikor megláttam, hogy a lány engem bámul a piros kabrióból. A fiú már nem volt ott.

– Te Camille Preaker vagy, ugye? – szólt oda nekem a lány.

– Igen.

– Emlékszem rád – folytatta. – Én még egész kicsi voltam, amikor itt laktál, de mind emlékszünk rád.

– Téged hogy hívnak?

– Meredith Wheeler. Te biztos nem emlékszel rám, hülye kis pisis voltam még, amikor te már gimibe jártál.

John Keene barátnője. A neve ismerős volt, hála anyám barátnőinek, de magamtól nem emlékeztem volna rá. Elvégre csak hat- vagy hétéves lehetett, amikor még itt éltem! Mégsem lepett meg, hogy ismer. A Wind Gapben felnövő kislányok mániákusan figyelték az idősebbeket, számon tartva, hogy ki jár a focistákkal, ki a szalagavató szépe, ki az, aki számít. Úgy csereberélték a kedvenceiket, mint a baseballkártyákat. Még most is emlékszem kislánykoromból CeeCee Wyattre, aki a Calhoon középiskola bálkirálynője volt a szalagavatón. Egyszer tizenegy különböző rúzst vettem a drogériában, hogy eltaláljam a rózsaszínnek pontosan azt az árnyalatát, amit ő viselt, amikor egy reggel visszaköszönt nekem.

– Emlékszem rád – feleltem. – Hihetetlen, hogy már autót vezetsz.

Felnevetett. Úgy tűnt, tetszik neki a hazugságom.

– Te most újságíró vagy, igaz?

– Igen, Chicagóban.

– Ráveszem Johnt, hogy beszéljen veled. Majd hívlak.

Meredith elhajtott. Biztos vagyok benne, hogy elégedett volt magával – *Majd hívlak* – miközben új szájfényt kent az ajkára és egy pillanatig sem gondolt a halott tízéves gyerekre, aki a beszélgetés tárgya lesz majd.

Felhívtam a város legnagyobb vaskereskedését – azt, amelyik mellett megtalálták Natalie holttestét. Anélkül, hogy bemutatkoztam volna, arról kezdtem fecsegni, hogy azt tervezem, felújítom a fürdőszobámat, és talán új csempe kellene. Nem volt nehéz a gyilkosságokra terelni a szót. Gondolom, most biztos sokan átértékelik az otthonuk biztonságát, jegyeztem meg.

– Így van, hölgyem. Valósággal megrohantak minket, mindenki biztonsági láncot akar az ajtajára, meg hevederzárat – felelte a dörmögő hang.

– Komolyan? Mennyit adtak el belőlük?

– Legalább negyvenet.

– Főleg családosok veszik? Gondolom, azok, akiknek gyerekük van.

– Bizony. Nekik van miért aggódni, nem igaz? Szörnyű ez az egész. Arra gondoltunk, talán gyűjtenénk valamiféle adományt a kis Natalie családjának. – A férfi hirtelen elhallgatott. – Nos, akkor bejön, hogy megnézze a csempéket?

– Lehetséges. Köszönöm.

Újabb teendőt pipálhattam ki a cikkemmel kapcsolatban, és még csak el sem hordott mindennek egy gyászoló anya.

Richard a Gritty's nevű „családi éttermet" választotta a közös vacsoránk helyszínéül. A hely salátabárjában minden volt, csak saláta nem. A zöldsaláta ugyanis egy apró edényben csücsült a pult végében, mint olajban úszó, sápadt, megkésett gondolat. Richard épp az ültetésért felelős vidám, kövér hoszteszt tartotta szóval, amikor tizenkét perces késéssel berontottam. A lány, akinek az arca jól rímelt a háta mögötti forgó vitrinben kiállított tortákra, mintha észre sem vette volna, hogy ott ácsorgok. Belefeledkezett a Richarddal kapcsolatos lehetőségekbe: fejben már az aznap esti naplóbejegyzését fogalmazta.

– Preaker – szólalt meg Richard, még mindig a lányra nézve. – Botrányos, mennyit késtél. Szerencséd, hogy JoAnn itt volt társaságnak. – A lány kuncogott egyet, majd dühös pillantást vetett rám, és egy bokszhoz vezetett minket a sarokban, végül pedig egy zsíros étlapot csapott le elém. Az asztalon még látszott az előző vendég poharának nyoma.

Felbukkant a pincérnő, aki felespohárnyi méretű vizet csúsztatott elém, Richardnak viszont vályúméretű műanyag pohárban hozott üdítőt.

– Üdv, Richard! Látod, emlékszem!

– Ezért vagy te a kedvenc pincérnőm, Kathy.

Aranyos.

– Szia, Camille! Hallottam, hogy a városban vagy. – Ezt a mondatot soha többé nem akartam hallani. Miután alaposabban szemügyre vettem a pincérnőt, rájöttem, hogy egy volt osztálytársam. Tizedikben egy féléven át jóban voltunk, mert a srácok, akikkel jártunk, jó haverok voltak. Az enyémet Philnek hívták, az övét Jerrynek, sportolók voltak, akik ősszel fociedzésre jártak, télen birkózni, és egész évben bulikat tartottak Phil alagsori szabadidőszobájában. Hirtelen bevillant, hogy egyszer kézenfogva pisiltünk a hóban, nehogy elessünk, méghozzá közvetlenül az üveg tolóajtó előtt, mivel túlságosan be voltunk rúgva ahhoz, hogy össze merjünk futni Phil mamájával az emeleten. Emlékszem, Kathy elmesélte, hogy a biliárdasztalon szexeltek Jerryvel. Ami megmagyarázta, miért ragadt a posztó.

– Szia, Kathy! De örülök, hogy látlak! Hogy vagy?

Széttárta a két karját, és körbepillantott az éttermen.

– Hát, szerintem sejted. De ezt érdemli az, aki itt marad, nem igaz? Bobby üdvözöl. Kidder.

– Persze, persze! Istenem… – Elfelejtettem, hogy összeházasodtak. – Na és ő hogy van?

– Olyan, mint mindig. A jó öreg Bobby. Valamikor beugorhatnál hozzánk. Ha van időd. Odaát lakunk a Fisheren.

Elképzeltem, ahogy Bobby és Kathy nappalijában ülök, az óra hangosan ketyeg, én pedig próbálom kitalálni, mit is mondjak. Kathy vinné a szót, mint mindig. Az a típus volt, aki inkább hangosan felolvassa az utcanévtáblákat, mint hogy elviselje a csendet. Ha Bobby, a jó öreg Bobby pedig olyan volt, mint mindig, akkor halkszavú, de megnyerő pasas lett belőle, akit nem sok minden érdekel, és akinek kizárólag akkor csillan fel palakék szeme, ha a vadászatról esik szó. Gimiben eltette az összes szarvas patáját, amit megölt, mindig magánál tartott párat a zsebében, folyton előkapta őket, és képes volt bárhol, bármilyen felületen dobolni velük. Mindig úgy képzeltem, ez a halott szarvasok morzejele. Megkésett vészjelzés a másnapi szarvassülttől.

– Szóval akkor a svédasztalról választotok?

Kértem egy sört, mire hosszú csend támadt. Kathy hátrapillantott az órára a falon.

– Hmm, egészen nyolcig nem szabad alkoholt felszolgálnunk. De megnézem, hátha ki tudok neked csempészni egyet, a régi idők emlékére, oké?

– Nem akarlak bajba keverni.

Jellemző Wind Gapre, hogy itt önkényes italmérési szabályokat lehet hozni. A délután ötnek legalább volna valami értelme. A nyolc óra csak arra jó, hogy valaki bűntudatot keltsen az emberben.

– Uramisten, Camille, ez lenne a legizgalmasabb dolog, ami mostanában történt velem!

Míg Kathy elment, hogy italt szerezzen nekem, Richard és én megraktuk a tányérunkat rántott hússal, polentával meg krumplipürével. Richard még egy darabka remegő zselét is hozott, ami kezdett az ételbe olvadni, mire visszaértünk az asztalhoz. Kathy egy üveg sört hagyott diszkréten a székem ülőpárnáján.

– Mindig ilyen korán iszol?

– Csak egy sört kértem.

– Éreztem a tömény szagát a leheleteden, amikor bejöttél, hiába a mentolos cukorka. Certs Wintergreen, ugye? – Rám mosolygott, mintha egyszerűen csak kíváncsi volna, nem ítélne el.

– A Certs stimmel, a tömény nem.

Igazából emiatt késtem el. Mielőtt befordultam a parkolóba, rájöttem, hogy lepleznem kell valamivel az italt, amit gyorsan felhajtottam, miután eljöttem Keene-éktől, ezért sietve továbbhajtottam a pár sarokkal távolabbi kisboltba, hogy mentolos cukorkát vegyek. Wintergreent.

– Nyugi, Camille – felelte szelíden. – Semmi gond. Semmi közöm hozzá.

Bekapott egy falat krumplipürét, amit pirosra színezett a zselé, és hallgatott. Úgy tűnt, kissé meghökkent.

– Szóval, mit akarsz tudni Wind Gapről? – Úgy éreztem, komoly csalódást okoztam neki. Mintha rossz szülő lennék, aki ígérete ellenére mégsem viszi el a gyerekét a szülinapján az állatkertbe. Úgy éreztem, a következő kérdésére hajlandó leszek egyenes választ adni, csak hogy kiengeszteljem – és hirtelen eszembe jutott, vajon nem eleve emiatt kérdezett-e az ivásról. Okos zsaru.

Farkasszemet nézett velem.

– Az itteni erőszak természetéről akarok tudni. Minden helynek megvan a maga jellegzetes változata. Wind Gapre mi jellemző? A nyílt vagy a burkolt formája? Csoportosan követik el, például kocsmai verekedések, csoportos nemi erőszak formájában, vagy személyes jellegű, és pontos személyekre irányul? Ki követi el? Ki a célpont?

– Hát, nem tudom, tehetek-e általános kijelentéseket arról, hogy milyen az erőszak Wind Gap-i története.

– Mesélj el nekem egy igazán erőszakos incidenst, aminek gyerekkorában tanúja voltál!

Anyám a kisbabával.

– Láttam, amikor egy nő bántott egy gyereket.

– Elfenekelte? Megütötte?

– Megharapta.

– Oké. Fiú volt vagy lány?

– Szerintem lány.

– A saját gyereke volt?

– Nem.

– Oké, oké, ez jó. Tehát egy nőnemű gyermek ellen irányuló, nagyon személyes jellegű erőszakos cselekedet. Ki volt a tettes? Utánanézek.

– Nem tudom, hogy hívják az illetőt. Valakinek a rokona volt, látogatóba jött.

– És ki tudhatja a nevét? Úgy értem, talán érdemes lenne lenyomozni, ha vannak kapcsolatai a városban.

Úgy éreztem, a végtagjaim leválnak a testemről, és mellettem lebegnek, mint fadarabok egy olajos vizű tavon. Az ujjam hegyét a villám hegyéhez nyomtam. Már attól is pánikba estem, hogy fennhangon elmeséltem ezt a történetet. Meg sem fordult a fejemben, hogy Richard kíváncsi lesz a részletekre.

– Azt hittem, hogy az erőszak jellegéről fogunk beszélgetni – szólaltam meg tompa hangon. A fülemben lüktetett a vér. – Részleteket nem tudok. Nem ismertem fel a nőt, és azt sem tudom, kivel volt. Csak feltételeztem, hogy nem idevalósi.

– Azt hittem, az újságírók nem bocsátkoznak feltételezésekbe. – Újra elmosolyodott.

– Akkor még nem voltam újságíró, csak egy kislány…

– Camille, ne haragudj, kérlek, nem akarok kellemetlenkedni. – Kivette a villát a kezemből, látványosan átrakta a saját oldalára, majd megfogta a kezemet, felemelte, és megcsókolta. Láttam, ahogy a *rúzs* szó előkúszik a jobb ingujjam alól. – Sajnálom, nem akartalak keresztkérdésekkel bombázni. A rossz zsarut játszottam.

– Nehezen tudlak elképzelni a rossz zsaru szerepében.

Elvigyorodott.

– Igen, elég necces. A francba is, kár, hogy ilyen kisfiúsan jóképű vagyok!

Egy másodpercig az italunkat kortyoltuk. Richard a sótartót forgatta, aztán megszólalt.

– Feltehetek még pár kérdést? – Bólintottam. – Mi a következő incidens, ami eszedbe jut?

A tányéromra szedett tonhalsaláta átható szagától felfordult a gyomrom. Kathyt kerestem a tekintetemmel, hogy még egy sört hozassak vele.

– Ötödikben történt. Két fiú sarokba szorított egy lányt a szünetben, és arra kényszerítették, dugjon fel magának egy botot.

– A lány akarata ellenére? Kényszerítették?

– Hmm… azt hiszem, igen. Valamennyire. Kötekedtek vele, azt mondták, tegye meg, ő pedig megtette.

– És te láttad ezt, vagy hallottál róla?

– Azt mondták néhányunknak, hogy nézzük végig. Amikor a tanár megtudta, bocsánatot kellett kérnünk.

– A lánytól?

– Nem, a lánynak is bocsánatot kellett kérnie az osztálytól. „Egy ifjú hölgy legyen mindig ura a testének, mert a fiúk képtelenek rá.”

– Jesszusom! Az ember néha elfelejti, nem is olyan régen mennyire más volt még min-

den. Mennyire… tájékozatlan volt mindenki. – Jegyzetelt, azután bekapott egy darab zselét. – Mi másra emlékszel még?

– Egyszer egy nyolcadikos lány berúgott egy gimisbulin, és a focicsapatból négy vagy öt srác szexelt vele. Továbbadták egymásnak. Ez beleszámít?

– Camille! Persze, hogy beleszámít. Ezt te is tudod, nem?

– Csak nem tudtam, ez konkrétan erőszakos cselekedetnek számít-e, vagy…

– Igen, ha egy csapat suhanc megerőszakol egy tizenhárom éves lányt, az szerintem konkrétan erőszakos cselekedet. Teljes mértékben az.

– Minden rendben? – Kathy egyszerre ott termett, és mosolyogva állt felettünk.

– Mit gondolsz, ki tudnál csempészni nekem még egy sört?

– Kettőt – tette hozzá Richard.

– Na jó, ezt most Richard kedvéért, mert ő adja a legtöbb borravalót a városban.

– Kösz, Kathy – mosolygott Richard.

Az asztal fölé hajoltam.

– Én nem vitatkozni akarok, Richard, csak próbálom kideríteni, szerinted mi minősül erőszaknak.

– Igen, és ezzel remek képet kapok az erőszaknak pontosan arról a fajtájáról, amivel itt dolgunk van, mivel megkérdezed, hogy ez annak számít-e. A rendőrséget értesítették?

– Dehogy.

– Meglep, hogy a lánynak nem kellett bocsánatot kérnie, amiért hagyta, hogy megerőszakolják. Nyolcadikban. Felfordul a gyomrom.

Újra megpróbálta megfogni a kezemet, de az ölembe dugtam.

– Szóval az életkor miatt számít nemi erőszaknak.

– Bármilyen életkorban nemi erőszak volna.

– Ha ma este túlságosan berúgnék, nem tudnék magamról, és négy pasival szexelnék, az nemi erőszak volna?

– Jogilag nem tudom, az sok mindentől függ, például az ügyvédedtől. De erkölcsi értelemben nagyon is az.

– Szexista vagy.

– Hogy micsoda?

– Szexista vagy. Elegem van abból, hogy balos, liberális férfiak szexuális diszkriminációt gyakorolnak, miközben úgy állítják be a dolgot, hogy ők csak megvédik a nőket a szexuális diszkriminációtól.

– Biztosíthatlak, hogy semmi ilyet nem teszek.

– Van egy fickó nálunk a szerkesztőségben, aki roppant *érzékeny*. Amikor nem kaptam előléptetést, azt javasolta, pereljek diszkriminációt miatt. De engem nem diszkrimináltak, egyszerűen csak középszerű újságíró voltam. A részeg nőket pedig néha nem erőszakolják meg, csak ostoba döntést hoztak, és én sértőnek találom, ha azt mondják, különleges elbánást érdemlünk, amikor részegek vagyunk, csak mert nők vagyunk, vagy ha azt mondják, ránk *vigyázni kell*.

Kathy tért vissza a két sörrel. Némán kortyolgattuk, míg meg nem ittuk az egészet.

– Jesszus, Preaker, oké, megadom magam.

– Rendben.

– De te is látod a mintát, ugye? A nők elleni támadásokban. Abban, ahogy a támadásokhoz viszonyul a város.

– Leszámítva, hogy sem a Nash-, sem a Keene-lányt nem molesztálták szexuálisan. Igaz?

– Szerintem az emberünk esetében a foghúzás az erőszak megfelelője. Az egész a hatalomról szól, behatolás történik, nagy erő kell hozzá, és ahogy a fogak egyenként kijönnek… az végül megkönnyebbülést jelent számára.

– Ez most hivatalos nyilatkozat?

– Ha valaha csak egy utalást is látok erre a beszélgetésre az újságban a neved alatt, soha többé nem állok szóba veled. És az nagyon rossz volna, mert szeretek veled beszélgetni. Csirió!

Richard az enyémhez koccintotta üres poharát. Nem feleltem.

– Hadd vigyelek el valahová! – folytatta. – Csak úgy, a saját szórakozásunkra. Nem beszélünk munkáról. Az agyamnak nagyon kellene legalább egy este szünet. Csinálhatnánk valami stílusosan kisvárosi dolgot.

Felvont szemöldökkel néztem rá.

– Öntsünk karamellát? Kergessünk malacot? – számolta az ujjain az ötleteket. – Készítsünk fagyit? Autózzunk végig a Main Streeten egy miniatűr kocsiban? Van esetleg egy fura vásár vagy falunap valahol a közelben? Bemutathatnám, mekkora erőművész vagyok.

– Ezzel a hozzáállással biztosan sok barátot szerzel magadnak a helyiek között.

– Kathy csíp engem.

– Mert borravalót adsz neki.

Végül a Garrett Parkban kötöttünk ki. Bepréseltük magunkat a hintákba, fel-alá himbálóztunk a forró esti porban. Itt látták utoljára élve Natalie Keene-t, de egyikünk sem hozta szóba. A baseballpálya túloldalán egy régi kő ivókút bugyogott szünet nélkül, őszig abba se hagyja.

– Éjszaka sok középiskolást látok bulizni itt – jegyezte meg Richard. – Vickery túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy elzavarja őket.

– Már akkor is ilyen volt ez a hely, amikor én jártam középiskolába. Az ivás itt nem nagy szám. Kivéve a Gritty'sben.

– Jó lett volna látni téged tizenhat évesen. Kitalálom: féltettek, te pedig lázadtál. Szépség, pénz és ész. Gondolom, ez tökéletes recept ahhoz, hogy bajba kerüljön itt az ember. El tudlak képzelni ott – bökött a foghíjas lelátópadok felé. – Ahogy épp asztal alá iszod a fiúkat.

A legkevésbé botrányos tett, amit ebben a parkban elkövettem. Nem csak az első csók, az első szopás színhelye is ez volt, tizenhárom évesen. Egy végzős, aki a baseballcsapat tagja volt, a szárnyai alá vett, azután pedig az erdőbe vitt. Addig nem volt hajlandó megcsókolni, amíg meg nem tettem. Utána viszont már amiatt nem volt hajlandó megcsókolni, amit előtte a számba vettem. Ilyenek a kamaszos szerelmek. Nem sokkal később jött a vad éjszaka a futballisták buliján, a sztori, ami annyira felháborította Richardot. Nyolcadikban, négy pasival. Több akcióban volt részem akkor, mint az elmúlt tíz évben. Éreztem, ahogy a *rossz* fellángol az ágyékom felett.

– Kitomboltam magam – feleltem. – Jó külsővel és pénzzel messzire lehet jutni Wind Gapben.

– Na és az ész?

– Azt titkolja az ember. Tudod, sok barátom volt, de olyan egy sem, akihez igazán közel álltam.

– El tudom képzelni. Jóban voltál a mamáddal?

– Nem igazán. – Túl sokat ittam, az arcomat merevnek és forrónak éreztem.

– Miért?

Richard elfordította a hintáját, hogy szembenézzen velem.

– Szerintem vannak nők, akik egész egyszerűen nem valók anyának. És vannak nők, akik nem valók leánynak.

– Bántott téged valaha?

A kérdés nyugtalanná tett, főleg azok után, amiről vacsora közben beszélgettünk. Hogy bántott-e valaha? Az volt az érzésem, hogy egy nap majd álmomban felbukkan egy emlék, amikor anyám megkarmol, megharap vagy belém csíp. Az volt az érzésem, hogy ez meg is történt. Elképzeltem, hogy leveszem a blúzomat, megmutom Richardnak a hegeimet, és azt sikítom: *Igen, nézd meg*! Gyengeség.

– Ez egy bizarr kérdés, Richard.

– Ne haragudj, csak olyan… szomorúnak hangzott, ahogy mondtad. Dühösnek tűntél. Vagy valami ilyesmi.

– Ez a jele annak, ha valakinek egészséges kapcsolata van a szüleivel.

– Bűnös vagyok. – Felnevetett. – Mi lenne, ha témát váltanánk?

– Jó.

– Oké, lássuk csak… könnyed csevegés. Hmm… Csevegés hintázás közben. – Richard a homlokát ráncolta, mintha töprengene. – Na jó, mi a kedvenc színed, a kedvenc fagylaltod, és a kedvenc évszakod?

– A kék, a kávé, és a tél.

– A tél? Senki sem szereti a telet.

– Hamar sötétedik, és én azt szeretem.

– Miért?

Mert azt jelenti, hogy vége a napnak. Szeretem kipipálni a napokat a naptárban: 151 nap kihúzva, és még semmi igazán szörnyű nem történt. 152, és nem lett vége a világnak. 153, és senkit sem tettem tönkre. 154, és senki sem gyűlöl igazán. Néha arra gondolok, csak akkor fogom biztonságban érezni magam, amikor egy kezemen meg tudom számolni a hátralevő napjaimat. Még három napot kell végigcsinálnom, és utána már nem kell többé aggódnom az élet miatt.

– Csak szeretem az éjszakát.

Már épp többet is mondtam volna, persze nem sokkal, amikor egy ütött-kopott, 85-ös sárga Chevy Camaro állt meg dübörögve az utca túloldalán. Amma meg a szőkéi kászálódtak ki a hátsó üléséről. Amma behajolt a sofőr ablakán, a dekoltázsával ingerelve a fiút, akinek hosszú, zsíros, piszkosszőke haja volt, ahogy az elvárható attól, aki még mindig egy 85-ös, sárga Chevy Camarót vezet. A három lány kitolt csípővel állt mögötte, a legmagasabb feléjük fordította a fenekét és lehajolt. Magas volt és vékony, úgy tett, mintha a cipőfűzőjét kötné be. Ügyes mozdulatok.

A lányok felénk libegtek. Amma látványosan legyezett a kezével, a fekete kipufogófüstöt hessegette. Szexis kiscsajok voltak, el kellett ismernem. Hosszú szőke haj, szív alakú arc, vékony lábak. Miniszoknyák, lapos babahasukat szabadon hagyó rövid, szűk pólók. A Jodes nevű lányt kivéve, akinek túl magasan volt a melle ahhoz, hogy ne melltartóbetétet viseljen, a többieké mind valódi volt, telt, ringó és abszolút érett. Az a sok tej, disznóhús, marhahús, amit kiskorukban ettek. Az a sok pluszhormon, amit a jószágokba tömünk. Nemsokára már a kétéveseknek is cicijük lesz.

– Szia, Dick! – kiáltott oda Amma. Egy hatalmas piros nyalókát szopogatott.

– Üdv, hölgyek.

– Szia, Camille, sztárt csináltál már belőlem? – szegezte nekem a kérdést Amma, és közben a nyelvét tekergette a nyalóka körül. Az alpesi tehenészlánycopf és a hizlaldában viselt ruha lekerült róla, nyilván mert érződött rajtuk az a sokféle bűz. Most egy ujjatlan póló volt rajta meg egy szoknya, ami alig két centivel ért az ágyéka fölé.

– Még nem.

A bőre olyan volt, mint a barack, egyetlen folt vagy ránc sem látszott rajta. Az arca tö-

kéletes és jellegtelen volt, mintha most pottyant volna ki az anyaméhből. Mindannyian félkésznek látszottak. Szerettem volna, ha elmennek.

– Dick, mikor viszel el minket egy körre? – kérdezte Amma, és felhúzott lábakkal lehuppant elénk a porba, mire kivillant a bugyija.

– Ahhoz le kellene tartóztatnom benneteket. Lehet, hogy a fiúkat is le kell tartóztatnom, akikkel együtt lógtok. A gimis srácok túl idősek hozzátok.

– Nem is gimisek – jegyezte meg a magas lány.

– Ja – kacarászott Amma. – Kibuktak a suliból.

– Hány éves is vagy, Amma? – kérdezte Richard.

– Most múltam el tizenhárom.

– Miért mindig Ammával foglalkozol? – szólt közbe a vörösesszőke. – Tudod, mi is itt vagyunk ám. Szerintem még a nevünket sem tudod.

– Camille, találkoztál már Kylie-val, Kelsey-vel és Kelsey-vel? – bökött Richard a magas lányra, a vörösesszőke lányra, majd arra, akit a húgom úgy hívott…

– Ő Jodes – helyesbített Amma. – Két Kelsey van, úgyhogy őt a vezetéknevén szólítjuk. Hogy ne keverjük össze őket. Igaz, Jodes?

– Hívhatnak Kelsey-nek, ha akarnak – felelte a lány, aki valószínűleg büntetésből szorult a ranglétra legalsó fokára: ő volt a legkevésbé vonzó közülük. Csapott álla volt.

– És Amma a féltestvéred, igaz? – folytatta Richard. – Azért nem vagyok teljesen tudatlan.

– Nem. Úgy tűnik, mindent tudsz – felelte Amma. A mondat érzékien hangzott, bár hirtelen nem jutott eszembe, mitől lehetne kétértelmű. – Na és ti ketten jártok, vagy akkor most mi van? Hallom, hogy a kis Camille nagyon kapós darab. Legalábbis az volt.

Richardból kirobbant a nevetés, jobban mondva egy döbbent krákogás. A *hitvány* szó felizzott a lábamon.

– Ez igaz, Richard. Annak idején nem voltam ám semmi.

– Nem semmi – gúnyolódott Amma. A két lány felnevetett. Jodes vadul firkált a porba egy bottal. – Hallanod kéne a sztorikat, Dick. Eléggé begerjednél tőlük. Vagy már meg is történt.

– Hölgyeim, mennünk kell, de mint mindig, most sem volt semmi a találkozás – jelentette ki Richard, azzal kézen fogott, hogy kisegítsen a hintából. Nem engedte el, kétszer megszorította, miközben a kocsi felé indultunk.

– Micsoda úriember! – szólt utánunk Amma, majd a négy lány felállt, és elindult utánunk. – A bűnügyeket nem tudja megoldani, de arra van ideje, hogy besegítse Camille-t a lepattant kocsijába. – Utolértek minket, Amma és Kylie a szó szoros értelmében a sarkunkra lépett. Éreztem, ahogy a *beteges* felfénylik ott, ahol Amma szandálja végighorzsolta az Achilles-inamat. Fogta a nedves nyalókáját, és belekente a hajamba.

– Hagyd abba! – mordultam fel. Megfordultam, és olyan erővel markoltam meg a csuklóját, hogy éreztem a pulzusát. Lassabb volt, mint az enyém. Nem próbált kiszabadulni, csak még közelebb lépett. A kulcscsontomon éreztem eperillatú leheletét.

– Na, gyerünk, csinálj valamit! – mosolygott Amma. – Simán megölhetnél itt és most, Dick akkor se tudná kideríteni.

Elengedtem, majd ellöktem magamtól, és Richarddal továbbmentünk a kocsi felé, gyorsabb tempóban, mint szerettem volna.

Kilencedik fejezet

Este kilenckor elaludtam, olyan mélyen, hogy csak másnap reggel hétkor ébresztett fel a dühös napsütés. Egy kiszáradt fa ágai zörögtek be a szúnyoghálós ablakon, mintha be akarna bújni mellém az ágyba, mert ott kényelmesebb.

Felvettem az egyenruhámat – a hosszú ujjú felsőt és a hosszú szoknyát –, és lementem a földszintre. Gayla valósággal világított a hátsó kertben, fehér nővérruhája ragyogott a zöld lombok előtt. Egy ezüsttálcát tartott a kezében, anyám arra tette a tökéletlen rózsákat. Vajszínű nyári ruhát viselt, illett a hajához. Egy metszőollóval a kezében vizsgálta a rózsaszín és sárga virágokat. Minden egyes bimbót mohón szemügyre vett, szirmokat tépett le, vizslatott, kutakodott.

– Ezeket többet kell öntöznöd, Gayla. Nézd meg, mit műveltél velük!

Kiválasztott egy halvány rózsaszálat az egyik bokorról, a földig hajlította, kecsesen rálépett, azután a tövénél lenyisszantotta. Gayla tálcáján már legalább két tucat rózsa feküdt. Szinte semmi hibát nem láttam rajtuk.

– Camille, ma átmegyünk Woodberrybe vásárolni mi ketten – szólt oda anyám, anélkül hogy felnézett volna. – Rendben? – Egy szóval sem említette az előző napi összetűzésünket Nashéknél. Az túlzott közvetlenség lenne.

– Van pár elintéznivalóm – feleltem. – Egyébként nem tudtam, hogy jóban vagy Nashékkel. Annel. – Egy pillanatra elfogott a bűntudat, hogy a minap reggelinél gúnyolódtam vele a lány miatt. Nem azért éreztem magam rosszul, mert felzaklattam anyámat. Inkább azért, mert utáltam, ha neki van igaza.

– Hmm. Alannel partit adunk szombaton. Már jóval az érkezésed előtt elterveztük. Bár azt hiszem, egészen addig nem tudtunk az érkezésedről, amíg meg nem jelentél.

Újabb rózsa pottyant le.

– Azt hittem, alig ismerted a lányokat. Nem tudtam…

– Kellemes nyári parti lesz, jó néhány előkelő vendéget is várunk, és szükséged lesz egy alkalmi ruhára. Nyilván nem hoztál magaddal, igaz?

– Nem.

– Akkor jó. Ez jó alkalom lesz arra is, hogy beszélgessünk. Már több mint egy hete itt vagy, azt hiszem. Jó ideje. – Egy utolsó szálat tett a tálcára. – Jól van, Gayla, ezeket kidobhatja. Majd később tisztességes rózsákat is szedünk a házba.

– Felviszem ezeket a szobámba, mama. Szerintem szépek.

– Nem szépek.

– De én nem bánom, nekem tetszenek.

– Camille, most néztem át őket, és ezek nem szép virágok.

Ledobta a metszőollót a földre, és elkezdte rángatni az egyik rózsa szárát.

– De nekem jó lesz. A szobámba.

– Jaj, most nézd meg, mit műveltél! Vérzek! – Anyám felemelte tüskéktől sebzett kezét. Mélyvörös csíkok kúsztak lefelé a csukló irányába. A beszélgetésnek vége. Anyám a ház felé indult, Gayla utána, én pedig Gayla után. A hátsó ajtó kilincse ragadt a vértől.

Alan anyám mindkét kezét eltúlzott alapossággal kötözte be, és amikor kis híján belebotlottunk Ammába, aki megint a babaházával foglalatoskodott a verandán, Adora játékosan megrángatta a copfját, és hívta, tartson velünk. Amma engedelmesen követett minket, én pedig vártam, mikor lép rá megint a sarkamra. Anyánk jelenlétében nem tette.

Adora azt akarta, én vezessem a világoskék kabrióját Woodberrybe menet, ahol két drága butik is volt, de a tetőt azért már nem hagyta leengedni.

– Mi fázósak vagyunk – pillantott Ammára cinkos mosollyal. A lány némán ült Adora mögött, a szája gúnyos mosolyra biggyedt, amikor elkapta a tekintetemet a visszapillantó tükörben. Pár percenként végigsimított anyám haján az ujja hegyével, de óvatosan, hogy ő ne vegye észre.

Leparkoltam a Mercedest anyám kedvenc boltja előtt, Adora pedig elhaló hangon megkért, hogy nyissam ki neki a kocsiajtót. Most először szólt hozzám az utóbbi húsz percben. Ennyit arról, hogy majd beszélgetünk. A butik ajtaját is kinyitottam előtte, a nőies hangú csengő ugyanúgy csilingelt, mint az eladónő lelkes hangja.

– Adora! – Azután egy homlokráncolás. – Te jóságos ég, drágám, mi történt a kezeddel?

– Semmi, csak egy apró baleset. A kertben bíbelődtem. Majd délután elmegyek az orvosomhoz.

Naná, hogy elmegy. Még akkor is így tesz, ha egy papírlappal megvágja az ujját.

– Mi történt?

– Jaj, tényleg nem szeretnék beszélni róla! Viszont be szeretném mutatni neked a lányomat, Camille-t. Látogatóba jött.

Az eladónő Ammára nézett, majd bizonytalanul rám mosolygott.

– Camille? – Gyors korrekció: – Azt hiszem, megfeledkeztem arról, hogy van egy harmadik lányod is. A „lányod” szónál lehalkította a hangját, mintha káromkodás volna. – Ő nyilván az édesapjára hasonlít – folytatta a nő az arcomat vizslatva, mintha lovat mustrálna. – Amma annyira olyan, mint te, és Marian is, a képeken. De ő itt…

– Ő nem igazán hasonlít rám – felelte anyám. – Az apja színeit és arcformáját örökölte. És az ő temperamentumát is.

Ez volt a legtöbb, amit anyámtól valaha hallottam apámról. Eltűnődtem, vajon hány eladónő tudhat még róla ehhez hasonló, hanyagul odavetett részleteket. Hirtelen elképzeltem, ahogy Missouri déli részének összes eladóját letámadom, hogy legalább egy homályos személyleírást összerakhassak az apámról.

Anyám megsimogatta a hajamat gézbe tekert kezével.

– Kell egy új ruha az én drágámnak. Valami színes. Túl sok feketét és szürkét hord. Harminchatos méret.

Az eladónő, aki olyan sovány volt, hogy a csípőcsontja agancsként feszült a szoknyája alatt, puccos zöld, kék és rózsaszín ruhákat gyűjtött csokorba a kör alakú ruhaállványok között cikázva.

– Ez gyönyörűen állna neked – tartott Amma egy csillogó arany felsőt anyám elé.

– Hagyd abba, Amma! – szólt rá anyám. – Ez közönséges.

– Tényleg az apámra emlékeztetlek? – Akaratlanul bukott ki belőlem a kérdés. Éreztem, hogy az arcom lángol a vakmerőségtől.

– Tudtam, hogy nem fogod csak úgy elengedni a füled mellett – jegyezte meg anyám, miközben megigazította a rúzsát az üzlet egyik tükrében. A géz lehetetlenül makulátlan maradt a kezén.

– Csak kíváncsi vagyok. Még sosem hallottam tőled, hogy a személyiségem emlékeztet a…

– A személyiséged olyasvalakire emlékeztet, aki egészen más, mint én. Alanre biztosan nem hasonlítasz, ezért gondolom, hogy akkor nyilván apádra. Most már elég legyen.

– De mama, én csak tudni szeretném…

– Camille, újra vérezni kezdtem tőled.

Felemelte két bekötözött kezét, amelyeken vörös foltok éktelenkedtek. Legszívesebben megkarmoltam volna.

Az eladónő bukkant fel mellettünk egy rakás ruhával.

– Ezt egyszerűen muszáj megvenned – jelentette ki, és felemelt egy türkizkék nyári ruhát. Egy pánt nélkülit.

– És mi a helyzet ezzel a kis cukorfalattal? – intett a fejével a nő Amma felé. – A kis méreteink már valószínűleg jók rá.

– Amma még csak tizenhárom éves. Még koraiak neki az efféle ruhák – felelte anyám.

– Még csak tizenhárom, te jóságos ég! Mindig elfelejtem, olyan nagylánynak néz ki! Biztosan halálra aggódod magad a Wind Gapben történtek miatt.

Anyám átkarolta Ammát, és megcsókolta a feje búbját.

– Néha úgy érzem, nem bírom elviselni az aggodalmat. Legszívesebben bezárnám valahová.

– Mint Kékszakáll a halott feleségeit – mormogta Amma.

– Mint Aranyhajat – felelte anyám. – Gyerünk, Camille, mutasd meg a húgodnak, milyen csinos tudsz lenni.

Utánam jött a próbafülkéhez, némán és fennsőbbségesen. Miközben anyám egy széken ülve várt odakint, felmértem a lehetőségeimet a tükrökkel borított, aprócska helyiségben. Pánt nélküli, spagettipántos, rövidujjú. Anyám így büntetett. Találtam egy rózsaszín, háromnegyedes ujjú ruhát, gyorsan levettem a blúzomat és a szoknyámat, és felhúztam. A nyakkivágása mélyebb volt, mint hittem. A szavak a mellkasomon duzzadtnak látszottak a neonfényben, mintha kukacok furakodtak volna a bőröm alá. *Nyafog, tej, bánt, vérzik*.

– Hadd nézzem, Camille!

– Öö, ez nem lesz jó.

– Hadd nézzem!

A jobb csípőmön belobbant a *lekicsinyel*.

– Hadd próbáljak fel egy másikat. – Átnéztem a többi ruhát, mind ugyanilyen kivágott volt. Újra megpillantottam magam a tükörben. Borzalmasan néztem ki.

– Camille, nyisd ki az ajtót!

– Mi baja van Camille-nak? – szólalt meg Amma.

– Ez nem lesz jó.

Az oldalsó cipzár beakadt. Mély rózsaszín és sötétlila sebhelyek villantak csupasz karjaimon. Nem kellett tükörbe néznem ahhoz, hogy lássam a bőrömön hemzsegő hegeket.

– Camille! – fortyant fel anyám.

– Mama, láttad a ruhákat, tudod, miért nem jók nekem – erősködtem.

– Csak hadd nézzem meg!

– Én szívesem felpróbálom valamelyiket, mama! – hízelgett Amma.

– Camille…

– Jól van. – Felrántottam az ajtót. Anyám arca, épp a nyakammal egy magasságban, megrándult.

– Ó, édes istenem. – Éreztem a bőrömön a leheletét. Felemelte bekötözött kezét, mintha meg akarná érinteni a mellkasomat, majd leengedte. Amma úgy nyüszített a háta mögött, akár egy kölyökkutya. – Most nézd meg, mit műveltél magaddal – mondta Adora. – Nézd!

– Azt csinálom.

– Remélem, tetszik. Remélem, el bírod viselni önmagad.

Becsukta az ajtót, én pedig cibálni kezdtem a ruhát. A cipzár még mindig akadt, végül a dühödt ráncigálástól a csípőmig le tudtam húzni, onnét viszont már kibújtam belőle. A fém fogak rózsaszín karcolásokat hagytak a bőrömön. Összegyűrtem a pamutruhát, a számra szorítottam, és belesikítottam.

A szomszéd helyiségből meghallottam anyám kimért hangját. Amikor kiléptem, az eladónő egy hosszú ujjú, magas nyakú csipkeblúzt és egy bokáig érő, korallpiros szoknyát csomagolt be éppen. Amma rózsaszín tekintettel meredt rám, aztán kiment, hogy a kocsi

mellett várjon.

Miután visszaértünk anyám házához, követtem Adorát a bejárathoz. Alan hamisan lezser pózban állt ott, két kezét vászonnadrágja zsebébe mélyesztve. Anyám elsuhant mellette a lépcső felé.

– Milyen volt a kiruccanásotok? – szólt utána Alan.

– Rémes! – jajdult fel anyám. Hallottam, ahogy az emeleten becsapódik az ajtaja. Alan a homlokát ráncolva nézett rám, és anyám után indult. Amma már eltűnt.

Bementem a konyhába, és a késekkel teli fiókhoz léptem. Csak meg akartam nézni a késeket, amelyekkel egykor vagdostam magam. Nem akartam vágni, csupán egyetlen kis éles nyomást engedélyeztem volna magamnak. Már éreztem is a vágás előtti finom feszültséget, ahogy a kés hegye gyengéden nekipréselődik ruganyos ujjbegyeimnek.

A fiók csak két centire nyílt ki, és megakadt. Anyám lelakatolta. Újra és újra kihúztam. Hallottam az egymáson csúszkáló pengék ezüstös koccanását. Mintha sértődött fémhalak lettek volna. A bőröm forró volt. Már épp hívtam volna Curryt, amikor udvarias hangon megszólalt az ajtócsengő.

Kilestem, és megláttam, hogy Meredith Wheeler és John Keene áll odakint.

Úgy éreztem, mintha önkielégítésen kaptak volna. A szám belsejét harapdálva nyitottam ajtót. Meredith belibegett, szemügyre vette a szobákat, és közben lelkesen áradozott, hogy milyen gyönyörű itt minden. Nehéz parfümszagot árasztott, de az illat inkább egy idősebb társasági hölgyhöz illett, mint egy zöld-fehér szurkolóruhás tinédzserhez. Észrevette, hogy nézem.

– Tudom, tudom. Vége az iskolának. Igazából utoljára van rajtam. Bemutatót tartunk a jövő évi lányoknak. Átadjuk nekik a stafétabotot. Te is voltál vezérszurkoló, ugye?

– Voltam, bármilyen hihetetlen is.

Nem voltam különösebben ügyes, de jól állt rajtam a rövid szoknya. Akkoriban még csak a törzsemet vagdostam.

– Nem csodálkozom rajta. Te voltál a legcsinosabb lány az egész városban. Az unokatesóm elsős volt, amikor te negyedikes. Dan Wheeler. Folyton rólad beszélt. Hogy milyen csinos és okos vagy! Csinos és okos. És kedves! Megölne, ha tudná, hogy ezt elmeséltem neked. Most Springfieldben lakik. De nem nősült meg.

A hízelgő hang azokat a lányokat juttatta eszembe, akiket soha nem bírtam igazán. Akik műanyag bizalmaskodásokat osztogattak, akik olyasmit meséltek el magukról, amit csak barátoknak kellene. Akik „társasági ember”-ként jellemezték magukat.

– Ez itt John – jelentette ki Meredith olyan hangon, mintha maga is meg lenne lepve, hogy a fiú ott áll mellette.

Most először láttam közelről. Valóban gyönyörű fiú volt, már-már androgün külsejű, magas és vékony, obszcén módon telt ajkakkal, jeges kék szemekkel. Sűrű, fekete haját a füle mögé simította, és lesütött szemmel a kezére mosolygott, miközben felém nyújtotta.

Mintha háziállat volna, aki új trükköt tanult be.

– Szóval hol akartok beszélgetni? – tette fel a kérdést Meredith. Átfutott rajtam, hogy lerázom a lányt, mert aggódtam, hogy nem tudja majd, mikor fogja be a száját. De a fiún látszott, hogy szüksége van a társaságra, és nem akartam elijeszteni.

– Üljetek csak le a nappaliban – feleltem. – Én pedig hozok egy kis teát.

Felrohantam a lépcsőn, új kazettát pattintottam a diktafonomba, és megálltam hallgatózni anyám ajtaja előtt. Csend volt, csak a ventilátor surrogása hallatszott. Vajon alszik? Ha igen, Alan vajon ott fekszik mellette, vagy a fésülködőszéken ülve nézi anyámat? Még ennyi idő után sem volt halvány elképzelésem sem Adora és a férje magánéletéről. Elmentem Amma szobája előtt, és észrevettem, hogy illedelmesen ül a hintaszéke szélére húzódva, és egy *Görög istennők* című könyvet olvas. Amióta itt vagyok, eljátszotta már Szent Johannát, Kékszakáll feleségét és Diana hercegnőt – egytől egyig mártírok, jöttem rá hirtelen. Még egészségtelenebb példaképeket talál majd magának az istennők között. De inkább ráhagytam a dolgot.

Kitöltöttem a konyhában az italokat, majd elszámoltam tízig, és közben a tenyerembe mélyesztettem egy villa fogait. A bőröm kezdett megnyugodni.

Arra léptem be a nappaliba, hogy Meredith John ölében ül, a lábait lóbálja és a fiú nyakát csókolgatja. Akkor sem hagyta abba, amikor nagy csörrenéssel letettem a tálcát. John rám nézett, és lassan kibontakozott a lány karjaiból.

– Ma olyan undok vagy – durcáskodott Meredith.

– Szóval, John, nagyon örülök, hogy úgy döntöttél, beszélsz velem – kezdtem bele. – Tudom, hogy az anyukád vonakodik.

– Hát igen. Senkivel sem beszél szívesen, de… a sajtóval főleg nem. Ő nagyon magának való.

– De neked ugye nincs ezzel gondod? – tettem fel a kérdést. – Gondolom, már betöltötted a tizennyolcat.

– Most töltöttem be. – Szertartásosan kortyolgatta a teát, mintha teáskanálnyi adagokat mérne ki belőle a szájában.

– Igazság szerint a húgodat szeretném bemutatni az olvasóinknak – folytattam. – Ann Nashről az apja fog beszélni, és nem szeretném, ha Natalie kimaradna ebből a cikkből. Édesanyád tudja, hogy most velem beszélsz?

– Nem, de nem gond. Azt hiszem, ebben a dologban nem fogunk egyetérteni. – A nevetése úgy hangzott, mint a gyors dadogás.

– A mamája tökre utálja a médiát – szólt közbe Meredith, és beleivott John poharába. – Elképesztően magának való, szerintem azt se tudja, én ki vagyok, pedig már több mint egy éve együtt vagyunk, nem, John?

A fiú bólintott. Meredith a homlokát ráncolta, nyilván csalódott volt, hogy John nem mesélte el a románcuk történetét. Leemelte a lábát a fiú öléből, keresztbe tette, és a kanapé

szegélyét kezdte piszkálni.

– És hallom, hogy most Wheeleréknél laksz.

– Van egy lakrészünk hátul, egy kocsiszín még a régi időkből – folytatta Meredith. – A húgom ki van akadva, mivel eddig ő lógott ott az undok barátnőivel. Kivéve a húgodat. A húgod jó fej. Ismered a húgomat, ugye? Kelsey-nek hívják.

Hát persze, ennek a némbernek nyilván köze van Ammához.

– A magas Kelsey vagy az alacsony? – kérdeztem.

– Hát ja, ez tök gáz. Ebben a városban túl sok a Kelsey. Az enyém a magas.

– Igen, ismerem. Úgy tűnt, jóban vannak Ammával.

– Muszáj nekik – felelte Meredith feszülten. – A suliban Ammácska dirigál. Nagy hülye, aki magára haragítja.

Elég legyen már Ammából, futott át rajtam a gondolat, de nem tudtam kiverni a fejemből a képet, ahogy a húgom a jelentéktelenebb lányokkal gúnyolódik az öltözőszekrényeknél. A hetedik-nyolcadik ronda egy időszak.

– Szóval, John, megszoktad már az új helyet?

– John jól van – vágott közbe újra Meredith. – Összeraktunk neki egy kosárnyi fiús cuccot, a mamám még CD-lejátszót is vett neki.

– Nahát, komolyan? – Sokatmondó pillantást vetettem Johnra. *Ideje megszólalnod, pajtás. Ne most légy lábtörlő, az én időmet vesztegeted.*

– Egyszerűen muszáj volt eljönnöm egy időre otthonról – szólalt meg. – Mindenki eléggé feszült, képzelheted, Natalie cuccai mindenütt ott hevernek, és anyám nem engedi, hogy hozzányúljunk. Ott a cipője a hallban, a fürdőruhája ott lóg a közös fürdőszobánkban, úgyhogy minden reggel látnom kell, amikor zuhanyozok. Nem bírom elviselni.

– El tudom képzelni.

El is tudtam: Marian aprócska rózsaszínű kabátja egészen addig a hallban lévő gardróbban lógott, amíg el nem mentem egyetemre. Talán még most is ott van.

Bekapcsoltam a diktafont, és a fiú elé toltam az asztalon.

– John, meséld el, kérlek, milyen volt a húgod.

– Öö, kedves gyerek volt. Rettentően okos. Egyszerűen hihetetlenül okos.

– Milyen értelemben? Jól tanult, vagy egyszerűen csak értelmes volt?

– Hát, az iskola nem ment neki annyira jól. Akadtak gondok a magatartásával – felelte. – De szerintem csak azért, mert unatkozott. Szerintem egy-két osztályt átugorhatott volna.

– John anyukája úgy gondolta, ez megbélyegezné Natalie-t – szólt közbe Meredith. – Mindig aggódott amiatt, hogy Natalie kilóg a sorból.

Felvont szemöldökkel Johnra néztem.

– Ez igaz. Anyám nagyon akarta, hogy Natalie beilleszkedjen. Lökött kis kölyök volt, fiús lány, kicsit fura gyerek. – John felnevetett, majd a lábára meredt. – Egyszer például kitalált egy saját nyelvet, érted? Egy átlagos gyerek semmit sem értett volna belőle. De Natalie kidolgozta hozzá az egész ábécét, olyan volt, mint az orosz. És meg is tanította nekem. Legalábbis megpróbálta. Elég hamar elege lett belőlem. – Megint felnevetett, morogva, mintha a föld alól jönne a hang.

– Szerette a sulit?

– Hát, nehéz egy új gyereknek, és az itteni lányok… Hát, azt hiszem, a lányok mindenhol undokok tudnak lenni.

– Johnny! Ez nem volt szép tőled. – Meredith úgy tett, mintha meglökné. A fiú nem vett róla tudomást.

– Úgy értem, a húgod… Amma, ugye? – Bólintottam. – Ő például egy ideig jóban volt Natalie-vel. Az erdőben rohangásztak, Natalie csupa karcolás volt, és tisztára kótyagosan jött haza.

– Tényleg? – Azok után, hogy milyen megvetéssel beszélt Amma Natalie-ről, ezt nehezen tudtam elképzelni.

– Egy ideig nagyon jóban voltak. De szerintem Amma ráunt. Natalie pár évvel fiatalabb volt nála. Nem is tudom. Valamin összevesztek. – Amma az anyjától tanulta, hogyan ejtse csak így lazán a barátait. – De nem volt gond – folytatta John, mintha meg akarna nyugtatni engem. Vagy önmagát. – Volt egy kisfiú, akivel sokat játszott. James Capisi. Egy farmergyerek, vagy egy évvel lehet fiatalabb Natalie-nél, és senki sem állt szóba vele. Úgy tűnt, jól kijönnek egymással.

– Azt mondja, ő látta utoljára életben Natalie-t – jegyeztem meg.

– Hazudik – szólt közbe Meredith. – Én is hallottam azt a sztorit. A kissrác folyton mindenfélét kitalál. Tudod, a mamája haldoklik. Rákos. Apja meg nincsen. Senki se figyel oda rá. Ezért talál ki ilyen vad sztorikat. Ne hallgass rá, bármit is mond.

Újra Johnra néztem, aki a vállát vonogatta.

– Hát, ami azt illeti, elég meredek sztori. Hogy egy őrült nő fényes nappal elrabolja Natalie-t? – mondta végül. – Egyébként is, miért tenne ilyet egy nő?

– Miért tenne ilyet egy férfi? – vetettem közbe.

– Ki tudja, hogy a férfiak miért művelnek ilyen para dolgokat – tette hozzá Meredith. – Ez ilyen genetikus dolog.

– Meg kell kérdeznem, John, hogy kihallgatott téged a rendőrség?

– A szüleimmel együtt.

– És van alibid mindkét gyilkosság estéjére? – Vártam, mit reagál, de nyugodtan kortyolgatta tovább a teáját.

– Nincs. Kocsikáztam. Néha muszáj kiszabadulnom innen. Ugye érted? – Gyors pillan-

tást vetett Meredith-re, aki összepréselte az ajkát, amikor észrevette, hogy John őt nézi. – Csak arról van szó, hogy ez a város kisebb, mint amihez hozzászoktam. Néha muszáj az embernek kicsit eltűnnie. Tudom, hogy te ezt nem érted, Mer.

Meredith nem felelt.

– Én megértem – jegyeztem meg. – Emlékszem, kamaszkoromban borzasztóan fullasztónak találtam a várost, mintha be lennék ide zárva. El sem tudom képzelni, milyen lehet máshonnan ideköltözni.

– John nemes lélek – szakított félbe Meredith. – Velem volt mindkét éjjel. Csak nem akar bajba keverni. Ezt nyugodtan megírhatod. – Meredith a kanapé szélén egyensúlyozott, mereven és egyenes derékkal, mintha megszállta volna a szentlélek.

– Meredith – mormogta John. – Ne.

– Kösz John, de nem fogom hagyni, hogy az emberek azt gondolják, a pasim egy kibaszott gyerekgyilkos.

– Ha ezt a sztorit elmondod a rendőrségnek, egy órán belül tudni fogják az igazat. Az még rosszabb fényt vet rám. Senki nem gondolja komolyan, hogy képes lennék megölni a saját húgomat. – John a kezébe vette Meredith hajtincsét, és gyengéden végighúzta rajta az ujjait a tövétől a végéig. A *csiklandoz* szó villant fel véletlenszerűen a jobb csípőmön. Hittem a fiúnak. Nyilvánosan sírt, buta kis történeteket mesélt a húgáról, a barátnője hajával babrált, és én hittem neki. Szinte hallottam, ahogy Curry felhorkan naivitásom hallatán.

– Ha már a sztoriknál tartunk – folytattam –, egyről muszáj megkérdeznem téged. Igaz, hogy Natalie bántotta az egyik osztálytársát még Philadelphiában?

John ledermedt. Meredith felé fordult, és most először tűnt ellenszenvesnek. Mintha az *ajakbiggyesztés* kifejezés tankönyvi illusztrációja lett volna. Megrázkódott, és azt hittem, kirohan az ajtón, de aztán hátradőlt, és nagy levegőt vett.

– Hát ez pompás. Na ezért gyűlöli anyám a médiát – morogta. – Megjelent erről egy cikk még odahaza az újságban. Csak pár bekezdés. Úgy írta le Natalie-t, mintha valami vadállat lenne.

– Akkor mondd el, mi történt.

Vállat vont. A körmét piszkálta.

– Rajzórán történt. Az összes gyerek vagdosott meg festett, és egy kislánynak baja esett. Natalie könnyen dühbe gurult, és ez a lány folyton parancsolgatott neki. És Natalie-nek pont ott volt a kezében az olló. Nem előre kitervelt támadás volt. Natalie kilencéves volt akkor.

Bevillant egy kép, ahogy Natalie, ez a komoly gyerek Keene-ék családi fotójáról pengékkel hadonászik egy kislány szeme előtt. Élénkpiros vér keveredett a pasztellszínű vízfestékkel.

– Mi történt a kislánnyal?

– A bal szemét megmentették. A jobbat…öööö… nem tudták.

– Natalie a kislány mindkét szemét megtámadta?

John felállt. Majdnem ugyanabból a szögből nézett le rám, mint korábban az anyja.

– Natalie egy éven át pszichológushoz járt, hogy feldolgozza a történteket. Natalie-nek hónapokon át rémálmai voltak. Kilencéves volt. Baleset történt. Mind szörnyen éreztük magunkat. Apám létrehozott egy pénzalapot a kislánynak. El kellett költöznünk, hogy Natalie újrakezdhesse. Ezért kellett idejönnünk, apa az első állást elfogadta, amit talált. Éjjel költöztünk, mintha bűnözők volnánk. Ide. Ebbe a rohadt városba.

– Nahát, John, nem is tudtam, hogy ennyire szörnyen érzed itt magad – vágta rá durcásan Meredith.

A fiú erre elsírta magát. Visszaült a kanapéra, az arcát a kezébe temette.

– Nem úgy értettem, hogy azt sajnálom, hogy én idejöttem. Hanem úgy, hogy sajnálom, hogy Natalie idejött, mert most halott. Pedig segíteni próbáltunk neki. És most halott. – Halkan feljajdult, Meredith pedig kelletlenül átkarolta. – Valaki megölte a húgomat.

Ezen az estén nem lesz terített vacsora, mert Miss Adora nem érzi jól magát, közölte velem Gayla. Gondolom, anyám affektált kérése volt, hogy *Miss*nek szólítsák, és próbáltam elképzelni, hogyan is zajlik egy ilyen beszélgetés. *Gayla, az igazán jó szobalányok az igazán jó házakban nem tegezik a munkaadójukat. Mi a legjobbak akarunk lenni, nem igaz?* Valahogy így.

Azt nem tudtam biztosan, mi lehetett rosszullétének kiváltó oka: vajon a velem, vagy az Ammával folytatott vitája? Hallottam, ahogy civakodnak anyám szobájában, mint két páváskodó dáma. Adora azzal vádolta Ammát – teljes joggal –, hogy engedély nélkül vezette a golfkocsit. Mint minden vidéki város, Wind Gap is a járművek megszállottja. A legtöbb háznál másfél autó jut minden lakóra (a fél egy régi, gyűjteménybe illő kocsi, vagy egy öreg, téglákkal aládúcolt roncs, attól függően, mennyit keresnek), és ott vannak még a motorcsónakok, jetskik, robogók, traktorok, meg Wind Gap elitjének golfautói: ezekkel furikáznak a városban a kisebb gyerekek, akiknek még nincs jogosítványuk. Elvben illegális, de soha senki nem állítja meg őket. Anyám nyilván megpróbálta megvonni ezt a szabadságjogot Ammától a gyilkosságok után. Én megvontam volna. A veszekedésük több mint fél órán át csikorgott, mint egy öreg fűrész. *Ne hazudj nekem, kislány*… A figyelmeztetés olyan ismerős volt, hogy rám tört régi nyugtalanságom. Szóval Amma néha azért lebukott.

Csörögni kezdett a telefon, én pedig gyorsan felvettem, hogy Amma ne veszítsen a lendületéből. Meglepetésemre egykori barátnőm, Katie Lacey lelkes, csicsergő hangját hallottam. Angie Papermaker áthívta a lányokat egy rinyapartira, ami abból állt, hogy rengeteg bort vedelnek, megnéznek valami sírós filmet, zokognak egy sort, és közben kitárgyalják a Wind Gap-i pletykákat. Katie engem is hívott, hogy menjek. Angie a város újgazdag részén lakott, a Wind Gap szélén álló hatalmas házak egyikében. Az gyakorlatilag már Tennessee. Katie hangjából nem tudtam megállapítani, hogy irigyli-e Angie-t, vagy lenézi. Katie-t ismerve, valószínűleg mindkettő igaz. Mindig is az a fajta lány volt, akinek min-

den kellett, ami másnak is van, még akkor is, ha igazából nem kellett neki.

Amikor megláttam Katie-t és a barátnőit Keene-ék házában, rögtön tudtam, hogy legalább egy estét velük kell majd töltenem. Választhattam: vagy találkozom velük, vagy befejezem a Johnnal folytatott beszélgetésem leírását a cikkemhez, márpedig ez veszedelmesen lehangolónak ígérkezett. Ráadásul akárcsak Annabelle, Jackie és anyám többi rosszindulatú barátnője, Katie-ék csajbulija is jóval több információval szolgálhat, mint akármennyi hivatalos interjú.

Amint leparkolt anyám háza előtt, már láttam, hogy Katie Laceynek – most már Katie Brucknernek – jól megy a sora. Várható is volt, hogy ez így lesz. Nem csak abból sejtettem, hogy alig öt percbe telt, míg ideért (kiderült, hogy csak egy saroknyira lakik), hanem az autójából is: egy hatalmas, buta városi terepjáróval jött, ami többe kerül, mint sok ember háza, és épp olyan komfortos. A fejem mögött hallottam a DVD-lejátszó ciripelését, valami gyerekprogram ment, bár gyerek nem volt a kocsiban. Előttem pedig a GPS darálta feleslegesen, hogy merre menjünk.

Katie férje, Brad Brucker az apja cégében dolgozott, és amikor a papa visszavonult, ő vette át az üzletet. Egy ellentmondásos hírű hormonkészítményt forgalmaztak, amitől a csirkék ijesztő gyorsasággal híztak. Anyám mindig felhúzta az orrát ennek hallatán – ő sosem használna olyan szert, ami ilyen döbbenetes mértékben felgyorsítja a növekedés folyamatát. Ez nem jelenti azt, hogy tartózkodott a hormonoktól. Anyám disznóit addig tömték kemikáliákkal, amíg olyan kövérek és pirosak nem lettek, mint a cseresznye, és a lábuk már nem bírta el zsíros hasukat. De lassabb tempóban adagolták nekik.

Brad Brucker az a fajta férj volt, aki oda költözött, ahová Katie mondta, akkor ejtette teherbe őt, amikor Katie kérte, megvette Katie-nek a kanapét a Pottery Barnból, amit kinézett, egyébként pedig befogta a száját. Jóképű volt, ha az ember elég ideig nézte, és akkora farka volt, mint a gyűrűsujjam. Ezt első kézből tudtam, egy kissé mechanikus aktusnak köszönhetően, ami még elsős gimisként esett meg velem. De úgy tűnt, az inci-finci apróság rendben működik: Katie az első trimeszter végén tartott a harmadik gyerekével. De addig próbálkoznak, amíg fia nem születik. *Nagyon akarunk egy kis csibészt, aki itt rohangál.*

Rólam is beszéltünk, Chicagóról, arról, hogy egyelőre ugyan nincs férj, de hátha majd egyszer. Aztán újra Katie-re terelődött a szó, a hajára, az új vitaminkúrájára, Bradre, a két kislányukra, Emmára és Mackenzie-re, aztán Katie a Wind Gap-i nőegyletet szidta, hogy mennyire elszúrták a Szent Patrik-napi felvonulást. Ezután következett a kötelező, hatalmas sóhaj: *azok a szegény kislányok*. Igen, sóhaj: ott volt még az a nyomorult megírandó cikkem azokról a szegény kislányokról. Úgy tűnik, annyira mégsem érdekelte, mert gyorsan visszatért a nőegylethez, és hogy milyen fejetlenség uralkodik ott most, hogy Becca Hart (leánykori nevén Mooney) lett a programfelelős. Becca egy közepesen népszerű lány volt a mi időnkben, aki öt éve lett a társaság sztárja, miután becserkészte Eric Hartot, akinek a szülei egy gokartpályás, vízicsúszdás, minigolfos óriási turistalátványosságot üzemeltettek az Ozark-hegységben. A helyzet abszolút elítélendő. Ő is ott lesz ma este, a saját szememmel is láthatom majd. Egyszerűen nem való ide.

Angie háza olyan volt, amilyennek egy gyerek rajzol le egy nagy házat: annyira átlagos

volt, hogy szinte nem is tűnt háromdimenziósnak. Amint beléptem, azonnal rájöttem, mennyire nem akarok itt lenni. Ott volt Angie, aki teljesen feleslegesen öt kilót fogyott gimi óta, illedelmesen mosolygott rám, aztán visszament a konyhába, hogy előkészítse a fondüt. Ott volt Tish, aki már régen is a csapat kis anyukája volt, ő fogta az ember haját, amikor hányt, és időnként sírógörcsöt kapott, mert úgy érezte, őt senki sem szereti. Mint megtudtam, egy Newcastle-ből való sráchoz ment feleségül, egy kicsit lökött pasihoz (ezt Katie mesélte suttogva), aki jól keres. Mimi a csokoládébarna bőrkanapén terpeszkedett. Kamaszkorában ragyogó szépség volt, de ez felnőttkorára elmúlt. Úgy tűnt, más ezt nem vette észre. Még most is úgy emlegette mindenki: „a jó nő.” Igazolásként ott csillogott az ujján egy jókora gyémánt Joey Johansen jóvoltából, aki egy cuki, nyakigláb fiú volt, másodikra hátvéd lett belőle, és onnantól elvárta, hogy mindenki Jo-hának szólítsa. (Tényleg semmi másra nem emlékszem vele kapcsolatban.) Szegény Becca ott ült közöttük, lelkesnek és zavartnak látszott. Már-már komikusnak hatott, hogy pont olyan ruhát viselt, mint házigazdánk. (Vajon Angie elvitte Beccát vásárolni?) Mindenkire rámosolygott, akivel csak összeakadt a tekintete, de senki nem szólt hozzá.

A *Barátnők*et néztük meg.

Tish zokogott, amikor Angie felkapcsolta a lámpát.

– Visszamentem dolgozni – jajdult fel, és a szeméhez préselte korallpiros körmeit. Angie bort töltött, és megpaskolta Tish térdét. Látványos aggodalommal meredt rá.

– Te jó ég, drágám, de hát miért? – mormogta Katie. Még a mormogása is kislányos és zajos volt. Mintha ezer egér rágcsálna kekszet.

– Tyler óvodás, és azt hittem, ezt akarom – bukott ki Tishből két zokogás között. – Azt hittem, szükségem van valami életcélra. – Az utolsó szót úgy ejtette ki, mintha valami mocskos dolog volna.

– De hát neked van életcélod – felelte Angie. – Ne hagyd, hogy a társadalom mondja meg neked, hogyan neveld a gyerekeidet. Ne hagyd, hogy a feministák… – itt rám nézett –, bűntudatot keltsenek benned amiatt, amit ők nem kaphatnak meg.

– Igaza van, Tish, teljesen igaza – szólalt meg Becca. – A feminizmus azt jelenti, a nők kedvük szerint dönthetnek.

A nők kétkedőn néztek Beccára, amikor hirtelen Mimi zokogása hangzott fel a sarokból. Nemcsak a figyelem fordult felé, hanem Angie is a borral.

– Stephen nem akar több gyereket! – zokogta.

– Miért nem? – kérdezte Katie bámulatra méltóan harsány felháborodással.

– Azt mondja, három elég.

– Neki elég, vagy neked? – csattant fel Katie.

– Én is ezt mondtam! Én akarok egy kislányt. Azt akarom, hogy legyen egy lányom. – A nők a haját simogatták. Katie a saját hasát simogatta.

– Én pedig azt akarom, hogy legyen egy fiam – nyafogta, és látványosan Angie három-

éves fiának a fényképére meredt, ami a kandallópárkányon állt.

Tish és Mimi ezután felváltva sírtak és gyötrődtek:…*Hiányoznak a kicsikéim… Mindig egy nagy házról álmodtam, tele gyerekkel, világéletemben csak erre vágytam… Miért olyan nagy baj, ha valaki csak anya akar lenni?* Megsajnáltam őket, igazán zaklatottnak tűntek – és abszolút együtt tudtam érezni azzal, ha egy élet nem úgy alakul, ahogy azt eltervezték. De a hosszadalmas bólogatás és egyetértő dünnyögés után már semmi hasznos nem jutott az eszembe, így kiosontam a konyhába sajtot szeletelni, és kissé félrevonulni. Ismerős volt ez a rituálé a középiskolából, és tudtam, hogy nem sok kell ahhoz, hogy csúnya fordulatot vegyen az este. Becca rövidesen utánam jött a konyhába, és mosogatni kezdett.

– Nagyjából minden héten ez van – jegyezte meg elfintorodva. Úgy tett, mintha inkább szórakoztatná a dolog, mint bosszantaná.

– Gondolom, katartikus az élmény – feleltem. Éreztem, hogy szeretné, ha többet is mondanék. Ismertem az érzést. Amikor tudom, hogy mindjárt elhangzik egy jól idézhető mondat az interjúalanyomtól, szinte képes lennék benyúlni az illető szájába, hogy levegyem a nyelve hegyéről.

– Fogalmam sem volt arról, milyen nyomorult az életem, míg nem kezdtem Angie kis összejöveteleire járni – súgta Becca, és egy frissen elmosott késsel Gruyère sajtot kezdett szeletelni. Elég sajt volt Angie konyhájában ahhoz, hogy az egész Wind Gap jóllakjon belőle.

– Hát, a vívódás azt jelenti, nyugodtan élhetsz sekélyes életet anélkül, hogy beismernéd, sekélyes vagy.

– Nagyjából így van – válaszolta Becca. – A gimiben is ilyenek voltatok? – kérdezte.

– Többé-kevésbé. Amikor épp nem támadtuk hátba egymást.

– Azt hiszem, örülök, hogy akkora lúzer voltam – jegyezte meg, és felnevetett. – Csak azt nem tudom, most mit tegyek, hogy ne legyek ennyire menő.

Ezen már én is elnevettem magam. Töltöttem neki egy pohár bort, kicsit szédülten az abszurd helyzettől, hogy visszacsöppentem a kamaszkoromba.

Mire még mindig halkan nevetgélve visszatértünk a többiekhez, a szobában már mindenki sírt, és mind egyszerre néztek fel ránk, mintha egy nyomasztó tizenkilencedik századi festmény elevenedett volna meg.

– Örülök, hogy ti ketten ilyen jól szórakoztok! – mordult fel Katie.

– Tekintve, hogy mi folyik ebben a városban – tette hozzá Angie. Ezek szerint új témát találtak.

– Mi ütött ebbe a világba? Miért bánt valaki kislányokat? – jajveszékelt Mimi. – Azok a szegény kicsikék!

– De hogy kihúzta a fogukat, én ezen nem bírom túltenni magam – folytatta Katie.

– Bárcsak jobban bántak volna velük, amikor még éltek – zokogta Angie. – Miért ilyen

kegyetlenek egymással a lányok?

– A többiek szekálták őket? – kérdezte Becca.

– Natalie-t egyik nap sarokba szorították a vécében iskola után… és levágták a haját! – zokogta Mimi. Az arca eltorzult, dagadt volt és foltos. A blúzán sötét csíkokat hagyott a szempillaspirál.

– Annt arra kényszerítették, hogy… mutassa meg a nuniját a fiúknak – szólalt meg Angie.

– Mindig szekálták azt a két lányt, csak mert kicsit mások voltak, mint a többiek – tette hozzá Katie, és finoman a mandzsettájába törölte a könnyeit.

– Kik? – kérdezte Becca.

– Kérdezd Camille-t, ő az, aki *cikket ír* erről az egészről – felelte Katie felszegett állal. Erre a mozdulatra még emlékeztem a gimiből. Azt jelentette, dacosan ellened fordul, de úgy érzi, igaza van. – Ugye, tudod, Camille, hogy milyen szörnyű a húgod?

– Tisztában vagyok vele, hogy a lányok rémesek tudnak lenni.

– Szóval véded őt? – förmedt rám Katie. Éreztem, hogy beszippant a Wind Gap-i intrikák örvénye, és pánikba estem. A *hajbakap* lüktetni kezdett a lábszáramon.

– Jaj, Katie, annyira sem ismerem őt, hogy tudjam, védenem kéne vagy sem – feleltem tettetett unottsággal.

– Ejtettél te egyetlen könnyet is a kislányok miatt? – kérdezte Angie. Most mind egyszerre meredtek rám.

– Camille-nek nincs gyereke – jegyezte meg Katie ájtatos hangon. – Szerintem ő nem tudja úgy átélni ezt a fájdalmat, ahogy mi.

– Nagyon szomorú vagyok a lányok miatt – feleltem, de mesterkéltnek hatott, mint amikor egy szépségversenyző a világbékéről szónokol. Szomorú voltam, de úgy éreztem, olcsó lenne beszélni róla.

– Nem szeretném, ha kegyetlennek éreznéd, amit mondok – kezdett bele Tish –, de úgy érzem, hogy akinek nincs gyereke, annak a szíve egy része nem működik. Az a rész mindig is zárva marad.

– Egyetértek – felelte Katie. – Én addig nem voltam igazán nő, amíg nem éreztem, hogy Mackenzie bennem van. Azt akarom ezzel mondani, hogy annyit beszélnek manapság arról, hogy vagy Isten, vagy a tudomány, de nekem úgy tűnik, hogy a gyerek esetében mindkét fél egyetért. A Biblia azt mondja, szaporodjatok és sokasodjatok, a tudomány meg… hát… a lényeg az, hogy a nők erre vannak teremtve, nem? Hogy gyereket szüljenek.

– Éljen a feminizmus – mormogta maga elé Becca.

Becca vitt haza, mert Katie ott akart aludni Angie-nél. A drága kislányairól nyilván a

bébiszitter gondoskodik majd másnap reggel. Becca elsütött még néhány béna poént a nőkről meg az anyaságról, ezeket halk nevetéssel nyugtáztam. *Te aztán könnyen beszélsz, két gyereked van*. Kétségbeejtően rosszkedvű voltam.

Felvettem egy tiszta hálóinget, és az ágyam közepére kuporodtam. Ma este nem kapsz több piát, suttogtam magamnak. Megpaskoltam az arcomat, és ellazítottam a vállamat. Édesemnek neveztem saját magamat. Vagdosni akartam: a *cukor* fénylett fel a combomon, az *undok* lángolt a térdem közelében. *Meddő*, ezt akartam belemetszeni a bőrömbe. Az maradok örökre, legbelül érintetlen. Üres és újszerű. Elképzeltem a medencémet kettéhasítva: egy takaros üreg tárulna fel, mint egy eltűnt állat vacka.

Azok a kislányok. *De mi ütött ebbe a világba?* – sírta Mimi, és oda sem figyeltem, olyan közhelyesen hangzott. De most átéreztem. Valami nincs rendben itt, szörnyen nincs rendben. Elképzeltem, ahogy Bob Nash Ann ágya szélén ül, és megpróbálja felidézni az utolsó mondatot, amit a lányának mondott. Magam előtt láttam Natalie anyját, ahogy belesír a lánya egyik régi pólójába. Láttam kétségbeesett tizenhárom éves önmagamat, amint a halott húgom szobájának padlóján fekve zokogok, egy kicsi, virágos cipőt szorongatva. Vagy Ammát, a gyerek-nőt, aki szintén tizenhárom, akinek elképesztő teste van, és felemészti a vágy, hogy ő legyen a kislány, akit anyám gyászol. Anyámat, ahogy Mariant siratja. Ahogy megharapja azt a kisbabát. Ammát, ahogy a hatalmát gyakorolja az alsóbbrendű teremtmények felett, ahogy nevet, miközben ő meg a barátnői levágják Natalie haját, a göndör fürtök a csempézett padlóra hullanak. Natalie-t, ahogy kiszúrja egy kislány szemét. A bőröm sikított, a fülemben hallottam a szívem kalapálását. Lehunytam a szememet, szorosan magam köré fontam a karjaimat, és sírtam.

Tíz percen át zokogtam a párnába, végül lassan kezdett alábbhagyni a sírógörcs. Földhözragadt gondolatok jutottak eszembe: idézhető mondatok John Keene-től a cikkemhez, a tény, hogy jövő héten lakbért kell fizetnem Chicagóban, a rothadó alma szaga az ágy mellett álló szemetesben.

Amma ekkor halkan a nevemet suttogta az ajtóm előtt. Állig gomboltam a hálóingemet, letűrtem az ujját, és beengedtem. Virágos rózsaszín hálóinget viselt, szőke haja a vállára omlott. Mezítláb volt. Egyszerűen imádnivalóan nézett ki, nincs erre jobb szó.

– Te sírtál – szólalt meg enyhe megdöbbenéssel.

– Egy kicsit.

– Miatta? – A szót megnyomta. Elképzeltem, ahogy gömbölyűen és súlyosan, nagyot puffanva a párnára pottyan.

– Egy kicsit, azt hiszem.

– Én is. – A széleimre meredt: hálóingem nyakát, ujjai végét bámulta. A hegeimre volt kíváncsi. – Nem tudtam, hogy kárt tettél magadban – szólalt meg végül.

– Már nem teszek.

– Az jó, gondolom. – Tétován álldogált az ágyam szélénél. – Camille, szoktál olyat érezni, hogy rossz dolgok fognak történni, és te nem tudod megállítani? Hogy semmit sem tehetsz, csak annyit, hogy vársz?

– Mint egy pánikroham? – Képtelen voltam levenni a szemem a bőréről. Sima volt és napbarnított, olvadt fagylaltra emlékeztetett.

– Nem. Nem egészen. – Olyan volt a hangja, mintha csalódott volna bennem, amiért nem tudtam megfejteni trükkös találós kérdését. – De mindegy. Ajándékot hoztam neked.

Összehajtogatott csomagolópapírt nyújtott felém, és azt mondta, óvatosan bontsam ki. Ügyesen megtekert füves cigi volt benne.

– Jobb, mint az a vodka, amit iszol – tette hozzá automatikusan védekező hangon. – Sokat iszol. Ez jobb. Ettől nem leszel annyira szomorú.

– Amma, de most komolyan…

– Megnézhetem még egyszer a vágásaidat? – mosolygott félénken.

– Nem. – Csend támadt. Feltartottam a füves cigit. – És Amma, szerintem neked nem kéne…

– De igen, úgyhogy vagy elfogadod, vagy nem. Csak kedves akartam lenni.

A homlokát ráncolta, és közben a hálóinge szélét gyűrögette.

– Köszönöm. Édes vagy, hogy megpróbálsz felvidítani.

– Tudok kedves is lenni – folytatta még mindig homlokráncolva. Úgy tűnt, ő is mindjárt elsírja magát.

– Tudom. Csak azon gondolkodom, miért pont most határoztad el, hogy kedves leszel hozzám.

– Néha nem megy. De most igen. Amikor mindenki alszik, és minden csendes, akkor könnyebb.

Felém nyúlt, a keze pillangóként repdesett az arcom előtt. Leengedte, megsimította a térdemet, és kiment.

Tizedik fejezet

„Sajnálom, hogy idejöttünk, mert most halott” – mondja sírva John Keene (18) a húgáról, Natalie-ről (10). – „Valaki megölte a húgomat.”

Natalie Keene holttestét május 14-én találták meg a Wind Gap nevű kisvárosban, a Cut-N-Curl szépségszalon és a Bifty’s vaskereskedés közé szorítva. Ő a második helybeli kislány, akit kilenc hónap leforgása alatt meggyilkoltak. A kilencéves Ann Nasht egy közeli patakban találták meg tavaly augusztusban. Mindkét lányt megfojtották, a gyilkos eltávolította fogaikat.

„Lökött kis kölök volt. Fiús lány” – teszi hozzá John Keene halkan szipogva. Keene, aki két éve költözött ide a családjával Philadelphiából, és nemrég érettségizett, okos, fantáziadús lányként jellemzi a húgát. Aki egyszer még egy saját nyelvet és ábécét is kitalált.

„Egy átlagos gyerek semmit sem értett volna belőle” – nevet szomorúan Keene.

Egyelőre azonban a nyomozóknak is ez a problémájuk: a helyi rendőrség, valamint Richard Willis, az emberölési ügyekkel foglalkozó nyomozó, akit Kansas Cityből küldtek ide, elismerik, hogy eddig nem sok nyomra bukkantak. „Semmit sem zárunk ki” – nyilatkozta Willis. „Vizsgáljuk a szóba jöhető helyi gyanúsítottak körét, de alaposan mérlegeljük annak lehetőségét is, hogy a gyilkosság elkövetője nem helybeli.” A rendőrség nem hajlandó kommentálni egy potenciális szemtanú vallomását: egy kisfiú ugyanis állítja, hogy látta Natalie elrablóját, egy nőt. A város rendőrségéhez közel álló forrásunk szerint azonban valószínűbb, hogy a gyilkos egy helyi férfi. James J. Lellard (56) helyi fogorvos egyetért ezzel, és hozzáteszi: „A fogak kihúzásához erőre van szükség. Nem adják könnyen magukat.”

Miközben a rendőrség igyekszik megoldani az ügyet, Wind Gapben megugrott a kereslet a biztonsági zárak és a lőfegyverek iránt. A helyi vaskereskedésben közel negyven biztonsági zárat adtak el; a helyi fegyverkereskedésben több mint harminc fegyvertartási engedélykérelmet nyújtottak be a Keene-gyilkosság óta.

„Azt hittem, a helyiek többségének már eleve van vadászpuskája” – mondja Dan. R. Sniya (35), aki a város legnagyobb fegyverkereskedésének tulajdonosa. „De szerintem, akinek eddig nem volt… hát, most már annak is lesz.”

Az egyik helyi lakos, aki újabb fegyverrel bővítette az arzenálját, nem más, mint Ann Nash apja, Robert (41). „Van két másik lányom meg egy kisfiam, és meg fogom védeni őket” – mondja. Nash okos kislányként jellemzi elhunyt gyermekét. „Olykor már azt hittem, okosabb nálam. Néha ő is azt hitte.” Azt mesélte, hogy akárcsak Natalie, Ann is fiús lány volt, szívesen mászott fára és biciklizett, ahogy tette ezt tavaly augusztusi eltűnése idején is.

Louis D. Bluell atya, a helyi katolikus plébános szerint a gyilkosságok hatása megmutatkozik a helyieken. A vasárnapi misét észrevehetően többen látogatják, és sok híve

kereste fel lelki vigaszért. „Egy ilyen eset után az emberek valósággal éheznek a lelki táplálékra. Tudni akarják, miként történhetett ilyen.”

Ahogy a rendőrség is.

Mielőtt nyomdába ment a cikk, Curry gúnyolódott egy sort a második nevek kezdőbetűin. *Uramisten, ezek a déliek imádják a formaságokat!* Amikor megjegyeztem, hogy Missouri elméletileg a középnyugati régióhoz tartozik, felvihogott. *Én meg elméletileg középkorú vagyok, de nem tudom, szegény Eileen mit mond erre, amikor előjön a reumám!* A James Capisivel készült interjúmnak csak a legáltalánosabb részleteit hagyta benn a cikkben. Hülyének néznek minket, ha túlságosan a fiúra koncentrálunk, főleg, ha a rendőrség nem harapott rá a dologra. Kitörölt egy suta idézetet is Johnról, amit az anyja mondott róla: „Kedves, szelíd fiú.” Ez volt az egyetlen, amit ki tudtam szedni Mrs. Keene-ből, mielőtt kidobott a házból, az egyetlen dolog, ami némi értelmet adott annak a rémes látogatásnak, de Curry úgy gondolta, kizökkentené az olvasót. Valószínűleg jogosan. Egészen elégedett volt, hogy végre van egy gyanúsított, akire koncentrálhatunk: az én „helybéli férfi”-m. A „rendőrséghez közel álló forrás”-t csak kitaláltam, finomabban fogalmazva összegyúrtam – Richardtól a papig mindenki úgy gondolta, hogy a tettes egy helybéli férfi. Nem szóltam Currynak a hazugságomról.

A cikk megjelenésének reggelén ágyban maradtam és a fehér tárcsás telefont bámultam arra várva, hogy megcsörrenjen, és áradni kezdjenek a számonkérő szemrehányások. John anyjára számítottam, aki nagyon dühös lesz, hogy becserkésztem a fiát. Vagy Richardra, mert kiszivárogtattam, hogy a gyanúsított helybéli.

Csakhogy több óra is némaságban telt el. Egyre jobban izzadtam, a szúnyogháló előtt döglegyek zümmögtek, Gayla pedig az ajtóm előtt ácsorgott, mindenáron szeretett volna bejutni a szobámba. Az ágyneműnket és a törülközőinket naponta cserélik, a mosógép örökké zúg az alagsorban. Azt hiszem, ez a szokás még Marian életében alakult ki. Ropogós, tiszta ruhák, hogy elfeledjük a sok szivárgást és kellemetlen szagot, ami a testünkből árad. Már egyetemre jártam, amikor rájöttem, hogy szeretem a szex szagát. Egy reggel bementem a barátnőm szobájába, és egy fiú iszkolt épp kifelé, sanda vigyort villantott rám, és a farzsebébe tömte a zokniját. A barátnőm az ágyban feküdt, csatakos volt és meztelen, az egyik csupasz lába kilógott a takaró alól. A szobában terjengő édes, iszapos szag teljességgel állati volt, mintha egy medvebarlang legtávolabbi zugából áradt volna. Ez az állott, áporodott szag teljességgel idegen volt számomra. Az én gyerekkoromat a klór bűze lengte be.

Az első dühös telefonáló végül olyasvalaki volt, akire nem számítottam.

– Egyszerűen hihetetlen, hogy engem teljesen kihagytál a cikkből! – harsogott Meredith Wheeler hangja a telefonból. – Egy mondatot sem használtál fel abból, amit elmondtam! Még csak az sem derült ki, hogy én is ott voltam! Én hoztam oda neked Johnt, emlékszel?

– Meredith, egy szóval sem mondtam neked, hogy bele fogom írni a cikkembe azt, amit mondtál – feleltem bosszúsan a tolakodó hang hallatán. – Sajnálom, ha ezt szűrted le belőle.

Egy pihe-puha kék plüssmackót gyűrtem a fejem alá, de bűntudatom támadt, és visszatettem az ágy végébe. Az ember tisztelje a gyerekkori holmijait.

– Csak azt nem értem, engem miért nem voltál képes belevenni – folytatta. – Meg akartad tudni, milyen volt Natalie, és ehhez beszélned kellett Johnnal. Márpedig ha Johnnal akarsz beszélni, akkor rám van szükséged. Én vagyok a barátnője. John gyakorlatilag az *enyém*, kérdezz meg bárkit.

– Igazából nem John és te voltatok a cikk témája – feleltem. Egy country-rock ballada meg ütemes puffogás és sziszegés hallatszott Meredith mögött a háttérben.

– De más Wind Gap-ieket viszont betettél a cikkbe. Benne volt az a hülye Bluell atya. Akkor én miért nem? John nagyon szenved, és én nagyon fontos vagyok neki, segítek feldolgozni ezt az egészet. Folyton csak sír. Nélkülem szétesne.

– Ha újabb cikket írok, amihez új hangokra lesz szükségem Wind Gapből, akkor téged is meginterjúvollak. Már ha új információkkal tudsz szolgálni. – Puffanás. Szisszenés. Meredith ezek szerint vasalt.

– Sokat tudok arról a családról, meg Natalie-ről is, amit John nem is sejt. Vagy nem mond el.

– Remek. Keresni foglak. Hamarosan.

Letettem a kagylót. Kissé nyugtalanított a lány sokat sejtető ajánlata. Lenéztem, és megláttam, hogy a bal lábam hegeire odaírtam kacskaringós, lányos, dőlt betűkkel: „Meredith”.

Amma rózsaszín selyempaplanba burkolózva ült a verandán, nedves törülközővel a homlokán. Tea, pirítós és mindenféle fiolák sorakoztak egy ezüsttálcán anyám előtt, aki körkörös mozdulatokkal a saját arcához préselte Amma kézfejét.

– Kicsim, kicsim, kicsim – mormolta Adora, és ringatta magukat a hintaágyon.

Amma álmosan pislogott, akár a takaróba bugyolált újszülöttek, és időnként csettintett a szájával. Most először találkoztam anyámmal a Woodberrybe tett kiruccanásunk óta. Megálltam előtte, de le sem vette a szemét Ammáról.

– Szia, Camille – suttogta végül Amma, és erőtlenül rám mosolygott.

– A húgod beteg. Lázasra aggódta magát, amióta itthon vagy – szólalt meg Adora, és még mindig Amma kezét masszírozta. Elképzeltem, ahogy anyám fogai egymásnak csikordulnak a szájában.

Most jöttem rá, hogy Alan karnyújtásnyira ül tőlük a nappali kétszemélyes kanapéján,

és a szúnyoghálós ablakon keresztül nézi őket.

– Camille, el kell érned, hogy jobban érezze magát a közeledben. Ő még csak kislány – gügyögte anyám Ammának.

Egy másnapos kislány. Amikor Amma tegnap este kiment a szobámból, a földszintre ment, hogy egyedül igyon. Így működött ez a ház. Otthagytam őket, hadd sugdolózzanak kedvükre, és a *kedvenc* bizseregni kezdett a térdemen.

– Hé, firkász! – Richard gördült mellém a kocsijával. Épp oda tartottam, ahol Natalie holttestét megtalálták, hogy alaposan szemügyre vegyem a léggömböket és az üzeneteket. Curry arról akart cikket, hogy „gyászba borult a város”. Mármint, ha nincs újabb fejlemény a gyilkosságok ügyében. Ami annyit tesz: nem ártana, ha lenne valami fejlemény, méghozzá hamarosan.

– Üdv, Richard.

– Tetszett a mai cikk. – Az a rohadt internet. – Örömmel hallom, hogy találtál egy rendőrséghez közeli forrást – mondta mosolyogva.

– Én is.

– Szállj be, dolgunk van.

Kinyitotta az utasülés felőli ajtót.

– Nekem is dolgom van. A közös munkánk eredménye eddig csupa használhatatlan, idézhetetlen mondat volt. A szerkesztőm hamarosan elveszi tőlem az ügyet.

– Hát, azt nem hagyhatjuk. Akkor nem lesz itt semmi, ami elvonja a figyelmemet – felelte. – Gyere velem! Szükségem van egy Wind Gap-i idegenvezetőre. Cserébe három kérdésedre válaszolni fogok, őszintén és komolyan. Persze nem hivatalosan, de nem fogok hazudni. Gyere már, Camille! Persze csak ha nem a rendőrségi forrásoddal van randid.

– Richard!

– Most komolyan, nem szeretnék megzavarni egy bimbózó kapcsolatot. Te meg ez a titokzatos fickó biztosan szép pár vagytok.

– Fogd be! – Beszálltam a kocsiba. Áthajolt felettem, lehúzta a biztonsági övemet, és becsatolta. Egy másodpercre megállt, a szája egészen közel volt az enyémhez.

– Vigyáznom kell rád. – Egy átlátszó léggömb felé bökött, ami abban a szűk kis résben lebegett, ahol Natalie-t megtalálták. Az állt rajta: *Mielőbbi jobbulást!* – Látod, ez az, ami számomra mindennél jobban megragadja Wind Gap lényegét – tette hozzá Richard.

Richard azt akarta, hogy vigyem el az összes titkos helyre a városban, azokba a zugok-

ba, amelyeket csak a helyiek ismertek. Ahová dugni vagy füvezni járnak, ahol a kamaszok isznak, vagy ahol a helyiek egyedül akarnak maradni, hogy átgondolják, hol rontották el az életüket. Mindenki életében eljön az a pillanat, amikor az élete félresiklik. Az enyém Marian halála napján jött el. Aznap, amikor kezembe vettem azt a kést. Egyetlen röpke másodperc.

– Még mindig nem találtuk meg a gyilkosságok helyszínét – jegyezte meg Richard, aki az egyik kezét a kormányon, a másikat az ülésem támláján nyugtatta. – Csak azt, ahová a hullákat vitték, ott pedig rengetegen jártak, nincs értékelhető nyom. – Elhallgatott. – Bocsánat, a „hulla” elég ronda kifejezés.

– Inkább a proszektúrára illene.

– Hűha! Ez egy ötvencentes szó, Camille. Wind Gapben legalább hetvenöt centet ér.

– Igen, mindig elfelejtem, milyen kulturáltak vagytok ti ott Kansas Cityben.

Egy jelöletlen, kavicsos útra vezettem Richardot, térdig érő gazban parkoltunk le, úgy tizenhat kilométernyire attól a helytől, ahol Ann holttestét megtalálták. A tarkómat legyezgettem a párás levegőben, karomra ragadt blúzom hosszú ujját ráncigáltam. Azon tűnődtem, vajon Richard érzi-e rajtam a tegnap esti pia szagát, ami most gyöngyöző verejtékként ült ki a bőrömre. Begyalogoltunk az erdőbe, először lefelé, azután újból felfelé másztunk. A kanadai nyárfák levelei most is reszketve csillogtak a mozdulatlan levegőben. Időnként hallottuk, ahogy egy állat eliszkol mellettünk, egy madár hirtelen felröppen a közelünkben. Richard magabiztos léptekkel haladt mögöttem, leveleket szakított le, és menet közben széttépkedte őket. Mire eljutottunk a célhoz, a ruhánk átizzadt, az arcomról pedig csöpögött a verejték. Egy ősrégi, kissé megrogyott, egytermes iskolaépülethez hoztam, a zsalugátereken indák kígyóztak ki-be.

Odabent egy tábla volt a falra szegezve. Szemléletes rajzokon péniszek hatoltak be vaginákba – testek nem tartoztak hozzájuk. Száraz levelek és üres üvegek hevertek a padlón, meg rozsdás sörösdobozok, még a nyitófül előtti időkből. Néhány alacsony iskolapad még megmaradt. Az egyikre abroszt terítettek, a közepén elszáradt rózsák árválkodtak egy vázában. Szánalmas hely egy romantikus vacsorához. Reméltem, hogy azért jól sikerült.

– Szép munka – jegyezte meg Richard az egyik krétarajz felé bökve. Világoskék, legombolt gallérú inge a testére tapadt. Egy kidolgozott mellkas körvonalát láttam.

– Ide nyilván inkább kölykök járnak – feleltem. – De közel van a patakhoz, ezért gondoltam, hogy látnod kell.

– Hmm. – Némán nézett rám. – Mit szoktál csinálni Chicagóban, amikor nem dolgozol?

Az iskolapad fölé hajolt, kivett egy elszáradt rózsát a vázából, és morzsolgatni kezdte a leveleit.

– Hogy mit csinálok?

– Van barátod? Fogadok, hogy van.

– Nem. Már régóta nincs barátom.

Egyenként leszedegette a rózsa szirmait. Nem tudtam megállapítani, érdekli-e a válaszom. Rám nézett, és elvigyorodott.

– Te aztán kemény dió vagy, Camille. Nem sokat árulsz el magadról. Megdolgoztatsz. Nekem tetszik, nagyon más. A legtöbb lányt alig lehet elhallgattatni. Már elnézést.

– Nem áll szándékomban bonyolultnak lenni, csak nem ezt a kérdést vártam – feleltem. Megint magamra találtam. Csevegés és ugratás. Ez megy nekem. – Na és neked van barátnőd? Fogadok, hogy kettő is. Egy szőke meg egy barna, hogy színben passzoljanak a nyakkendőidhez.

– Totális tévedés. Nincs barátnőm, a legutóbbi pedig vörös volt. Egyik ruhámhoz sem ment, úgyhogy dobnom kellett. Pedig kedves lány volt, kár érte.

Alapesetben Richard az a típus volt, akit sosem bírtam: burokban született és nevelkedett, sármos, okos, valószínűleg gazdag is. Az ilyen férfiak sosem érdekeltek, hiányzott belőlük az érdesség, és általában gyávák voltak. Ösztönösen menekültek minden kínos vagy kellemetlen helyzet elől. De Richard mégsem untatott. Talán mert a vigyora kissé sanda volt. Vagy mert csúnya dolgokkal foglalkozott.

– Te jártál itt gyerekkorodban, Camille? – A hangja halk volt, már-már félénk. Elfordította a fejét, a haja aranylóan csillogott a délutáni nap fényében.

– Persze. Ez tökéletes hely, ha helytelenkedni akarsz.

Odalépett hozzám, a kezembe nyomta a rózsa maradékát, és az ujjával végigsimította verejtékes arcomat.

– Azt látom – jegyezte meg. – Most először kívánom azt, bárcsak Wind Gapben nőttem volna fel.

– Te meg én jól kijöttünk volna egymással – feleltem, és komolyan is gondoltam. Hirtelen elszomorodtam, hogy kamaszkoromban nem ismertem egyetlen olyan fiút sem, mint Richard. Valakit, aki legalább némi kihívást jelentett volna.

– Ugye, tudod, hogy gyönyörű vagy? – kérdezte. – Szívesen mondanék ilyet neked, de az ilyesmire biztosan nem vagy vevő. Inkább arra gondoltam…

Maga felé fordította a fejemet, és megcsókolt, először lassan, aztán amikor nem húzódtam el tőle, a karjába zárt, és a nyelvét a számba dugta. Majd' három éve ez volt az első alkalom, hogy megcsókoltak. A kezemmel végigsimítottam a lapockái között, a rózsa szétmorzsolódott a hátán. Elhúztam a gallérját a nyakától, és megnyaltam.

– Szerintem te vagy a legszebb lány, akit életemben láttam – szólalt meg, és az ujját végighúzta az államon. – Amikor először megláttalak, gondolkodni se bírtam a nap hátralevő részében. Vickery hazaküldött.

Elnevette magát.

– Te is nagyon jóképű vagy – feleltem, és megfogtam a kezét, hogy ne kalandozzon el. Az ingem vékony volt, nem akartam, hogy érezze a hegeimet.

– *Te is nagyon jóképű vagy?* – nevetett. – Jesszus, Camille, te aztán tényleg nem sokat

romantikázol, mi?

– Csak megleptél. Mármint, először is, ez nem túl jó ötlet, te meg én.

– Szörnyű.

Fülcimpán csókolt.

– És egyébként nem akarsz itt körülnézni?

– *Miss* Preaker, ezt a helyet már az érkezésemet követő második héten átkutattuk. Csak szerettem volna sétálni egyet veled.

Mint kiderült, már a másik két helyet is átkutatta, ahová el akartam vinni. Az erdő déli részén, az elhagyatott vadászkunyhóban egy sárga kockás hajgumit találtak, de egyik lány szülei sem tudták azonosítani. A Wind Gaptől keletre álló szikláknál, ahonnan a távoli Mississippi folyóra nyílik kilátás, egy gyerek tornacipőjének nyomát találták, de egyik lány cipőjével sem egyezett. A fűszálakra száradt vért is találtak, de a vércsoportja egyik lányéval sem egyezett. Ezúttal sem tudtam hasznos információval szolgálni. De úgy tűnt, Richard nem bánja. Azért felautóztunk a sziklákhoz, útközben vettünk egy karton sört, és a napsütésben ücsörögve bámultuk, ahogy a Mississippi folyó szürkén csillog alattunk, akár egy lusta kígyó.

Ez volt Marian egyik kedvenc helye, amikor fel tudott kelni. Egy pillanatra a hátamon éreztem a gyermeki súlyt, a fülemben éreztem forró kuncogását, a vállamba kapaszkodó sovány karokat.

– Te hová vinnél egy kislányt, hogy megfojtsd? – kérdezte Richard.

– A kocsimba vagy haza – feleltem összerezzenve.

– És hogy kihúzd a fogait?

– Olyan helyre, ahol tisztálkodni tudok utána. Egy pincébe. Egy kádba. A lányok akkor már halottak voltak, ugye?

– Ez az egyik kérdésed?

– Persze.

– Mindketten halottak voltak.

– Olyan régóta, hogy nem véreztek, amikor a fogaikat kihúzták?

Egy lefelé tartó uszály oldalra kezdett sodródni, emberek jelentek meg hosszú rudakkal, hogy visszafordítsák a helyes irányba.

– Natalie esetében volt vér. A fogait rögtön a megfojtása után kihúzták.

Magam előtt láttam Natalie Keene-t: barna szeme nyitva, egy kádban fekszik, és valaki egyenként kihúzza a fogait. Láttam a Natalie állán szivárgó vért. Egy kezet a fogón. Egy nő kezét.

– Te hiszel James Capisinek?

– Tényleg nem tudom, Camille, és most nem ködösíteni akarok. A srác rettentően fél.

Az anyja egyfolytában hívogat minket, hogy állítsunk rendőrt a házukhoz. A gyerek biztos abban, hogy a nő el fog jönni érte. Kicsit megszorongattam, hazugnak neveztem, hogy lássam, változtat-e a meséjén. Semmi. – Felém fordult. – Egyet tudok, James Capisi elhiszi a saját történetét. De azt nem tudom, hogy igaz lehet-e. Nem illik bele egyetlen profilba sem, ilyesmit még csak nem is hallottam. Zsaruösztön. De te is beszéltél vele, te mit gondolsz?

– Ugyanezt. Lehet, hogy a mamája betegsége miatt van kikészülve, és azt a félelmet vetíti ki valahogyan. Nem tudom. Na és John Keene?

– Ami a profilt illeti: a kor stimmel, az egyik áldozat családtagja, talán egy kicsit túlságosan is megtörtnek tűnik.

– Meggyilkolták a húgát.

– Igen. De… Én férfi vagyok, és én mondom neked, egy kamasz fiú előbb lenne öngyilkos, mint hogy nyilvánosan sírjon. Ő viszont telezokogja az egész várost.

Richard belefújt az üres sörösüvegbe. A tompa huhogás mintha párzásra hívta volna az elhaladó vontatóhajót.

A hold már fent volt, hallatszott a kabócák ritmikus, őserdei ciccegése, amikor Richard kitett a házunk előtt. A hang jól illett a lüktetéshez a lábam között, ahol engedtem, hogy Richard megérintsen. Lehúztam a cipzáramat, odavezettem a kezét a csiklómhoz, és nem eresztettem el, nehogy elkalandozzon és felfedezze a hegek kiálló körvonalait. Én is kivertem neki, olyanok voltunk, mint két iskolás kölyök, (a *gombóc* vadul, rózsaszínen lüktetett a bal lábfejemen, amikor elélveztem). Ragadtam és bűzlöttem a szextől, amikor benyitottam a házba, és ott találtam anyámat a legalsó lépcsőfokon ülve, egy kancsó citromos amarettokoktél társaságában.

Rózsaszín hálóinget viselt kislányos, buggyos ujjal, a nyakában szaténszalaggal. Két keze minden ok nélkül újra be volt kötve a hószínű gézzel, ami annak ellenére makulátlan maradt, hogy már eléggé be volt csípve. Kicsit imbolyogni kezdett, amikor beléptem, mint egy kísértet, aki azon töpreng, eltűnjön-e vagy sem. Maradt.

– Camille! Gyere, ülj le ide. – Felém intett hószínű kezével. – Nem! Előbb hozz egy poharat a hátsó konyhából. Most ihatsz egyet anyával. Az anyáddal.

Ez rémes lesz, dünnyögtem magam elé, miközben elővettem egy poharat. De közben ott motoszkált bennem a gondolat: kettesben lehetek *vele!* Gyerekkorból visszamaradt szívzörej. Meg kell nézetnem.

Anyám vakmerően, de tökéletesen töltött, pontosan akkor hagyta abba, amikor a poharam kis híján túlcsordult. Nehéz volt úgy a számhoz emelni, hogy ne löttyintsem ki. Halvány, károrvendő mosollyal nézett rám. Nekidőlt a korlátpillérnek, a lábát maga alá húzta, és kortyolt egyet.

– Azt hiszem, végre rájöttem, miért nem szeretlek – szólalt meg.

Tudtam, hogy így van, de még soha nem ismerte el a fülem hallatára. Ez érdekes lesz, próbáltam nyugtatni magamat, mint egy tudós, aki komoly felfedezés küszöbén áll, de a torkom elszorult, és koncentrálnom kellett, hogy levegőt kapjak.

– Az anyámra emlékeztetsz, Joyára. Ugyanolyan hideg és távolságtartó vagy, és annyira, de annyira önelégült. Anyám sem szeretett engem soha. És ha ti, lányok nem szerettek, akkor én sem foglak szeretni benneteket.

Elöntött a düh.

– Én sosem mondtam olyat, hogy nem szeretlek, ez egyszerűen nevetséges! Kész röhej, bassza meg! Te voltál az, aki még csak nem is kedvelt engem, már kisgyerekkoromban sem! Sosem kaptam tőled mást, csak ridegséget, úgyhogy ezt ne merészeld rám kenni! – A lépcső kemény pereméhez dörzsölgettem a tenyerem. Anyám halvány mosollyal nyugtázta a mozdulatot, mire abbahagytam.

– Világéletedben makacs voltál, de kedves, az aztán sosem. Emlékszem, hat- vagy hétéves lehettél. Hajcsavarót akartam tenni a hajadba az iskolai fényképezés előtt. Erre levágtad az egészet a nagyollómmal.

Nem emlékeztem arra, hogy ilyet tettem volna. Arra viszont igen, hogy Annről mesélték ugyanezt.

– Nem hinném, mama.

– Akaratos. Mint azok a lányok. Én megpróbáltam összebarátkozni velük, azokkal a halott kislányokkal.

– Hogy érted azt, hogy összebarátkozni velük?

– Rád emlékeztettek, elvadultan kóboroltak a városban. Mintha szép kis vadállatok volnának. Gondoltam, ha összebarátkozom velük, talán jobban foglak érteni téged. Ha őket meg tudom kedvelni, akkor téged is meg tudlak. De nem ment.

– Nem. Nem is vártam.

Az állóóra tizenegyet ütött. Vajon hányszor hallotta ezt gyerekkorában anyám, aki ebben a házban nőtt fel?

– Amikor magamban hordtalak, amikor még fiatal lány voltam, sokkal fiatalabb, mint most te, azt hittem, te fogsz megmenteni. Azt hittem, szeretni fogsz. És akkor majd anyám is szeretni fog. Ez az egész nevetséges volt. – Anyám hangja egyszerre magasan, nyersen lebegett, mint egy vörös kendő, ha felkapja a szél.

– Kisbaba voltam.

– Már kezdettől fogva ellenszegültél, nem voltál hajlandó enni. Mintha engem akarnál büntetni azért, hogy megszülettél. Bolondot csináltál belőlem. Gyereknek tűntem.

– Gyerek is voltál.

– És most visszajöttél, és egyre csak az jár a fejemben: „Miért Marian, és miért nem ő?”

A düh sötét kétségbeesésnek adta át a helyét. Az ujjaim egy fémkapcsot találtak a padló-

deszkában. A körmöm alá döftem. Nem fogok sírni egy ilyen nő előtt.

– Én sem örülök túlságosan, hogy megmaradtam, mama, ha ettől jobban érzed magad.

– Annyi benned a gyűlölet.

– Tőled tanultam.

Anyám ekkor rám vetette magát, és mindkét karomat megragadta. Mögém nyúlt, és a körmével egy kört rajzolt a hátamra, ahol érintetlen volt a bőr.

– Ez az egyetlen hely, ami még megmaradt neked – suttogta. A lehelete émelyítő volt és pézsmaillatú, mint a kút mélyéről áradó levegő.

– Igen.

– Egy nap majd odavésem a nevemet. – Megrázott, majd elengedett, és otthagyott a lépcsőn az ital meleg maradékával.

Megittam a maradék koktélt, és sötét, nyúlós álmokat láttam. Anyám kettéhasított és kivette a belső szerveimet, sorba rendezte őket az ágyamon, a húsom pedig kétoldalt lefittyedt. Mindegyikbe egyenként belevarrta a monogramját, azután visszadobálta őket belém, egy rakás elveszett tárggyal együtt: egy rikító narancsszínű gumilabdával, amit egy automatából kaptam tízévesen; egy pár lila zoknival, amit tizenkét évesen hordtam; egy olcsó, aranyszínű gyűrűvel, amit elsős gimis koromban vett nekem egy fiú. Minden egyes tárgy után elöntött a megkönnyebbülés, hogy előkerült.

Már dél is elmúlt, mire felébredtem. Zavarodott voltam és ijedt. Meghúztam a vodkásüveget, hogy enyhítsek a pánikon, aztán kirohantam a fürdőbe, és kihánytam az amarettokoktélt cukros barna nyálcsíkjaival együtt.

Levetkőztem és a kádba ültem, a porcelán lehűtötte a hátamat. Végignyúltam, kiengedtem a csapot, és hagytam, hogy a víz lassan ellepjen, megtöltse a fülemet, és jóleső morajlással a víz alá merüljek, mint amikor egy hajó végleg elsüllyed. Lenne bennem elég önfegyelem elviselni, hogy a víz ellepi az arcomat? Képes lennék tágra nyílt szemmel megfulladni? Elég, ha nem emelem öt centivel feljebb a fejemet, és vége.

A víz csípte a szemem, ellepte az orromat, azután egészen elborított. Elképzeltem magamat felülről: összevagdosott bőr és egy rezzenéstelen arc a víz alatt. A testem nem tűrte a csendet. *Fűző, piszkos, nyaggat, özvegy!* – sikította. A hasam és a torkom görcsbe rándult, kétségbeesetten levegőhöz akart jutni. *Ujj, ribanc, üres!* Pár másodpercnyi önfegyelem. Milyen tiszta módja a halálnak. *Virág, bimbó, vonzó.*

Egyetlen rándulással a felszínre kerültem, levegő után kapkodva. Zihálva a plafon felé emeltem a fejem. Nyugi, nyugi, csitítottam magam. Nyugi, édes kicsi lány, nem lesz sem-

mi baj. Az arcomat paskoltam, gügyögtem magamnak – milyen szánalmas –, de a légzésem elcsendesedett.

Azután belém hasított a rémület. Hátranyúltam, és megtapogattam a kört a hátamon. Még mindig sima volt.

Fekete felhők ültek alacsonyan a város felett, a nap kikandikált mögülük, és mindent bágyadt sárga fénybe vont, mintha bogarak lennének egy fénycső alatt. Az anyámmal történt összetűzésemet követően még mindig bágyadt voltam, így épp megfelelőnek tűnt ez az erőtlen ragyogás. Megbeszéltem Meredith Wheelerrel, hogy interjút ad a Keene családról. Nem voltam biztos abban, hogy bármi lényegeset megtudok tőle, de legalább lesz egy idézhető nyilatkozatom, amire nagy szükségem volt, mert Keene-ék nem kerestek a legutóbbi cikkem óta. Igazság szerint most, hogy John Meredithék háza mögött lakott, kizárólag a lányon keresztül tudtam elérni. Biztos voltam benne, hogy Meredith élvezi a helyzetet.

Gyalog mentem le a kocsimért a Main Streetre, ahol hagytam a tegnapi kirándulásunk előtt Richarddal. Erőtlenül huppantam le az ülésre. De még így is sikerült fél órával korábban odaérnem Meredithék házához. Tudtam, micsoda előkészületek előzik meg a látogatásomat, így arra gondoltam, Meredith majd a verandán ültet le, és lesz alkalmam szót váltani Johnnal. Mint kiderült, a lány egyáltalán nem volt otthon, de zenét hallottam a ház mögül. Követtem a hangot, és a Négy Kis Szőkét pillantottam meg: fluoreszkáló bikiniben ültek a medence egyik végében és egy füves cigit adogattak egymásnak, John pedig a másik végében ült, és nézte őket. Amma napbarnított volt, szőke és ínycsiklandó, nyoma sem volt rajta a tegnapi másnaposságnak. Apró volt és színpompás, mint egy falat előétel.

Éreztem, hogy a bőröm bizseregni kezd a sok makulátlanul sima hús láttán. A közvetlen találkozást nem tudtam volna elviselni a másnaposság okozta pánik miatt, úgyhogy inkább a ház mellől leselkedtem. Bárki megláthatott volna, de senki nem nézett felém. Amma három barátnője hamarosan a marihuánától és a hőségtől kiütve hasra feküdt a pléden.

Amma nem tartott velük, farkasszemet nézett Johnnal, miközben napolajat kent a vállára, a mellkasára, becsúsztatta a kezét a bikinifelsője alá, és nézte, ahogy John nézi őt. John egyáltalán nem reagált, olyan volt, mint egy gyerek, aki hatodik órája bámulja a tévét. Minél érzékibben kenegette a testét Amma, a fiú annál kevesebb érdeklődést mutatott. A bikinifelső egyik fele félrecsúszott, kilátszott alóla telt melle. Tizenhárom éves, gondoltam magamban, de közben mégis csodálatot éreztem a húgom iránt. Ha szomorú voltam, önmagam ellen fordultam. Amma viszont mások ellen. Amikor én figyelemre vágytam, alávetettem magam a fiúknak: *csináljatok velem, amit akartok, csak kedveljetek.* Amma szexuális felkínálkozásai az agresszió egy formájának tűntek. Hosszú, vékony lábai, keskeny csuklója, magas, kislányos hangja mind célra tartva, akár egy puska. *Azt csináld, amit én akarok, és talán kedvelni foglak.*

– Hé, John, kire emlékeztetlek? – szólt oda neki Amma.

– Egy kislányra, aki rosszalkodik, és azt hiszi, jobban áll neki, mint valójában – szólt vissza John. A medence szélén ült sortban és pólóban, a lábát a vízbe lógatta. A lábát vékony, szinte nőiesen pihés, sötét szőr borította.

– Tényleg? Akkor miért leselkedsz utánam folyton a kis rejtekhelyedről? – felelte Amma, és az egyik lábával a kocsiszín felé bökött, amelynek apró padlásablakán kék kockás függöny lógott. – Meredith féltékeny lesz.

– Szeretlek szemmel tartani, Amma. Tudd, hogy mindig szemmel tartalak.

Szerintem a féltestvérem engedély nélkül bement John szobájába, és kutatott a holmija között. Vagy az ágyon fekve várta.

– Látom, most is azt csinálod – nevetett Amma szétterpesztett lábbal. Ijesztőnek látszott a bágyadt fényben, a napsugarak sötét árnyékokat vetettek az arcára.

– Egy nap majd rád kerül a sor, Amma – jegyezte meg John. – Hamarosan.

– Hallom, szép nagy ember vagy – szólt vissza Amma. Kylie felemelte a fejét, a barátnőjére nézett, mosolygott, aztán visszafeküdt.

– És kitartó is.

– Arra szükséged lesz. – Amma csókot dobott a fiúnak.

Az amarettokoktél újra kavarogni kezdett a gyomromban. Rosszul voltam ettől az évődéstől. Nem tetszett, hogy John Keene Ammával flörtöl, bármilyen provokatív is a húgom. Akkor is csak tizenhárom éves!

– Hahó! – kiáltottam oda, mire Amma odafordult, és az ujjaival intett. A három szőke közül ketten felnéztek, azután visszafeküdtek. John vizet merített a medencéből, és bevizezte vele az arcát, mielőtt rám mosolygott. Visszapörgette magában a beszélgetést, találgatta, mennyit hallhattam belőle. Mindkét oldaltól egyforma távolságban voltam, John felé indultam el, és úgy kétméternyire ültem le tőle.

– Olvastad a cikket? – kérdeztem. Bólintott.

– Igen, köszönöm, jó volt. Legalábbis a Natalie-ről szóló rész.

– Azért jöttem, hogy Wind Gapről beszélgessek Meredith-tel. Lehet, hogy Natalie is szóba fog kerülni – folytattam. – Nem gond?

Vállat vont.

– Persze. Még nincs itthon. Nem volt elég cukor a jeges teához. Kiborult, és smink nélkül elrohant a boltba.

– Botrány.

– Meredithnek az.

– És itt mi a helyzet?

– Öööö, elvagyok – felelte. Megpaskolta a jobb kezét. Saját magát vigasztalta. Megint megsajnáltam. – Nem hiszem, hogy bárhol máshol jó lenne, de nehéz belőni, hogy itt

jobb-e vagy rosszabb, mint másutt. Érted, mire gondolok?

– Arra, hogy ez a hely szörnyű és legszívesebben meghalnál, de nem tudsz olyan helyet, ahol szívesebben lennél – jegyeztem meg. Felém fordult és rám meredt. Kék szemében visszatükröződött az ovális medence.

– Pontosan így értettem.

Szokj hozzá, gondoltam magamban.

– Gondoltál már arra, hogy szakemberhez fordulj? Pszichiáterhez – kérdeztem. – Sokat segíthet.

– Bizony, John, talán képes lenne csillapítani a *vágyaidat*. Eléggé betegesek. Konkrétan *halálosan*. Nem akarunk több fogatlan kislányt.

Amma becsusszant a vízbe, és alig háromméternyire lebegett tőlünk.

John talpra ugrott, és egy pillanatra azt hittem, a vízbe veti magát és megfojtja Ammát. De csak rábökött az ujjával, kinyitotta a száját, becsukta, és felment a padlásszobájába.

– Ez nagyon kegyetlen dolog volt – szóltam oda Ammának.

– De vicces – jegyezte meg Kylie, aki egy rikító rózsaszín gumimatracon lebegett.

– Tiszta para a csávó – tette hozzá Kelsey, miközben elúszott mellette.

Jodes a plédjén ült felhúzott térddel, és a kocsiszínt nézte.

– Olyan kedves voltál hozzám a múltkor este. Most egész más vagy – szóltam oda halkan Ammának. – Miért?

Egy tizedmásodpercre meglepettnek látszott.

– Nem tudom. Bárcsak változtatni tudnék ezen. Komolyan.

Elúszott a barátnői felé, az ajtóban pedig megjelent Meredith, és durcásan behívott.

Wheelerék háza ismerősnek tűnt: kárpitozott plüsskanapé, a dohányzóasztalon miniatűr vitorlás hajó, hetyke sárgászöld bársonyzsámoly, éles szögből készült fekete-fehér felvétel az Eiffel-toronyról. A Pottery Barn lakberendezési lánc tavaszi katalógusa. A citromsárga tányért is beleértve, amit Meredith most az asztalra tett, zselés áfonyatortával a közepén.

Éretlen barackszínű, lenvászon nyári ruhát viselt. A haját, ami eltakarta a fülét, hátul laza lófarokban fogta össze. Minimum húsz percig tarthatott ilyen tökéletesen kivitelezni. Hirtelen anyámra emlékeztetett. Róla inkább hihető lett volna, hogy Adora gyereke, mint rólam. Éreztem, hogy kezdek neheztelni rá, és igyekeztem elhessegetni az érzést, miközben Meredith teát töltött és rám mosolygott.

– Fogalmam sincs, mit mondott neked a húgom, de gondolom, vagy valami undokat, vagy valamit disznót, úgyhogy elnézést – jegyezte meg. – De biztosan tudod, hogy Amma itt a főkolompos. – A tortát nézte, de úgy tűnt, nem szívesen enné meg. Túl szép.

– Te valószínűleg jobban ismered Ammát, mint én – feleltem. – Úgy tűnik, ő meg John nem igazán…

– Nagyon követelőző gyerek – folytatta Meredith. Előbb keresztbevetette a lábát, aztán vissza, majd megigazította a ruháját. – Amma fél, hogy elsorvad és eltűnik, ha nem ő áll folyton a figyelem középpontjában. Főleg a fiúkában.

– Miért nem kedveli Johnt? Amma arra utalt, hogy John volt az, aki megölte Natalie-t. – Elővettem a diktafont, és megnyomtam a „Felvétel” gombot, részben azért, mert nem akartam időt vesztegetni az önigazoló játszmákra, részben pedig mert azt reméltem, mond valami olyat Johnról, ami nyomtatásra érdemes. Ha ő a fő gyanúsított, legalábbis Wind Gap-i körökben, akkor kell valaki, aki ezt hajlandó lenyilatkozni nekem.

– Amma ilyen. Van benne valami rosszindulat. John engem szeret, és nem őt, ezért támadja Amma. Amikor épp nem lenyúlni próbálja tőlem. Mintha valaha is sikerülhetne neki.

– De úgy tűnik, sokan azt beszélik, hogy Johnnak köze lehetett a dologhoz. Szerinted mi ennek az oka?

Meredith vállat vont, lebiggyesztette az alsó ajkát, és pár másodpercre a forgó diktafonra meredt.

– Tudod, hogy megy ez. Ő nem idevalósi. Okos, jártas a világ dolgaiban, és nyolcszor jobban néz ki, mint itt bárki. Az emberek azt szeretnék, ha ő volna a tettes, mert az azt jelentené, hogy ez a… *gonosz* nem Wind Gapből jött. Hanem kívülről. Egyél tortát!

– Te hiszel az ártatlanságában? – A tortába haraptam, a zselé lecsöppent az ajkamról.

– Persze. Ez az egész csak buta pletyka. Csak mert valaki pont elmegy kocsikázni… sokan csinálnak ilyet. John egyszerűen csak rosszul időzített.

– És a család? Mit tudsz nekem elmondani a lányokról?

– Aranyos kislányok voltak, kedvesek, édes kis teremtések. Mintha a mennyország a legjobb lányokat választotta volna ki Wind Gapből, hogy magához emelje őket. – Ezt korábban elpróbálta, a szavaknak begyakorolt ritmusa volt. Még a mosolyát is kicentizte: ha túl halvány, az kimért, a túl széles pedig túlságosan elégedett. Ez a mosoly pont jó lesz. Bátor és reményteli, ez az üzenete.

– Meredith, tudom, hogy nem ez volt a véleményed a lányokról.

– Hát akkor mit akarsz, mit nyilatkozzak? – csattant fel.

– Az igazat.

– Azt nem lehet. John gyűlölne érte.

– Nem lenne muszáj megneveznem téged a cikkben.

– Akkor mi értelme interjút adnom neked?

– Ha tudsz valamit a lányokról, amit mások nem mondanak el, meg kéne osztanod velem. Elterelhetné a figyelmet Johnról. Persze attól függ, mi az az információ.

Meredith mesterkélten szürcsölt bele a teájába, és a szalvétájával megtörölte eperszínű szája szélét.

– De valahol máshol bekerülhetne a nevem a cikkbe?

– Máshol idézhetlek név szerint.

– Azt idézd, hogy Isten vette el őket és a mennybe vitte.

Meredith affektálva beszélt. A kezét tördelte és sandán vigyorgott rám.

– Nem. Azt nem. Azt fogom idézni tőled, hogy John nem idevalósi, ezért pletykálnak róla.

– Miért nem lehet az, amit én akarok?

Magam előtt láttam magam, ahogy az ötéves Meredith hatalmas patáliát csap hercegnőruhájában, mert a kedvenc babájának nem ízlik a képzeletbeli tea.

– Azért, mert ellentmond sok mindennek, amit eddig hallottam, és azért, mert senki sem beszél így. Hamisan hangzik.

A legszánalmasabb vita volt, amibe interjúalannyal valaha is keveredtem. Teljességgel etikátlan módja a munkavégzésnek. De hallani akartam azt a rohadt sztorit. Meredith az ezüst nyakláncát tekergette, és alaposan szemügyre vett.

– Tudod, hogy modell is lehetett volna belőled? – szólalt meg hirtelen.

– Azt kétlem – mordultam fel. Valahányszor azt mondja valaki, hogy csinos vagyok, eszembe jut a ruhám alatt hemzsegő összes ocsmányság.

– Pedig lehettél volna. Gyerekkoromban mindig rád akartam hasonlítani. Sokat gondolok rád, tudod? Mivel a mamáink barátnők meg minden, és tudtam, hogy Chicagóban élsz, elképzeltelek egy ilyen hatalmas házban, kis fodros felsőkben, egy befektetési bankár férjjel, aki állati jó pasi. Elképzeltem, ahogy a konyhában isszátok a narancslét, aztán ő beszáll a Jaguárjába, és dolgozni megy. De azt hiszem, rosszul képzeltem.

– Igen. De azért jól hangzik. – Bekaptam még egy falat tortát. – Akkor most mesélj a lányokról.

– Hű, de hivatalosak lettünk. Sosem voltál túl barátságos. Tudok a húgodról. Hogy volt egy húgod, aki meghalt.

– Meredith, egyszer leülhetünk beszélgetni. Jó lenne. De majd csak ezután. Először legyünk túl ezen a beszélgetésen, utána majd lazíthatunk.

Egy perccel sem akartam tovább itt maradni az interjú után.

– Oké… Na, akkor elmondom. Azt hiszem, tudom, miért… hogy a fogakat… – Elmutogatta a foghúzást.

– Miért?

– Hihetetlen, hogy senki nem hajlandó tudomást venni erről – jelentette ki Meredith.

Körbepillantott a szobában.

– Nem tőlem hallottad, oké? – folytatta. – A lányok, Ann és Natalie mindketten haraptak.

– Hogy érted azt, hogy haraptak?

– Mind a ketten. Komoly dührohamaik voltak. Tökre ijesztő dührohamaik. Mint a fiúknak. De ők nem ütöttek. Hanem haraptak. Nézd!

Elém tartotta a jobb kezét. A hüvelykujja tövénél három fehér heg világított a délutáni fényben.

– Ezt Natalie csinálta. És ezt is. – Hátrasimította a haját, és megmutatta a bal fülét. A fél fülcimpája hiányzott. – A kezemet akkor harapta meg, amikor a körmét festettem ki. Menet közben kitalálta, hogy nem tetszik neki, de amikor azt mondtam, hadd fejezzem be, belém harapott.

– És a fülcimpád?

– Egyik este ott maradtam, mert a kocsim nem indult be. A vendégszobában aludtam, és arra ébredtem, hogy csupa vér a lepedő. Lángolt a fülem, el akartam volna futni, csak hát ott volt a fejemen. Natalie pedig úgy sikított, mintha az ő füle lángolna. Az a sikítás ijesztőbb volt, mint a harapás. Mr. Keene-nek úgy kellett lefognia. Komoly gondjai voltak annak a gyereknek. Kerestük a fülcimpámat, hátha vissza lehet még varrni, de eltűnt. Gondolom, lenyelte. – A nevetése úgy hangzott, mintha levegőt nyelne. – Inkább sajnáltam Natalie-t.

Hazugság.

– Ann is ennyire durva volt?

– Rosszabb. Tele van a város olyanokkal, akiken ott a fogának a nyoma. Anyádat is beleértve.

– Mi? – A kezem reszketni kezdett, a tarkómat mintha jeges kéz markolta volna meg.

– A mamád épp korrepetálta, Ann pedig nem értett valamit. Teljesen kikészült, kitépett egy csomót a mamád hajából, és csuklón harapta. Mélyen. Azt hiszem, össze kellett varrni.

Képek. Anyám bőre az apró fogak között. Ann úgy rázza a fejét, akár egy kutya. Vér virágzik anyám ruhaujján, Ann ajkán. Sikítás. Elengedés.

Aprócska kör szaggatott vonalakból, és benne egy gyűrűben a selymesen sima bőr.

Tizenegyedik fejezet

Telefonhívások otthon a szobámban. Anyámnak semmi nyoma. Alant hallottam odalent, Gaylát szidta, amiért rosszul filézte ki a csirkemellet.

– Tudom, hogy triviálisnak hangzik, Gayla, de gondoljon csak bele: a triviális részletek jelentik a különbséget egy jó ebéd és egy kulináris élmény között.

Gayla beleegyezően hümmögött. Még a hümmögésének is erős déli tájszólása volt.

Felhívtam Richardot a mobilján. Azon kevesek közé tartozott Wind Gapben, akinek volt mobilja, bár nekem aztán nem kellene emiatt megjegyzéseket tennem, mivel Chicagóban talán én vagyok az utolsó, aki még tartja magát. Egyszerűen nem akarok ennyire könnyen elérhető lenni.

– Willis nyomozó. – A háttérben egy hangosbemondó ugyanazt a nevet ismételgette.

– Elfoglalt, nyomozó? – Elpirultam. A könnyed hang flörtölésnek tűnt. A flörtölés pedig ostobaságnak.

– Üdv – felelte hivatalos hangon. – Nemsokára végzek itt, visszahívhatom?

– Persze, a számom…

– Kiírja a számot a kijelzőm.

– Menő.

– Így igaz.

Húsz perccel később:

– Bocs, a kórházban voltam Woodberryben Vickeryvel.

– Egy nyom?

– Olyasmi.

– Nyilatkozol?

– Nagyon jól éreztem magam tegnap este.

Tizenkétszer írtam le a lábamra azt, hogy *Richard zsaru Richard zsaru*, és erőt kellett vennem magamon, hogy abbahagyjam, mert borotvapenge után sóvárogtam.

– Én is. Figyelj, fel kell tennem neked egy kérdést, és egyenes választ várok rá. Nem hivatalosan. Utána pedig szükségem van egy hivatalos nyilatkozatra, ami nyomtatásba mehet a következő cikkemben.

– Oké, megpróbálok segíteni neked, Camille. Milyen kérdést kell feltenned?

– Találkozhatnánk abban a nyálas bárban, ahol először ittunk? Muszáj személyesen fel-

tennem, és muszáj kitenni a lábamat a házból, és jó, kimondom: muszáj innom valamit.

Három volt osztálytársam is a Sensorsban ücsörgött, amikor odaértem. Rendes fiúk, az egyik egyszer megnyerte a megyei vásár nagydíját obszcénül kövér, tejet csöpögő kocájával. Igazi vidéki sztereotípia, Richard imádná. Kölcsönösen bókoltunk egymásnak – az első két körömet ők fizették –, és fényképeket mutogattak a gyerekeikről, akik összesen nyolcan voltak. Az egyikük, Jason Turnbough, még most is olyan szőke és kerekképű volt, mint gyerekkorában. A nyelve hegyét folyton kidugta a szája sarkából, az arca rózsás volt, kék gombszemei a beszélgetésünk alatt szinte végig ide-oda cikáztak az arcom és a mellem között. Amint elővettem a diktafont és a gyilkosságokról kérdeztem, abbahagyta. Onnantól fogva a forgó kerekek kötötték le minden figyelmét. Az emberek imádják nyomtatásban látni a nevüket. A létezésük bizonyítéka. Magam elé képzeltem, ahogy izgatott kísértetek lapoznak végig sietve egy rakás újságot. Az egyik rábök egy névre. *Látjátok, ott vagyok! Mondtam én, hogy élek! Mondtam én, hogy létezem!*

– Ki hitte volna, amikor még suliba jártunk, hogy egyszer itt ülünk majd, és a Wind Gapben elkövetett gyilkosságokról beszélgetünk? – ámuldozott Tommy Ringer, akiből sötét hajú, hegyes szakállú pasi lett.

– Hát ja. Én például egy szupermarketban dolgozom, az isten szerelmére! – jegyezte meg Ron Laird, egy jóindulatú, egérképű, mély hangú srác. Mindhármukból sütött a célt tévesztett állampolgári öntudat. A gonosz beférkőzött Wind Gapbe, de ők szembeszállnak vele. Tovább dolgoznak majd a szupermarketben, a drogériában, a keltetőben. De amikor meghalnak, ez is ott lesz életük eseményeinek listáján, a házasságukkal, a gyerekeik születésével együtt. Pedig ez csak megtörtént velük. Jobban mondva, nem is velük, hanem a városukkal. Nem voltam egészen biztos abban, hogy Meredith meglátása helytálló. Vannak, akiket örömmel töltene el, ha kiderülne, hogy a gyilkos helybéli. Olyasvalaki, akivel egyszer horgászni mentek, akivel együtt voltak kiscserkészek. Úgy jobb a sztori.

Richard tépte fel az ajtót, ami meglepően könnyű volt ahhoz képest, amilyennek látszott. Aki nem törzsvendég volt itt, az mind túl nagy erővel nyitotta ki, így az ajtó pár percenként nekicsapódott az épület oldalának. Sajátos aláfestése volt a beszélgetéseknek.

Richard a vállára vetette a zakóját, és elindult befelé, a három fickó pedig megjegyzéseket tett rá.

– Ez a faszi…

– Hű, de menő vagy, öcsém, bazmeg.

– Tartalékolj pár agysejtet az ügyre, pajtás. Szükséged lesz rá.

Lecsusszantam a bárszékről, megnyaltam az ajkamat, és rájuk mosolyogtam.

– Hát, fiúk, mennem kell dolgozni. Interjúm van. Kösz az italt!

– Mi itt leszünk, ha eluntad magad – szólt utánam Jason. Richard rámosolygott, és a foga között azt sziszegte: *barom*.

Felhajtottam a harmadik whiskymet is, berendeltem a következő kört a pincérnőtől, de amint kihozta az italunkat, a tenyerembe temettem az arcomat, és azon tűnődtem, tényleg munkáról akarok-e beszélgetni Richarddal. A jobb szemöldöke felett sebhely húzódott, az arcán pedig két apró gödröcske. Kétszer megérintette a lábamat, ott, ahol senki sem láthatta.

– Na, mi újság, firkász?

– Figyelj, tudnom kell valamit. Muszáj megtudnom, és ha nem tudsz választ adni, akkor nem tudsz választ adni, de kérlek, gondold át alaposan, mit felelsz!

Bólintott.

– Amikor arra a személyre gondolsz, aki elkövette a gyilkosságokat, egy konkrét személyre gondolsz? – tettem fel a kérdést.

– Nem egyre. Többre.

– Férfi vagy nő az illető?

– Miért olyan sürgős ezt most megkérdezned tőlem, Camille?

– Tudnom kell.

Hallgatott, belekortyolt az italába, és megdörzsölte az állán a borostát.

– Nem hiszem, hogy egy nő így intézte volna el ezeket a lányokat. – Megint hozzáért a lábamhoz. – Hé, mi folyik itt? Most te mondd el nekem az igazat!

– Nem tudom, csak kezdek kiborulni. Tudnom kell, mire összpontosítsam az energiámat.

– Hadd segítsek.

– Hallottad, hogy a lányokról köztudott volt, hogy megharaptak másokat?

– Az iskolától úgy tudom, volt egy incidens, amikor Ann bántotta egy szomszéd madarát – felelte. – De Natalie-t elég rövid pórázon tartották amiatt, ami az előző iskolájában történt.

– Natalie leharapta egy ismerőse fülcimpáját.

– Nem. Nem érkezett semmiféle feljelentés Natalie ellen azóta, hogy ideköltöztek.

– Akkor nem jelentették fel. Láttam azt a fület, Richard, és nem volt cimpája, márpedig ennek az illetőnek semmi oka nincs arra, hogy hazudjon. És Ann is rátámadt valakire. Megharapta. Egyre inkább az a gyanúm, hogy ezek a lányok talán rossz embernél húzták ki a gyufát. Mintha elaltatták volna őket. Mint két harapós állatot. Lehet, hogy ezért húzták ki a fogukat.

– Kezdjük elölről, szépen lassan. Először is, kit harapott meg a két lány?

– Nem mondhatom meg.

– Az istenit, Camille, most nem viccelek! Mondd meg!

– Nem. – Meglepett, milyen dühös. Azt vártam, hogy nevetni fog, és azt mondja, szép vagyok, amikor dacoskodok.

– Ez egy gyilkossági ügy, a kurva életbe! – Ha információd van, szükségem van rá!

– Akkor végezd a munkád.

– Igyekszem, Camille, de nem segít, hogy szórakozol velem.

– Akkor már tudod, milyen érzés – motyogtam gyerekesen.

– Jól van. – Megdörzsölte a szemét. – Nagyon hosszú napom volt, úgyhogy… jó éjt. Remélem, tudtam segíteni neked.

Felállt, felém tolta félig tele poharát.

– Kell egy hivatalos kommentár.

– Később. Muszáj átgondolnom a dolgot. Lehet, hogy igazad volt, amikor azt mondtad, rémes ötlet, hogy te meg én együtt…

Kiment, a srácok pedig hívtak, hogy üljek vissza hozzájuk. A fejemet ráztam, felhajtottam az italt, és úgy tettem, mintha jegyzetelnék, egészen addig, amíg el nem mentek. Tizenkét oldalon át azt írtam le újra meg újra: *beteg hely beteg hely*.

Ezúttal Alan várt rám, amikor hazaértem. A Viktória korabeli, kétszemélyes, fehér brokát és fekete diófa kanapén ült, fehér pantallóban és selyemingben, a lábán kecses fehér selyempapucs. Ha egy fényképen látom, képtelenség lett volna elhelyezni az időben – Viktória korabeli úriember, Edward korabeli dandy, vagy talán ötvenes évekbeli gigerli? Huszonegyedik századi otthonülő férj, aki még életében nem dolgozott, gyakran ivott, és alkalmanként szeretkezett anyámmal.

Alan és én igen ritkán váltottunk szót anyám távollétében. Gyerekkoromban egyszer belebotlottam a hallban, ő pedig mereven lehajolt, hogy szemmagasságban legyen, és azt mondta:

– Üdv. Remélem, jól vagy.

Akkor már több mint öt éve éltünk egy fedél alatt, és ennyit volt képes kipréselni magából.

– Igen, köszönöm. – Én ennyivel tudtam viszonozni.

Most viszont úgy tűnt, Alan beszélgetni akar velem. Nem mondta ki a nevemet, csak a kanapéra csapott maga mellett. A térdén egy süteményestányért egyensúlyozott, amelyen több nagy ezüst szardínia feküdt. Már a bejárati ajtónál éreztem a szagát.

– Camille – szólalt meg, miközben egy farkat piszkált apró halvillájával –, megbetegíted édesanyádat. Meg kell kérjelek arra, hogy távozz, ha nem javul a helyzet.

– Hogyhogy megbetegítem?

– Azzal, hogy gyötröd. Azzal, hogy folyamatosan Mariant emlegeted. Nem tűnődhetsz egy halott gyermek édesanyja előtt arról, vajon hogy nézhet ki most a gyermek holtteste a föld alatt. Nem tudom, hogy te képes vagy-e távolságtartással beszélni az ilyesmiről, de Adora nem képes.

Egy haldarab pottyant az ingére, gomb méretű, zsíros foltok sorát hagyta rajta.

– Nem beszélhetsz neki a két halott kislány holttestéről, arról, hogy vajon mennyire vérzett a szájuk, amikor kihúzták a fogukat, vagy hogy vajon mennyi időbe telt, míg a tettes megfojtotta őket.

– Alan, én soha semmi ilyet nem mondtam anyámnak. Még hasonlót sem. Tényleg fogalmam sincs, miről beszél.

Még csak fel sem háborodtam, inkább belenyugvást éreztem.

– Camille, kérlek! Tudom, mennyire feszült a viszonyod édesanyáddal. Mennyire irigy voltál világéletedben arra, ha más jól érezte magát. Ha tudni akarod az igazat, nos, valóban olyan vagy, mint Adora édesanyja. Úgy őrizte ezt a házat, mint egy… vén, dühödt boszorkány. Zokon vette, ha valaki nevetett. Egyetlen alkalommal mosolyodott el: amikor te nem voltál hajlandó anyatejet szopni Adorától. Visszautasítottad a mellbimbót.

Ez a szó Alan olajos ajkán tíz különböző helyet borított lángba rajtam. A *szop*, a *szuka*, a *gumi* mind fellobbantak.

– És ezt mind Adorától tudod – jegyeztem meg.

Bólintott, üdvözölt mosollyal biggyesztette le az ajkát.

– Ahogy azt is, hogy én szörnyűségeket mondtam Adorának Marianról és a halott lányokról.

– Pontosan – felelte precízen ejtve a szótagokat.

– Adora hazug. Ha te ezt nem tudod, akkor egy idióta vagy.

– Adorának nehéz élete volt.

Kipréseltem magamból egy nevetést. Alannek a szeme se rebbent.

– Gyerekkorában az anyja éjszakánként bement a szobájába, és belecsípett – folytatta, és szánakozón meredt az utolsó szardíniára. – Azt mondta, azért, mert aggódik, hogy Adora álmában meghal. Szerintem pedig egyszerűen csak azért, mert szeretett fájdalmat okozni neki.

Egy emlék rezzent meg bennem. Marian a folyosó végén, a pulzáló, gépekkel teli betegszobában. Éles fájdalom a karomon. Anyám áll felettem felhőszín hálóingében, és azt kérdi, jól vagyok-e. Megcsókolja a rózsaszínű kört, és azt mondja, csak aludjak tovább.

– Én úgy gondolom, tudnod kellene ezekről a dolgokról – tette hozzá Alan. – Talán ettől kicsit kedvesebb leszel édesanyádhoz.

Nem állt szándékomban kedvesebbnek lenni az anyámhoz. Csak azt akartam, legyen már vége ennek a beszélgetésnek.

– Igyekszem minél előbb elmenni.

– Jó ötlet, ha nem tudsz alkalmazkodni – felelte Alan. – De talán jobban éreznéd magad a bőrödben, ha megpróbálnád. Talán segítene a gyógyulásban. Legalább lélekben.

Alan felkapta az utolsó csúszós szardíniát, és egészben beszippantotta. Láttam magam előtt, ahogy az apró csontok szétroppannak a fogai alatt.

Jéggel teli pohár, a hátsó konyhából elcsört whiskys üveg, aztán irány a szobámba, inni. A pia gyorsan a fejembe szállt, mivel gyorsan ittam. A fülem lángolt, de a bőröm már nem pislákolt. A szó járt a fejemben a nyakszirtemen. *Eltűnni.* Az *eltűnni* elűzi minden bánatom, ötlött fel bennem a butácska gondolat. Vajon akkor is ennyire elmérgesedett volna a viszonyunk, ha Marian nem hal meg? Más családok túltették magukat hasonlón. Gyászoltak, aztán az élet ment tovább. Ő még mindig itt lebegett felettünk, a szőke kislány, aki egy hajszálnyival helyesebb volt, talán kicsit többet ajnározták a kelleténél. Még mielőtt beteg lett, súlyos beteg. Volt egy képzeletbeli barátja, egy óriás plüssmackó, akit Bennek nevezett el. Milyen gyerek az, akinek egy plüssállat a képzeletbeli barátja? Hajgumikat gyűjtött, és a színük ábécésorrendjében rendezte el őket. Az a típus volt, aki olyan örömmel élt vissza önnön édességével, hogy az ember képtelen volt haragudni rá. Anyámat Nyanyának hívta, Alant pedig… a fenébe is, Alant lehet, hogy Alannek. Őt nem látom magam előtt a szobában ezekben az emlékekben. Marian mindig megevett mindent, amit a tányérjára tettek, figyelemre méltó rendet tartott a szobájában, és csakis ruhát meg pántos cipőt volt hajlandó felvenni. Engem Mille-nek hívott, és folyton rajtam lógott.

Imádtam őt.

Részeg voltam, de tovább ittam. Felkaptam egy pohár italt, és végiglopóztam a folyosón egészen Marian szobájáig. Amma ajtaja, közvetlenül mellette, már órák óta csukva volt. Milyen lehetett egy halott nővér szobájának szomszédságában felnőni, akit nem is ismert? Hirtelen megsajnáltam Ammát. Alan és anyám hatalmas sarokszobájukban voltak, de nem égett a villany, csak a ventilátor surrogott. Ezekben a régi, Viktória korabeli házakban ismeretlen volt a központi légkondicionálás, anyám pedig közönségesnek tartja a beltéri egységeket, így végigizzadjuk a nyarakat. Harminckét fok volt, de a hőség biztonságérzetet adott, mintha víz alatt járnék.

Marian ágyának párnáján még mindig ott látszott egy kis benyomódás. Egy rend ruhát terítettek rá, mintha egy élő gyerek feküdne ott. Lila ruha, fehér harisnya, fényes fekete cipő. Ki tette ezt – anyám? Amma? Az infúzióállvány, amely az utolsó évben szüntelenül követte Mariant mindenhová, éberen és fényesen állt a többi orvosi berendezés mellett: ott volt a megszokottnál hatvan centivel magasabb ágy, amelyhez könnyebb hozzáférni, a szívmonitor és az ágytál. Undorítónak találtam, hogy anyám nem vitette el ezeket a holmikat. Steril, teljességgel élettelen szoba volt. Marian kedvenc babáját vele temették, egy hatalmas rongybaba volt, sárga fonalhajjal, hogy hasonlítson a húgomra. Evelyn. Vagy Eleanor? A többi baba állványokon sorakozott a fal mellett, akár a szurkolók a lelátón. Vagy húszan lehettek, fehér porcelánarccal, mély, üveges szemekkel.

Olyan könnyen magam elé tudtam képzelni itt Mariant, ahogy törökülésben ül azon az ágyon, kicsi és csupa verejték, a szeme körül lila karikák. Kártyát kever, a babája haját fésüli, vagy dühödten színez. Hallottam magamban a hangot: ahogy a zsírkréta vastagon végigszánt a papíron. Sötét firkák, a kréta annyira rányomódik a lapra, hogy kiszakítja. Marian ziháló, gyors lélegzettel nézett fel rám.

– Unom a haldoklást.

Úgy iszkoltam vissza a szobámba, mintha kergetnének.

A telefon hatszor csöngött ki, mielőtt Eileen felvette. Curryéknál a következő holmik hiányoznak a háztartásból: mikró, videolejátszó, mosogatógép, üzenetrögzítő. Eileen udvarias, de feszült hangon üdvözölt. Nyilván nem sokan hívják őket este tizenegy után. Úgy tett, mintha még nem aludtak volna, csak nem hallották a telefoncsörgést, de újabb két percbe telt, míg Curry a készülékhez ért. Elképzeltem, ahogy megtörli a szemüvegét a pizsamája sarkával, belebújik elnyűtt bőrpapucsába, és az ébresztőóra világító számlapjára pillant. Megnyugtató kép.

Aztán rájöttem, hogy egy éjjel-nappal nyitva tartó chicagói gyógyszertár reklámja az.

Három napja beszéltem utoljára Curryval. Kis híján két hete vagyok Wind Gapben. Más körülmények között naponta háromszor hívott volna fel, hogy a fejleményekről kérdezzen. De nem bírta rávenni magát, hogy odatelefonáljon egy civil házába, ráadásul az anyámé-ba, odalent Missouriban, ami az ő chicagói elképzelései szerint egyenlő a legmélyebb déllel. Bármikor máskor belemorgott volna a telefonba, miért nem jelentkezem, de ma este nem.

– Jól vagy, Tacskó? Mi a helyzet?

– Hát, még nem erősítették meg nekem hivatalosan, de meg fogják. A rendőrség abszolút úgy gondolja, hogy a gyilkos férfi, és Wind Gap-i lakos, de nincs DNS-mintájuk, nincs gyilkossági helyszínük, tényleg nagyon keveset tudnak. A gyilkos vagy egy zseni, vagy véletlenül alakult így. Úgy tűnik, a város szerint Natalie Keene bátyja, John a tettes. A barátnője nyilatkozott nekem, tiltakozik, állítja, hogy a fiú ártatlan.

– Nagyon jó, de igazából én úgy értettem… Rólad akartam kérdezni. Minden rendben odalent? Neked kell megmondanod, mert én nem látom az arcodat. Ne add nekem a sztoikust!

– Nem vagyok túl jól, de mit számít ez? – Vékonyabb és keserűbb hangon szólaltam meg, mint terveztem. – Ez egy jó sztori, és szerintem nyomon vagyok. Úgy érzem, még pár nap, egy hét, és… nem is tudom. A kislányok megharaptak másokat. Ezt ma hallottam, és a zsaru, akivel együtt dolgozom, nem is tudott róla.

– Tőled tudta meg? És mit mondott erre?

– Semmit.

– Mi a francért nem szedtél ki belőle egy mondatot, te lány?

Tudod, Curry, Willis nyomozó úgy gondolta, hogy visszatartok tőle bizonyos információkat, ezért sértődötten elvonult, ahogy a férfiak szoktak, amikor egy nő, akivel előzőleg kavartak, ellenszegül nekik.

– Elcsesztem. De megszerzem. Kell még pár nap a cikkemhez, Curry. Szerzek még hozzá némi helyi ízt, megdolgozom ezt a zsarut. Szerintem már majdnem meggyőztem őket arról, hogy egy kis sajtónyilvánosság segít felrázni a dolgokat. Nem mintha bárki is olvasná a lapunkat idelent.

Vagy odafent.

– Olvasni fogják. Ez komoly elismerést fog hozni neked, Tacskó. Alakul a dolog. Erőltesd meg magad! Menj, beszélj a régi barátaiddal. Lehet, hogy ők nyitottabbak. Ráadásul a cikknek is jót tesz, abban a texasi árvizes sorozatban, ami Pulitzert kapott, volt egy komplett cikk, amiben a pasas azt taglalta, milyen érzés hazatérni a szülővárosába tragédia idején. Remek volt. És talán jót is tenne neked pár barátságos arc meg néhány korsó sör. Úgy hallom, ma este mintha már le is csúszott volna pár.

– Egy pár.

– Úgy érzed… hogy kellemetlen neked ez a helyzet? A gyógyulás szempontjából…

Hallottam az öngyújtó kattanását, a konyhaszék a linóleumpadlóhoz súrlódott, Curry pedig halkan nyögve leült.

– Á, emiatt neked nem kell aggódnod.

– Dehogyisnem. Ne add nekem itt a mártírt, Tacskó! Nem foglak megbüntetni, ha muszáj eljönnöd onnét. Vigyáznod kell magadra. Azt hittem, jót fog tenni neked, ha hazamész, de… megfeledkeztem arról, hogy a szülők nem mindig… vannak jó hatással a gyerekeikre.

– Amikor itt vagyok… – itt elhallgattam, igyekeztem összeszedni magam. – Egyszerűen mindig rossz embernek érzem magam, amikor itt vagyok.

Elsírtam magam. Némán zokogtam, mire Curry dadogni kezdett a vonal túlsó végén. Szinte már magam előtt láttam, ahogy pánikba esik, int Eileennak, jöjjön oda, beszéljen ezzel a síró *lánnyal*. De nem.

– Jaj, Camille – suttogta. – Te vagy az egyik legrendesebb ember, akit ismerek. És nem sok rendes ember van ezen a világon, tudod? A szüleim meghaltak, gyakorlatilag te meg Eileen maradtatok.

– Én nem vagyok rendes!

A tollam hegye mély szavakat kapart a combomba. *Rossz, nő, fogak.*

– De az vagy, Camille. Látom, hogyan bánsz az emberekkel, még egy utolsó szar alakkal is. Adsz nekik valami… méltóságot. Megérted őket. Szerinted miért tartalak? Nem azért, mert olyan jó újságíró vagy.

Csend és potyogó könnyek a vonal innenső oldalán. *Rossz, nő, fogak.*

– Egyáltalán nem volt vicces? Viccnek szántam.

– Nem.

– A nagyapám varietéműsorokban lépett fel. De ezek szerint ez a gén engem elkerült.

– Tényleg ott lépett fel?

– Bizony, ahogy leszállt az Írországból érkezett hajóról New Yorkban. Rettentően vicces ember volt, négy hangszeren játszott…

Újra felszikrázott az öngyújtó. Magamra húztam a vékony takarót, lehunytam a szemem, és hallgattam Curry meséjét.

Tizenkettedik fejezet

Richard Wind Gap egyetlen bérházában lakott, egy ipari kockaépületben, ahol négy lakás volt. Csak kettőben laktak. A fedett parkolót tartó négy zömök oszlopra piros festékkel azt fújták: „Állítsátok meg a demokratákat, Állítsátok meg a demokratákat, Állítsátok meg a demokratákat”, és igencsak kétségesen még azt: „Szeretem Louie-t.”

Szerda reggel. A vihar még a felhőben ült a város felett. Meleg, szeles idő volt, a fény húgysárga. Egy whiskysüveg sarkával kopogtattam be az ajtaján. Hozz ajándékot, ha mást nem tudsz hozni. Egy ideje nem hordtam szoknyát. Túl hozzáférhető a lábam annak, aki hajlamos a tapogatásra. Már amennyiben még hajlamos az illető.

Álomszagúan nyitott ajtót. Kócos haj, boxeralsó, kifordított póló. Semmi mosoly. Jéghidegre állította a klímát. Már az ajtó előtt is érezni lehetett.

– Bejössz, vagy menjek én ki? – kérdezte az állát vakarva. Azután észrevette az üveget. – Á, gyere be! Ezek szerint be fogunk rúgni?

A lakásban óriási volt a rendetlenség, ami meglepett. Nadrágok hevertek székeken, a szemetes szinte színültig megtelt, papírral teli dobozok álltak furcsa halmokban a folyosón, az ember kénytelen volt oldalazva elmenni mellettük. Intett, hogy üljek le a repedezett bőrkanapéra, és egy tálcán jéggel és két pohárral tért vissza. Jócskán töltött mindkettőnknek.

– Szóval, nem kellett volna olyan rondán viselkednem tegnap.

– Nem. Úgy értem, én azt érzem, hogy elég sok információt átadok neked, te pedig semmit.

– Egy gyilkossági ügyet próbálok megoldani. Te erről próbálsz tudósítani. Szerintem az enyém az elsőbbség. Bizonyos dolgokat, Camille, egész egyszerűen nem mondhatok el neked.

– Ez fordítva is igaz, jogom van védeni az informátoraimat.

– Ami egyben azt is segítheti megvédeni, aki a gyilkosságokat elkövette.

– Te is rá tudsz jönni, Richard. Szinte mindent elmondtam neked. Jesszusom, dolgozz már egy kicsit önállóan is!

Egymásra meredtünk.

– Imádom, amikor újságíró módra keménykedsz velem. – Richard mosolygott. A fejét rázta. Megbökött a csupasz lábával. – Igazából tényleg így van.

Mindkettőnk poharát újratöltötte. Már dél előtt ki fogjuk ütni magunkat. Magához húzott, megcsókolta a fülcimpámat, a nyelvét a fülembe dugta.

– Szóval, Wind Gap-i lány, mennyire voltál rossz? – suttogta. – Mesélj arról, amikor először csináltad.

Az első alkalom egyben a második, a harmadik és a negyedik is volt, a nyolcadikos

esetnek köszönhetően. Úgy döntöttem, az elsőnél megállok.

– Tizenhat voltam – hazudtam. Úgy éreztem, az idősebb jobban illik a hangulathoz. – Egy focistával dugtam a fürdőszobában a buliján.

Én jobban tartottam magam, mint Richard, aki máris fátyolos szemmel nézett rám, és az egyik ujjával a mellbimbómat birizgálta, ami keményen meredezett az ingem alatt.

– Hmmm… és elélveztél?

Bólintottam. Emlékszem, hogy úgy tettem, mintha elélveztem volna. Emlékszem egy orgazmus morajára, de az csak akkor következett be, amikor átpasszoltak a harmadik srácnak. Emlékszem, édes volt, hogy egyfolytában azt lihegte a fülembe: „Jó neked? Jó neked?”

– Szeretnél most is elélvezni? Velem? – suttogta Richard.

Bólintottam, ő pedig rám vetette magát. A keze mindenütt ott volt, megpróbált az ingem alá hatolni, küszködött, hogy kigombolja és leráncigálja a nadrágomat.

– Várj, várj! Úgy, ahogy én akarom – suttogtam. – Azt szeretem, ha rajtam van a ruha.

– Ne, hozzád akarok érni.

– Nem, bébi, úgy, ahogy én akarom.

Egy egész kicsit lejjebb húztam a nadrágomat, a hasamat továbbra is eltakarta az ingem, a figyelmét pedig ügyesen elhelyezett csókokkal vontam el. Azután magamba vezettem, és dugtunk, ruhában, a bőrkanapé repedése karcolta a fenekemet. *Szemét, lök, kicsi, lány*. Tíz éve most először voltam férfival. *Szemét, lök, kicsi, lány!* A nyögései hamarosan hangosabbak lettek a bőrömnél. Csak akkor tudtam élvezni. Azt az utolsó néhány édes döfést.

Félig mellettem, félig rajtam feküdt, és lihegett, amikor vége lett, az ingem nyakát még mindig a markában szorongatta. A vihar peremén reszkettünk.

– Mondd meg, hogy szerinted ki tette – szólaltam meg. Döbbentnek látszott. Talán azt várta: „Szeretlek?” Egy percig a hajamat tekergette, a nyelvét a fülembe dugta. Ha a férfiaktól megtagadják, hogy hozzáférjenek a többi testrészhez, a fül a mániájuk. Ezt az utóbbi évtizedben tanultam meg. Nem érhetett a mellemhez vagy a fenekemhez, sem a karomhoz vagy a lábamhoz, így Richard egyelőre megelégedett a fülemmel.

– Köztünk maradjon, de szerintem John Keene a tettes. Nagyon szoros volt a kapcsolata a húgával. Egészségtelenül szoros. Nincs alibije. Szerintem a kislányokhoz vonzódik, és igyekszik küzdeni ez ellen, de végül megöli őket és örömét leli abban, hogy kihúzza a fogaikat. De nem sokáig fogja tudni tartani magát. Ez a dolog súlyosbodni fog. Ellenőrizzük, van-e nyoma Philadelphiában annak, hogy furcsán viselkedett. Lehet, hogy nem csak Natalie problémái miatt költöztek el.

– Nekem hivatalos nyilatkozat kell.

– Ki beszélt neked a harapásról, és kit haraptak meg a lányok? – suttogta a fülembe. Odakint az eső verni kezdte az aszfaltot, olyan volt a hang, mintha odapisilne valaki.

– Meredith Wheeler mondta el, hogy Natalie leharapta a fülcimpáját.

– És még?

– Ann az anyámat harapta meg. A csuklóján. Ennyi.

– Látod, nem is volt olyan nehéz. Jó kislány – súgta, és újra a mellbimbómat kezdte birizgálni.

– Akkor most mondj valamit, amit leközölhetek.

– Nem – mosolygott rám. – Csináljuk úgy, ahogy én akarom.

Richard még egyszer megdugott aznap délután, és végül nagy nehezen kipréselt magából egy idézhető mondatot arról, hogy áttörés ígérkezik az ügyben, és letartóztatás várható. Elszenderedett, én pedig az ágyában hagytam, és az esőben a kocsimhoz rohantam. Egy véletlen gondolat zakatolt az agyamban: Amma többet szedett volna ki belőle.

A Garrett Parkhoz hajtottam, és az autómban ülve az esőt bámultam, mert nem akartam hazamenni. Holnaptól ez a hely tele lesz kölykökkel, kezdődik a hosszú, lusta nyár. Most csak én voltam itt, piszkosnak és ostobának éreztem magam. Nem tudtam eldönteni, kihasználtak-e. Richard, a fiúk, akik elvették a szüzességemet, bárki más. Igazából sosem fogtam a saját pártomat semmilyen vitás kérdésben. Tetszett az ótestamentumi rosszindulat a szófordulatban: *azt kapta, amit érdemelt.* A nők néha így járnak.

Csend, azután pedig zaj. A sárga Chevy Camaro dübörgött mellém. Amma és Kylie osztozott az anyósülésen. Egy loncsos hajú fiú vezetett, aki benzinkúton kapható napszemüveget és foltos atlétát viselt, hátul pedig a sovány alteregója ült. Füst szállt a kocsiból, és valami citromos szesz szaga.

– Szállj be, elmegyünk bulizni egy kicsit – szólt át nekem Amma. Egy üveg olcsó, narancsízesítésű vodka volt nála. Kinyújtotta a nyelvét, és hagyta, hogy ráhulljon egy eső-csepp. A haja és ujjatlan pólója már így is csurom víz volt.

– Kösz, elvagyok.

– Nem úgy nézel ki. Gyere már, a parkban járőröznek! Tutira bevisznek ittas vezetésért. Érzem rajtad a szagát.

– Na, gyere, chiquita! – szólt át Kylie. – Segíthetnél kordában tartani ezeket a fiúkat.

Átgondoltam a lehetőségeimet: hazamegyek, és egyedül iszom. Elmegyek egy bárba, és valami pasival iszom, aki mellém szegődik. Vagy ezekkel a srácokkal tartok, és legalább hallok valami érdekes pletykát. Ráadásnak pedig ott volt Amma és rejtélyesen barátságos viselkedése. Nem szívesen ismertem be, de a lány kezdett a rögeszmémmé válni.

Mind ujjongtak, amikor beültem hátra. Amma most egy másik üveget adott körbe, me-

leg rumot. Olyan íze volt, mint a napolajnak. Aggódtam, hogy majd engem kérnek meg, vegyek nekik alkoholt. Nem mintha nem lettem volna rá hajlandó. Bármilyen szánalmas is, azt szerettem volna, ha egyszerűen tényleg csak azt szeretnék, hogy velük tartsak. Mintha újra népszerű lennék. Nem egy lúzer. Akire rábólint a legmenőbb csaj a suliban. Erre a gondolatra kis híján kiugrottam a kocsiból, hogy hazamenjek. Ám Amma ekkor újra a kezembe nyomta az üveget. A palack száját összekente rózsaszín szájfénnyel.

A mellettem ülő fiú, akit csak Nolanként mutattak be, biccentett, és megtörölte izzadó felső ajkát. Sovány, sebes kar, pattanásos arc. Metamfetamin. Missouri az USA második legfüggőbb állama. Elunjuk magunkat itt lent, és sok errefelé a mezőgazdasági vegyszer. Gyerekkoromban leginkább a kemény drogosok használták, manapság már partidrognak számít. Nolan fel-alá csúsztatta az ujját az előtte levő ülés műanyag borításán, de elég ideig pillantott fel rám ahhoz, hogy megjegyezze:

– Kábé annyi idős vagy, mint az anyám. Bírom.

– Nem hinném, hogy annyi idős vagyok, mint a mamád.

– Ő úgy harminchárom, harmincnégy. – Nagyjából stimmel.

– Hogy hívják?

– Casey Rayburn. – Ismertem a lányt. Pár évvel volt idősebb nálam. A város gyári oldaláról való. Túl sok hajzselét használt, és vonzódott az arkansasi határ közelében álló csirkefeldolgozóban melózó mexikói munkásokhoz. Egy egyházi kiránduláson elmondta a csoportjának, hogy megpróbált öngyilkos lenni. A lányok a suliban attól fogva Casey Razornek, azaz Borotvának hívták.

– Nem emlékszem rá. Idősebb lehet nálam – feleltem.

– Öcsém, ez a csaj túl menő volt ahhoz, hogy a te drogos kurva anyukáddal lógjon – szólalt meg a sofőr.

– Menj a picsába – suttogta Nolan.

– Idenézz, mink van, Camille! – hajolt át Amma az anyósülés felett, a fenekét Kylie arcába tolva. Egy gyógyszeres üvegcsét rázott felém. – OxyContin! Szuperül érzed magad tőle. – Kidugta a nyelvét, és három szemet tett rá szép sorjában egymás mellé. Fehér gomboknak látszottak, aztán szétrágta és egy korty vodkával lenyelte őket. – Próbáld ki!

– Kösz, nem, Amma. – Az OxyContin jó cucc. De ha az ember a kishúgával tolja, akkor nem az.

– Ne már, Mille, csak egyetlenegyet! – nyafogott. – Könnyebbnek fogod érezni magad tőle. Most olyan boldog vagyok, olyan jól érzem magam! Neked is muszáj!

– Jól vagyok, Amma. – Mille-nek szólított, és ez Mariant juttatta az eszembe. – Tényleg.

Visszafordult, nagyot sóhajtott, és végzetesen rosszkedvűnek tűnt.

– Ne már, Amma, ennyire nem lehet ez fontos neked – jegyeztem meg, és megérintettem a vállát.

– Pedig az volt.

Nem bírtam elviselni, vesztésre álltam, éreztem, hogy elönt a veszedelmes késztetés, hogy tetsszem másoknak, akárcsak régen. Ráadásul egy tablettába nem fogok belehalni.

– Na jó, oké, adj egyet. De csak egyet.

Amma egyből felderült, és hátrafordult felém.

– Nyújtsd ki a nyelved! Olyan, mint a szentáldozás. Csak droggal.

Kinyújtottam a nyelvem, ő pedig a hegyére tette a tablettát és felvisított.

– Jó kislány! – Mosolygott. Kezdett elegem lenni ebből a mondatból.

Wind Gap egyik hatalmas, Viktória korabeli háza előtt álltunk meg, amit teljesen felújítottak és nevetséges kék, rózsaszín meg zöld színekre mázoltak, hogy menő legyen. De az épület inkább egy őrült fagylaltos otthonára hasonlított. Egy félmeztelen fiú épp a bokrok közé hányt a ház mellett, ketten egy virágoskert maradékában birkóztak, egy fiatal pár pedig pók pózban csüngött egy gyerekhintán. Nolant a kocsiban hagyták, még mindig az ülés borítását piszkálta. A sofőr, Damon bezárta, „hogy senki ne baszogassa”. Kedves gesztusnak találtam.

Az OxyContinnak köszönhetően elég bátornak éreztem magam, és ahogy beléptünk a házba, azon kaptam magam, hogy a saját fiatalkorom arcait keresem: felnyírt hajú, baseballdzsekis fiúkat, dauerolt hajú, vaskos arany fülbevalós lányokat. A Drakkar Noir és a Giorgio illatát.

Sehol semmi. Az itteni srácok bő deszkás sortos, tornacipős kisfiúk voltak, a lányok nyakbakötős felsőt, miniszoknyát és haspiercinget viseltek, és mind úgy meredtek rám, mintha zsaru volnék. *Nem vagyok, de délután dugtam eggyel*. Mosolyogtam, és biccentettem. *Szörnyen élénk vagyok*, gondoltam bután.

A hatalmas ebédlőben oldalra tolták az asztalt, hogy helyet csináljanak a táncolóknak meg a hűtőtáskáknak. Amma betáncolt a kör közepébe, és addig dörgölőzött az egyik fiúhoz, amíg a srác fülig vörösödött. Amma a fülébe súgott valamit, a fiú bólintott, mire a húgom kinyitotta az egyik hűtőtáskát, négy sört vett ki belőle, vizes melléhez szorította őket, és eljátszotta, milyen nehéz egyensúlyozni velük, miközben elbillegett egy csapat fiú mellett, akik elismerő tekintettel méregették.

A lányok már kevésbé voltak lelkesek. A rosszindulatú megjegyzések úgy sziporkáztak a bulin, mint amikor egy sor petárda felrobban. Két dolog szólt azonban a kis szőkék mellett. Először is, a helyi drogdílerrel érkeztek, aki nyilván befolyásos figura itt. Másodszor, csinosabbak voltak szinte minden más jelenlevő lánynál, és ez azt jelentette, hogy a fiúk nem lesznek hajlandóak kidobni őket. Márpedig a buli házigazdája egy srác volt, ez a kandallópárkányon álló fotókból derült ki: sötét hajú, unalmasan jóképű srác, aki a szokásos végzős talárban és kalapban pózolt a negyedikes osztályfényképén. Mellette egy fotó a büszke papáról és mamáról. A mamát ismertem: az egyik gimis barátnőm nővére volt. Az

idegesség első hulláma akkor söpört végig rajtam, amikor belegondoltam, hogy a gyereke buliján vagyok.

– Úristenúristenúristen! – Egy dülledt békaszemű barna lány, akinek a pólóján a *The Gap* felirat virított, rohant el mellettünk, és megragadta egy ugyancsak hüllőre emlékeztető másik lány karját. – Eljöttek! Ezek eljöttek!

– Basszus! – felelte a barátnője. – Ez totál király. Köszönünk nekik?

– Szerintem várjunk, míg kiderül, mi lesz. Ha J. C. nem akarja, hogy itt legyenek, akkor inkább maradjunk ki belőle.

– Ja, tökre.

Már azelőtt tudtam, hogy megláttam volna őket. Meredith Wheeler lépett a nappaliba, Johnt vonszolva maga után. Pár srác odabiccentett a fiúnak, néhányan a vállát lapogatták. Mások látványosan hátat fordítottak neki, zárták a köreiket. Sem John, sem Meredith nem vett észre, ettől megkönnyebbültem. Meredith meglátott pár sovány, görbe lábú lányt – ugyancsak a szurkolócsapat tagjai lehettek –, akik a konyha ajtajában álltak. Meredith felsikított és odaszökkent hozzájuk, Johnt otthagyta a nappaliban. A lányok még a fiúknál is fagyosabban viselkedtek.

– Sziaaaa – szólalt meg az egyik, minden mosoly nélkül. – Mintha azt mondtad volna, hogy nem jöttök.

– Rájöttem, hogy hülyeség lenne. Akinek van agya, az tudja, hogy John teljesen rendben van. Baszki, nem leszünk számkivetettek emiatt a… szarság miatt.

– Ez így nem lesz jó, Meredith! J. C.-nek ez nem tetszik – jelentette ki egy vörös hajú lány, aki vagy J. C. barátnője volt, vagy az akart lenni.

– Majd én beszélek vele – nyafogta Meredith. – Hadd beszéljek én vele!

– Szerintem jobb lenne, ha simán elmennétek.

– Tényleg elvitték John ruháit? – kérdezte egy harmadik, anyatípusnak tűnő lány. Az a fajta, aki a barátnői haját fogja hányás közben.

– Igen, de azért, hogy teljesen ki tudják *zárni*. Nem azért, mert bajban van.

– Mindegy – felelte a vörös hajú. Gyűlöltem.

Meredith végignézett a szobán, hátha talál még barátságos arcokat, észrevett engem, és hirtelen zavartnak látszott, aztán észrevette Kelsey-t, ettől pedig dühösnek. Johnt az ajtó mellett hagyta – a fiú közben úgy tett, mintha az órájára pillantana vagy bekötné a cipőfűzőjét, igyekezett lezsernek látszani, miközben a többiek felháborodott üzemmódba kapcsoltak –, és odajött hozzánk.

– Te mit keresel itt? – A szeme csupa könny volt, a homlokán verejtékcseppek. Úgy tűnt, nincs konkrét címzettje a kérdésnek. Talán saját magának tette fel.

– Damon hozott minket – csiripelte Amma. Kettőt ugrott lábujjhegyen. – Azt viszont nem hiszem el, hogy te itt vagy. Azt meg végképp nem, hogy ő is idedugta a képét.

– Istenem, micsoda kis picsa vagy te! Semmit se tudsz, te kibaszott drogos köcsög! – Meredith hangja megremegett, mint amikor egy pörgő búgócsiga az asztal széléhez közelít.

– Még mindig jobb vagyok, mint akivel te baszol – felelte Amma. – Sziaaaa, gyilkoska! – Odaintett Johnnak, aki láthatólag most vette először észre őt, és olyan arcot vágott, mint akit felpofoztak.

Már épp felénk indult volna, amikor J. C. bukkant fel egy másik szobából, és félrevonta Johnt. Két magas fiú tárgyalt halálról és házibulikról. A szobában csak suttogás hallatszott, mindenki őket figyelte. J. C. megveregette John vállát, a mozdulat egyenesen az ajtó felé irányította a fiút. John biccentett Meredithnek, és elindult kifelé. A lány sietve követte, lehajtott fejjel, a kezét az arcához emelve. Mielőtt John az ajtóhoz ért, valamelyik fiú magas, gúnyos hangon felvisított:

– Gyerekgyilkos!

Ideges nevetgélés és fintorok. Meredith vadul felsikított, hátrafordult, és a foga kivillant, miközben azt kiabálta:

– Menjetek a picsába! – Azzal bevágta az ajtót.

Ugyanaz a fiú most őt utánozta: odalökött egy affektált, lányos „Menjetek a picsába!”-t, kitolt csípő kíséretében. J. C. újra felhangosította a zenét, egy tinédzser lány torzított, ingerlő hangon a szopásról énekelt.

John után akartam menni, hogy egyszerűen csak átkaroljam. Még életemben nem láttam senkit ennyire magányosnak, és úgy tűnt, Meredith nem sok vigaszt nyújthat neki. Mihez kezd majd egyedül abban a kocsiszínben? De mielőtt utánaszaladhattam volna, Amma karon ragadott és magával vonszolt az emeletre, a „VIP-részlegbe”, ahol ő, a szőkék és két egyformára borotvált fejű gimis srác J. C. anyjának a gardróbjában matatott. A legjobb ruháit az ágyra hajigálták, hogy fészket építsenek belőle. Felmásztak az ágyra, a sok szatén és szőrme közé, Amma pedig maga mellé húzott, és egy ecstasyt vett elő a melltartójából.

– Játszottál már gurítós rulettet? – szegezte nekem a kérdést. A fejemet ráztam. – Nyelvről nyelvre adogatjuk az ekit, és az nyer, akinek a nyelvén elolvad. Ez Damon legtutibb cucca, úgyhogy mindannyian pörögni fogunk tőle kicsit.

– Kösz, nem, én elvagyok – feleltem. Már majdnem belementem, de láttam a fiúk riadt arckifejezését. Nyilván az anyjukra emlékeztettem őket.

– Jaj, ne már, Camille, nem mondom el senkinek, az isten szerelmére! – nyafogott Amma, és az egyik körmét piszkálta. – Tesók vagyunk, nem?

– Lééégysziii, Camille! – nyöszörgött Kylie és Kelsey. Jodes némán figyelt.

OxyContin, pia, délutáni szex, az épp elvonulóban lévő vihar, a bőröm, amit tönkretettem (a *jégszekrény* villogott lelkesen az egyik karomon) és zavaros gondolataim az anyámról – nem tudom, melyik volt a döntő ok, de hirtelen azon kaptam magam, hagyom, hogy Amma izgatott puszit nyomjon az arcomra. Beleegyezőn bólintottam, és Kylie nyelve odaért az egyik fiúéhoz, aki idegesen továbbpasszolta a tablettát Kelsey-nek, aki meg-

nyalta a másik fiút, akinek akkora nyelve volt, mint egy farkasnak, aki átadta Jodesnak, aki tétovázva kinyújtotta a nyelvét Amma felé… aki felnyalta a tablettát puha, apró és forró nyelvével, átadta nekem, átkarolt, egészen mélyre tolta a számba, éreztem, ahogy darabokra morzsálódik. Elillant, akár a vattacukor.

– Igyál sok vizet – súgta a fülembe Amma, aztán hangosan kacarászni kezdett, és hanyatt vágta magát egy nercbundán.

– Amma, bazmeg, még be sem indult a játék! – mordult fel a farkasfiú kivörösödött arccal.

– Camille a vendégem – jelentette ki Amma tettetett fensőbbséggel. – Ráadásul kell neki egy kis napsugár. Elég szar élete volt. Nekünk is meghalt egy lánytestvérünk, mint John Keene-nek. Camille-nak sosem sikerült túltennie magát rajta. – Ezt úgy mesélte el, mintha csak oldani szeretné a vendégek feszültségét egy koktélpartin. *Davidnek rövidáru-kereskedése van, James most tért vissza a franciaországi kiküldetésből, ja és Camille-nak sosem sikerült túltennie magát a húga halálán. Tölthetek valakinek?*

– Nekem mennem kell – szólaltam meg túlságosan hirtelen, és egy piros szatén megkötős felső tapadt a fenekemre. Úgy tizenöt percem maradt, míg pörögni nem kezdek, és nem itt akartam lenni, amikor bekövetkezik. A probléma továbbra is fennállt: Richard ivott ugyan, de nem valószínű, hogy bármi komolyabbat elnézne, viszont végképp nem akartam egyedül, betépve ülni a fülledt szobámban, és hallgatózni, hátha jön anyám.

– Gyere velem – vetette fel Amma. A kezét túlpárnázott melltartójába csúsztatta, egy tablettát húzott elő a béléséből, bekapta, széles és kegyetlen mosolyt villantott a többiekre, akik reménykedve, majd csüggedten nézték. Nekik nem jutott belőle.

– Úszni megyünk, Mille, az szuper érzés lesz, ha majd elkezdünk pörögni! – vigyorgott, rám villantva tökéletes, négyzet alakú, hófehér fogait. Nem volt erőm ellenkezni, egyszerűbbnek tűnt, ha beleegyezem. Lementünk a lépcsőn, be a konyhába (pihés arcú fiatal fiúk mértek végig minket zavartan: az egyik egy hangyányit túl fiatal, a másik láthatóan túl öreg). Palackozott vizet vettünk elő a jégszekrényből (a szó hirtelen lihegni kezdett a bőrömön, mint egy kiskutya, aki észrevesz egy nagyobbat), ami gyümölcslével, mikrós kajával, friss gyümölccsel és fehér kenyérrel volt tele. Hirtelen meghatódtam ezen az ártatlan, egészséges családi hűtőn, amelynek fogalma sincs a ház többi részében zajló züllött buliról.

– Gyere, annyira várom már, hogy ússzunk egyet! – sürgetett Amma, és vadul rángatni kezdte a karomat, mint egy gyerek. Az is volt. *A tizenhárom éves húgommal drogozok*, suttogtam magamban. De már jó tíz perc eltelt, és a gondolat csupán rebbenésnyi boldogságot hozott. Vicces kis csaj az én húgom, a legnépszerűbb lány egész Wind Gapben, és velem akar bulizni. *Ugyanúgy szeret, ahogy Marian szeretett*. Mosolyogtam. Az ecstasy beindította a vegyi optimizmus első hullámát, éreztem, ahogy felemelkedik bennem, mint egy hatalmas tesztléggömb, és a szájpadlásomon pukkan szét, jókedvet fröccsentve szerteszét. Szinte éreztem az ízét is, olyan volt, mint a rózsaszín pezsgőporos zselé.

Kelsey és Kylie követtek minket az ajtóhoz, Amma azonban nevetve hátrafordult feléjük.

– Ti ne gyertek velünk – vihogta. – Ti maradjatok csak itt. Segítsetek Jodesnak lefeküdni valakivel, ráfér már egy rendes baszás.

Kelsey savanyúan nézett vissza Jodesra, aki idegesen álldogált a lépcsőn. Kylie Amma karját nézte, amit a derekam köré font. Egymásra pillantottak. Kelsey odabújt Ammához, a vállára hajtotta a fejét.

– Nem akarunk itt maradni, veled akarunk menni – nyafogta. – Légyszi!

Amma lerázta magáról, és úgy mosolygott rá, mintha a lány egy ostoba póniló volna.

– Legyél tündérbogár, és menj a picsába, okés? – szólt rá. – Annyira elegem van belőletek! Olyan unalmasak vagytok!

Kelsey zavartan állt, a két karját még mindig félig kitárva. Kylie vállat vont és visszatáncolt a tömegbe, kikapott egy sört egy idősebb fiú kezéből, megnyalta az ajkát, azután hátranézett, Amma figyeli-e. Nem figyelte.

Helyette engem kísért kifelé az ajtón, mint egy figyelmes fiú egy randevún, le a lépcsőn, ki a járdára, ahol apró, sárga virágú madársóska tört elő a repedésekből.

Ráböktem.

– Gyönyörű.

Amma pedig rám bökött és bólintott.

– Imádom a sárgát, amikor be vagyok tépve. Érzel már valamit?

Én is bólintottam, Amma arca folyton kigyulladt és elaludt, ahogy elmentünk az utcai lámpák alatt. Az úszásról megfeledkeztünk, automatikusan Adora háza felé indultunk. Az éjszaka puha, nedves hálóingként lógott rajtam, és bevillant a kórház Illinoisban, ahol egy furcsa, sípoló hangra ébredtem a verejtéktől lucskosan. Szobatársam, az egykori pomponlány ellilult arccal a földön rángatózott, mellette egy flakon Windex ablaktisztító hevert. Komikus, vinnyogó hang. Halál utáni szellentés. Döbbent nevetés tör ki belőlem itt, most, Wind Gapben, ugyanúgy, ahogy abban a nyomorúságos szobában, azon a fakósárga reggelen.

Amma megfogta a kezemet.

– Te mit gondolsz… Adoráról?

Éreztem, ahogy a pörgés megbicsaklik, de aztán újraindul.

– Szerintem ő egy nagyon boldogtalan nő – feleltem. – És zavart.

– Amikor délutánonként lepihen aludni, hallani szoktam, hogy neveket kiabál: Joyáét, Marianét… a tiédet.

– Örülök, hogy nekem nem kell hallanom – válaszoltam, és megpaskoltam Amma kezét. – De sajnálom, hogy neked igen.

– Szeret ápolni engem.

– Szuper.

– Fura – folytatta Amma. – Tudod, mit szeretek csinálni közvetlenül azután, hogy Adora ápolt? Szexelni.

Fellibbentette a szoknyája hátulját, és élénkrózsaszín tangát villantott rám.

– Szerintem nem kéne engedned, hogy a fiúk kihasználjanak, Amma. Mert erről van szó. A te korodban ez a dolog még nem kölcsönös.

– Néha ha hagyod, hogy mások kihasználjanak, azzal valójában te használod ki őket – jegyezte meg Amma, és újabb nyalókát húzott elő a zsebéből. Cseresznyéset. – Érted, hogy mondom? Ha valaki elcseszett dolgokat akar művelni veled, és te hagyod, azzal még elcseszettebbé teszed az illetőt. Akkor te irányítasz. Persze csak ha nem őrülsz bele.

– Amma, én csak…

De ő tovább csacsogott.

– Tetszik a házunk – szakított félbe. – Szeretem Adora szobáját. A padlója tökre híres. Egyszer láttam egy magazinban. Az volt a címe: „Az elefántcsont szépség: élet délen egy letűnt korból.” Mert manapság persze már nem lehet kapni elefántcsontot. Nagy kár. Tényleg nagy kár.

A szájába vette a nyalókát, a levegőben elkapott egy szentjánosbogarat, két ujja közé fogta, és kitépte a potrohát. A fénylő csíkot az ujja köré tekerte világító gyűrű gyanánt. A haldokló bogarat a fűbe hajította, és ámulva csodálta a kezét.

– Téged bírt a többi lány gyerekkorodban? – kérdezte hirtelen. – Mert velem abszolút nem kedvesek.

Próbáltam összeegyeztetni a gondolatot: a pimasz, erőszakos, néha ijesztő Amma (a sarkamra lépett a parkban – melyik tizenhárom éves gyerek meri ezt megtenni egy felnőttel?) képét azzal a lányéval, akivel valaki nyíltan undok. Látta a tekintetemet és olvasott a gondolataimban.

– Igazából nem úgy értem, hogy nem *kedvesek* velem. Csinálják, amit mondok. De nem szeretnek. Abban a másodpercben, hogy elcseszek valamit, valami béna dolgot csinálok, azonnal ellenem fordulnak. Néha lefekvés előtt a szobámban mindent összeírok, amit aznap tettem és mondtam. És aztán leosztályozom. 5-ös a tökéletes, 1-es, ha akkora lúzer vagyok, hogy inkább főbe kéne lőnöm magam.

Amikor én jártam gimibe, naplót vezettem arról, melyik nap mit vettem fel. Egy egész hónapig nem volt szabad ugyanazt viselni.

– Például ma este Dave Rard, aki egy tökre jó pasi, harmadikos gimis, azt mondta, nem biztos, hogy tud várni még egy évet, amíg gimis leszek, hogy összejöjjön velem. Mire én azt mondtam neki: „Tudod, mit, akkor ne várj.” És faképnél hagytam, a srácok meg mind hörögtek. Szóval ez egy 5-ös. Tegnap viszont megbotlottam a lányok szeme láttára a Main Streeten, és kiröhögtek. Az egy 1-es. Esetleg 2-es, mert utána egész nap olyan szemét voltam velük, hogy Kelsey és Kylie is elbőgte magát. Jodes meg úgyis mindig bőg, úgyhogy az nem egy nagy szám.

– Biztonságosabb, ha félnek tőled, mint ha szeretnek – jegyeztem meg.

– Machiavelli! – kiáltotta ujjongva, és nevetve előreszökdécselt: nem tudtam eldönteni, hogy azon gúnyolódik, hány éves, vagy valóban tombol benne az energia.

– Ezt hogy csinálod?

Amma lenyűgözött, percről percre jobban kedveltem. Egy okos, elcseszett kicsi lány. Ismerősen hangzott.

– Rengeteg olyan dolgot tudok, amit nem kéne – folytatta, és én is szökellni kezdtem mellette. Az ecstasy felpörgetett, tudtam, hogy józanul nem tennék ilyet, de most annyira boldog voltam, hogy nem érdekelt. Az izmaim ujjongtak. – Igazából a legtöbb tanáromnál okosabb vagyok. Csináltam egy IQ-tesztet. Tizedikesnek kéne lennem, de Adora szerint a saját korcsoportomban a helyem. De mindegy. Középiskolába már úgysem itt fogok járni. Hanem New Englandben.

Ezt hallható csodálattal tette hozzá, mint aki csak képekről ismeri a helyet, az elit középiskolák prospektusaiból: *New England az a hely, ahol az okosak tanulnak.* Nem mintha én ismerném, én sem jártam még ott.

– Muszáj elmennem innen – folytatta fáradtan affektálva, mint egy elkényeztetett feleség. – Itt örökké csak unatkozom. Ezért játszom meg magam. Tudom, hogy néha kicsit… fura tudok lenni.

– A szexre gondolsz? – Megálltam, a szívem a rumba ritmusára dobogott a mellkasomban. A levegőben íriszek szaga terjengett, éreztem, ahogy az illat az orromba, a tüdőmbe, a vérembe libben. Az ereimnek is lila szaguk lesz.

– Úgy értem, hogy odacsapok. Tudod. Tudom, hogy tudod. – Megfogta a kezemet, tiszta, kedves mosollyal nézett rám, és a tenyeremet simogatta. Jobb érzés volt, mint bármilyen eddigi érintés. A bal lábszáramon hirtelen felsóhajtott a *lúzer*.

– Hogyhogy odacsapsz másoknak? – Már anyám háza közelében jártunk, és a pörgés most érte el a tetőfokát. A hajam meleg vízként suhogott a vállamon, ide-oda ringatóztam, bár nem hallottam zenét. Egy csigaház feküdt a járda szélén, a tekintetem elveszett a kacskaringók között.

– Tudod, mire gondolok. Hogy az embernek néha muszáj bántani másokat.

Ezt olyan hangon mondta, mintha egy új sampont ajánlana nekem.

– Vannak jobb módszerek is az unalom és a bezártság ellen, mint az, hogy másokat bánts – feleltem. – Okos lány vagy, te is tudod.

Rájöttem, hogy az ujjait becsúsztatta az ingem mandzsettája alá, és a hegeim peremét tapogatja. Hagytam.

– Te vagdosod magad, Amma?

– Én *másokat* bántok! – visította, és az út közepére pördült. Lélegzetelállítóan pörgött, hátraszegett fejjel, kitárt karokkal, egy hattyúra emlékeztetett. – Imádom! – sikította. A visszhang végigszaladt az utcán, amelynek sarkán anyám háza tornyosult.

Amma addig forgott, amíg az aszfaltra nem zuhant, az egyik ezüst karkötője leesett a

kezéről, és dülöngélve végiggurult az utcán.

Beszélni akartam vele erről, felnőtt módjára akartam viselkedni, de az ecstasy újra felrepített, és inkább felhúztam a földről (nevetett, a könyöke felrepedt és vérzett), aztán egymást forgattuk körbe-körbe anyám háza felé menet. Amma arcát széles mosoly öntötte el, kivillantak nedves, hosszú fogai, és rájöttem, mennyire megbabonázhat ez egy gyilkost. A metszőfogak olyanok, akár a mozaiklapocskák, négyzet alakú lapok csillogó csontból, amelyekből asztallapot szoktak készíteni.

– Annyira boldog vagyok veled – nevetett Amma, forró és édesen piaszagú lehelete megcsapta az arcomat. – Te vagy az én lelki társam.

– Te vagy az én húgom. – Istenkáromlás? Nem érdekelt.

– Szeretlek! – ordította Amma.

Olyan gyorsan pörögtünk, hogy az arcom remegett, bizsergett. Úgy nevettem, mint egy gyerek. *Még soha nem voltam olyan boldog, mint most,* villant át rajtam. Az utcalámpa fénye már-már rózsás színben játszott, Amma hosszú haja betakarta a vállamat, napbarnított bőre, metszett arcéle vajpuhának látszott. Odanyúltam, hogy megérintsem, elengedtem a kezét, megbontva a kört, és a mozdulattól a földre zuhantunk.

Éreztem, hogy a bokám reccsen egyet a járdaszegélyen, aztán vér fröccsent, végigpettyezte a lábamat. Vörös buborékok bugyogtak Amma mellkasán, ahogy végigcsúszott az aszfalton. Lenézett, majd csillogó kék kutyaszemekkel vissza rám, az ujjaival végigsimított a mellkasára kirajzolódott véres mintázaton, nagyot sikított, aztán az ölembe hajtotta a fejét és nevetett.

Egy ujjal végigtörölte a mellét, egy kövér vércseppet egyensúlyozott az ujja hegyén, és még mielőtt leállíthattam volna, az ajkamra kente. Éreztem az ízét, olyan volt, mint a mézes bádog. Felpillantott rám, és hagytam, hogy megcirógassa az arcomat.

– Tudom, hogy azt hiszed, Adora jobban szeret engem, de ez nem igaz – szólalt meg. Mintegy végszóra, messze fent a domb tetején kigyulladt a lámpa a házunk verandáján.

– Akarsz az én szobámban aludni? – kérdezte Amma kicsit halkabban.

Elképzeltem magunkat az ágyában, a pöttyös takaró alatt, ahogy titkokat sugdosunk egymásnak, összegabalyodva alszunk el, és rájöttem, hogy magamat és Mariant képzeltem el. Megszökött a kórházi ágyából, és mellettem aludt el. Emlékszem a forró, doromboló hangra, ahogy hozzám bújt. Reggel vissza kellett csempésznem a szobájába, mielőtt anyám felébredt. Drámai jelenet volt a néma házban az az öt másodperc, amíg végigosontam vele a folyosón anyám szobája mellett, rettegve, mégis szinte remélve, hátha épp akkor pattan fel az ajtaja. *Ő nem beteg, mama!* Azt terveztem, ezt fogom kiabálni, ha egyszer rajtakap minket. *Nem baj, hogy felkelt, mert igazából nem is beteg.* Már el is felejtettem, milyen kétségbeesetten, megingathatatlanul hittem ebben.

De a drogoknak köszönhetően ezek most mind boldog emlékként kavarogtak az agyamban, mintha csak egy mesekönyvet lapozgatnék. Marian egy nyuszi képét öltötte magára ezekben az emlékekben, apró, bolyhos farkú nyuszi volt, aki a húgomnak öltözött. Már majdnem megérintettem a szőrét, amikor rájöttem, hogy Amma haja súrolja a lábamat.

– Na, akarsz? – kérdezte.

– Ma este nem, Amma. Hullafáradt vagyok, és a saját ágyamban akarok aludni. – Ez igaz volt. A drog gyorsan, keményen felpörget, aztán vége. Éreztem, még tíz perc, és kijózanodok. Nem akartam, hogy Amma ott legyen, amikor ez bekövetkezik.

– Akkor alhatok én veled? – Ott állt az utcalámpa fényében, farmerszoknyája lötyögött a keskeny csípőjén, a felsője félrecsúszott és elszakadt. Az ajka mellett vérfolt vöröslött. Reménykedve nézett rám.

– Nem. Aludjunk külön. Majd holnap együtt leszünk.

Nem szólt semmit, csak sarkon fordult, és teljes erőből rohanni kezdett a ház felé, a lábai úgy kalimpáltak, mint egy csikóé egy rajzfilmben.

– Amma! – kiáltottam utána. – Várj! Velem alhatsz, jó? – Futni kezdtem utána. A drog és a sötétség miatt olyan volt, mintha egy tükörben, visszafelé nézve próbálnék követni valakit. Nem jöttem rá, hogy a futó árnyalak visszafordult, és valójában felém rohan. Belém. Fejjel rontott nekem, a homloka az államat találta el, és újra elestünk, ezúttal a járdára. A fejem éles, reccsenő hanggal ért aszfaltot, az alsó fogsoromba belenyilallt a fájdalom. Egy másodpercig a földön feküdtem, Amma haját markoltam, a fejem felett egy szentjánosbogár pontosan abban az ütemben villogott, ahogy a vérem pulzált. Amma vihogni kezdett, a homlokához kapta a kezét, megtapogatta, máris egy szilvanagyságú, sötétlila dudor látszott rajta.

– Basszus! Szerintem betörted a képemet.

– Szerintem te meg betörted a fejemet – suttogtam. Szédelegve ültem fel. A vér, amelynek eddig a járda állta útját, most lefelé szivárgott a nyakamon.

– Jesszusom, Amma! Túlságosan durva vagy.

– Azt hittem, durván szereted. – A kezét nyújtotta és felhúzott, a fejemből szivárgó vér most nem a hátamra, hanem előre csorgott. Azután egy apró aranygyűrűt húzott le a középső ujjáról, egy halványzöld peridotkő volt rajta, és a kisujjamra húzta. – Tessék. Ez legyen a tiéd.

A fejemet ráztam.

– Akitől ezt kaptad, azt szeretné, ha nálad maradna.

– Tulajdonképp Adora volt az. Őt úgyse érdekli, nekem elhiheted. Ann-nek szánta, de… hát, Ann nincs többé, úgyhogy csak ott porosodott. Ronda, nem? Régebben úgy tettem, mintha Adorától kaptam volna. Ami nem valószínű, mert gyűlöl engem.

– Dehogy gyűlöl. – Elindultam hazafelé, a veranda lámpája vakítóan fénylett a dombtetőn.

– Téged nem szeret – jegyezte meg Amma.

– Nem, nem szeret.

– Hát, engem se szeret. Csak engem másként nem. – Felkapaszkodtunk a lépcsőkön, az

eperfa termése spriccelve loccsant szét a talpunk alatt. A levegőnek olyan illata volt, mint a cukormáznak egy szülinapi tortán.

– Marian halála után jobban szeretett téged, vagy kevésbé? – kérdezte, és belém karolt.

– Kevésbé.

– Szóval akkor nem használt.

– Mi?

– A halála nem változtatott semmin.

– Nem. Most maradj csendben, amíg fel nem érünk a szobámba, jó?

Felosontunk a lépcsőn, a tarkómra szorítottam a kezemet, hogy ne csöpögjön le a vér. Amma veszélyesen közel jött mögöttem, megállt, hogy megszagolja a hall vázájába tett rózsát, aztán rámosolygott magára az egyik tükörben. Adora hálószobájában szokás szerint néma csend volt. Csak a ventilátor surrogott a sötétben a zárt ajtó mögött.

Becsuktam mögöttünk a szobám ajtaját, levettem az átázott tornacipőmet (a frissen nyírt fű mindenütt foltot hagyott rajta), letöröltem az eperfa levét a lábamról, és kezdtem lehúzni magamról az ingemet, amikor megéreztem magamon Amma tekintetét. Visszavettem az inget, és úgy tettem, mintha belezuhannék az ágyba, mert túl kimerült vagyok ahhoz, hogy levetkőzzek. Magamra húztam a takarót, és jó éjt mormolva hátat fordítottam Ammának. Hallottam, ahogy a padlóra dobja a ruháit, egy másodperccel később kialudt a lámpa, és odabújt mellém, a bugyiját leszámítva meztelenül. Kis híján elsírtam magam a gondolattól, hogy valaki ruha nélkül alhat más mellett. Hogy nem kell aggódnia, milyen szó kandikál ki a pizsama ujja vagy szára alól.

– Camille? – A hangja halk volt, kislányos és bizonytalan. – Vannak, akik azt mondják, muszáj bántaniuk másokat, mert ha nem teszik, akkor olyan fásultak, hogy semmit sem éreznek.

– Aha.

– Mi van, ha épp az ellenkezője igaz? – suttogta Amma. – Mi van, ha azért bántasz másokat, mert olyan jó érzés? Mintha valami bizseregne benned, mintha valaki bekapcsolva hagyott volna egy kapcsolót. És csak úgy tudod lekapcsolni, ha bántasz másokat. Mit jelent ez?

Alvást színleltem. Úgy tettem, mintha nem érezném, hogy az ujjai újra meg újra végigtapogatják a nyakszirtemre vésett szót. *Eltűnni*.

Egy álom. Marian izzadtságtól csatakos fehér hálóingében, az arcára egy szőke hajtincs tapad. Kézen fog, és megpróbál elhúzni az ágyból.

– Itt nem vagy biztonságban – suttogja. – Itt nem vagy biztonságban.

Azt felelem neki, hagyjon békén.

Tizenharmadik fejezet

Már két óra is elmúlt, amikor felébredtem. A gyomrom émelygett, az állkapcsom sajgott az öt órán át tartó szüntelen fogcsikorgatástól. Az a rohadt ecstasy. Gondoltam, Amma sem lehet valami fényesen. Egy kis kupac szempillát hagyott mellettem a párnán. A tenyerembe söpörtem és ide-oda tologattam őket. Kemények voltak a rájuk száradt szempillaspiráltól, sötétkék foltot hagytak a tenyeremen. Egy csészealjra söpörtem őket az éjjeliszekrényemen. Azután bementem a fürdőszobába és hánytam. Sosem bánom, ha hánynom kell. Amikor gyerekkoromban betegek voltunk, emlékszem, anyám mindig a hajamat fogta, és csitító hangon mondta: *Add ki magadból azt a sok rosszat, édesem! Ne hagyd abba, amíg minden ki nem jött!* Ráébredtem arra, hogy szeretem az öklendezést, a gyengeséget, a köpködést. Tudom, ez eléggé nyilvánvaló, de ez van.

Bezártam az ajtót, meztelenre vetkőztem és visszafeküdtem az ágyba. A fejemben lüktetett a fájdalom a bal fülemtől egészen a nyakamig, akárcsak a gerincem teljes hosszán. A beleim görcsöltek, a fájdalomtól alig tudtam kinyitni a számat, a bokám lángolt. És még mindig véreztem, láttam, hogy tele a lepedő vérvörös foltokkal. Amma oldalán is véres volt az ágy: néhány csepp ott, ahol a mellkasát felhorzsolta, egy sötétebb folt a párnán.

A szívem túl gyorsan vert, levegő után kapkodtam. Ki kell derítenem, anyám tudja-e, mi történt. Vajon látta már az ő Ammáját? Vajon bajban vagyok? Elfogott a pánik. Valami szörnyűség fog történni. A paranoia ellenére tudtam, valójában mi a helyzet: a szerotoninszintemet előző este az egekbe repítette a drog, most pedig lezuhant, ez az oka a tüneteimnek. Még akkor is ezzel nyugtattam magam, amikor az oldalamra fordulva belezokogtam a párnába. A rohadt életbe, teljesen megfeledkeztem a lányokról. Sőt, igazából sosem gondoltam a halott Ann-re és Natalie-re. Ami még rosszabb: elárultam Mariant, Ammát emeltem a helyére, álmomban tudomást sem vettem a húgomról. Ennek következményei lesznek. Épp olyan öklendező, tisztító sírás volt ez, mint korábban a hányás. A párna átnedvesedett, az arcom felpuffadt, mintha részeg volnék. Ekkor megmozdult a kilincs. Csitítottam magam, az arcomat cirógattam, reménykedve, hogy a csend hallatán abbamarad.

– Camille! Nyisd ki! – Anyám volt az, de nem volt ingerült. Inkább behízelgő. Szinte már kedves. Néma maradtam. Újra megmoccant a kilincs. Anyám halkan bekopogott. Azután csend támadt. Elment.

Camille! Nyisd ki! Egy kép villant be: anyám az ágyam szélén ül, egy kanálnyi savanyú szagú folyadék van előttem. Az orvosságaitól mindig rosszabbul éreztem magam, mint előtte. Gyenge a gyomrom. Nem olyan gyenge, mint Mariané, de azért gyenge.

A tenyerem izzadni kezdett. *Kérlek, add, hogy ne jöjjön vissza!* Curryt láttam magam előtt, ahogy beront a szobába, hogy kimentsen, és az egyik ronda nyakkendője összevissza lengedez a hasa előtt. Magával visz a bagószagú Ford Taurusával, Eileen egészen Chicagóig a hajamat simogatja.

Anyám egy kulcsot csúsztatott a zárba. Nem tudtam, hogy van kulcsa. Önelégült arccal lépett be a szobába, szokása szerint felszegett állal, a kulcs egy hosszú rózsaszín szalagon

himbálózott. Púderkék nyári ruhát viselt, egy üveg sebbenzint, egy doboz papír zsebkendőt és piros selyemneszesszert tartott a kezében.

– Szia, kicsim! – sóhajtotta. – Amma mesélte, mi történt veletek. Szegény kicsikéim! Ő egész délelőtt hányt. Esküszöm, és persze tudom, hogy dicsekvésnek hangzik, de a mi kis üzemünk kivételével kezd mindenhol teljesen megbízhatatlan lenni a hús. Amma szerint a csirke lehetett.

– Szerintem is – feleltem. Nem tehettem mást, bólogatnom kellett Amma hazugságához. Egyértelmű volt, hogy jobban tud taktikázni, mint én.

– Hihetetlen, hogy mind a ketten itt ájultatok el tegnap este, a saját lépcsőnkön, miközben én idefent aludtam. Rémes még belegondolni is – jelentette ki Adora. – És hogy Ammán micsoda horzsolások vannak! Az ember azt hinné, verekedésbe keveredett.

Kizárt, hogy anyám bevette ezt a mesét. Szakértője volt a betegségeknek meg a sérüléseknek, és nem lehetett becsapni ilyesmivel, csak ha ő is így akarta. Most az ápolás következett, én pedig túl gyenge és kétségbeesett voltam ahhoz, hogy elhárítsam. Újra elsírtam magam, képtelen voltam abbahagyni.

– Rosszul érzem magam, mama!

– Tudom, kicsim. – Felemelte a lepedőt, egyetlen gyors mozdulattal lehajította rólam, és amikor ösztönösen magam elé kaptam a két kezemet, megfogta és határozott mozdulattal oldalra húzta.

– Meg kell néznem, mi a baj, Camille. – Jobbra-balra mozgatta az állkapcsomat, lehúzta az alsó ajkamat, mintha egy lovat vizsgálna. Lassan felemelte mindkét karomat, benézett, majd benyúlt a hónaljamba, azután megtapogatta a torkomat, duzzadtak-e a nyirokmirigyeim. Emlékeztem, mi következik. A kezével benyúlt a lábam közé, gyors, profi mozdulattal. Ez a legjobb módja annak, hogy érezze, van-e lázam, mondta mindig. Azután finoman, könnyedén végighúzta hűs ujjait a két lábamon, és a hüvelyujját egyenesen beledöfte a nyílt sebbe a sérült bokámon. Ragyogó zöld foltok robbantak szét a szemem előtt, ösztönösen magam alá húztam a lábam, és oldalra fordultam. Ezt a pillanatot kihasználva anyám addig tapogatta a fejemet, amíg meg nem találta a löttyedt gyümölcshöz hasonló helyet a tarkómon.

– Csak még egy kis idő, Camille, és kész is vagyunk. – A papír zsebkendőit alkohollal nedvesítette be, és addig dörzsölte vele a bokámat, amíg már nem láttam a könnytől és a takonytól. Azután szorosan bekötötte gézzel, amit a neszesszerből elővett apró ollóval vágott el. A seb rögtön átvérezte a kötést, hamarosan úgy nézett ki, mint a japán zászló: tiszta fehér, a közepén egy dacos piros kör. Anyám ezután fél kézzel előredöntötte a fejemet, erős ráncigálást éreztem. A seb környékén lenyírta a hajamat. Igyekeztem elhúzódni.

– Ne merészeld, Camille! Még megváglak. Feküdj vissza, és légy jó kislány!

Hűs kezét az arcomra nyomta, hogy a fejemet a párnán tartsa. Belevágott a hajamba, hatalmas hajcsomót tépett ki a fejbőrömből, míg végül elengedett. Beleborzongtam a pőreségbe, amelyhez a fejbőröm nem volt hozzászokva. Hátranyúltam, és féldolláros nagyságú szúrós foltot éreztem a fejemen. Megint elakadt a lélegzetem. A fájdalom döbbenetes volt.

Anyám ekkor a hátamra fordított és a nedves törülközővel végigtörölte a tagjaimat, mintha ágyhoz lennék kötve. A szeme rózsaszínű volt ott, ahol a szempilláit kitépte. Az arcán kislányos pír látszott. Felkapta a neszesszert és keresgélni kezdett a különféle gyógyszeres fiolák és dobozkák között, míg végül az alján ráakadt egy összehajtogatott, kissé foltos, vattával bélelt papír zsebkendőre. Élénk kék színű tablettát vett elő belőle.

– Egy pillanat, édesem.

Hallottam, ahogy lesiet a lépcsőn. Tudtam, hogy a konyhába igyekszik, majd épp ilyen gyors léptek közeledtek a szobám felé. Egy pohár tej volt anyám kezében.

– Tessék, Camille, ezzel vedd be.

– Mi ez?

– Orvosság. Megelőzi a fertőzést és megtisztít az ételtel a szervezetedbe jutott kórokozóktól.

– Mi ez? – tettem fel újból a kérdést.

Anyám nyakán rózsaszínű foltok jelentek meg, a mosolya pislákolni kezdett, mint egy gyertya a huzatban. Kihunyt, fellobbant, kihunyt, fellobbant, egyetlen másodperc leforgása alatt.

– Camille, az anyád vagyok, és ez itt az én házam. – Üveges, rózsaszínű szemek. Elfordultam tőle, megint elfogott a pánik. Valami rossz. Valami, amit én tettem.

– Camille! Nyisd ki! – Engesztelő, csitító hang. Az *ápoló* lüktetni kezdett a bal hónaljam közelében.

Belém hasított, hogy gyerekkoromban visszautasítottam azt a sok tablettát és orvosságot, amit anyám rám tukmált, és emiatt elveszítettem őt. Ammát és az ecstasyt juttatta eszembe, a mézesmázos rábeszélést, a kényszert, hogy elfogadjam azt, amit adni akar nekem. A visszautasítás jóval több következménnyel járna, mint az, ha beadom a derekamat. A bőröm égett ott, ahol letisztogatott, olyan érzés volt, mint a jóleső forróság, ami a vagdosás után fogja el az embert. Ammára gondoltam, hogy milyen elégedettnek látszott anyám karjaiban, törékeny volt és izzadt.

Anyám felé fordultam, hagytam, hogy a nyelvemre tegye a tablettát, a számba öntse a tejet, és megcsókoljon.

Perceken belül elaludtam, leheletem bűze savanyú ködként kúszott az álmaimba. Anyám bejött a szobámba, és azt mondta, beteg vagyok. Rám feküdt, és a száját a számra tapasztotta. Éreztem a torkomban a lélegzetét. Harapdálni kezdett. Amikor végül leszállt rólam, rám mosolygott és megsimogatta a hajamat. Aztán a tenyerébe köpte a fogaimat.

Alkonyatkor ébredtem, szédelegve, forrón, a nyál kérges csíkban száradt a nyakamra. Gyenge voltam. Belebújtam egy vékony köntösbe, eszembe jutott a kör a tarkómon, és újra elsírtam magam. *Most jössz le az ecstasyról, ennyi az egész*, suttogtam magamban, és megpaskoltam az arcomat. *Egy rosszul levágott haj még nem a világ vége. Majd lófarokban hordod.*

Végigcsoszogtam a folyosón, az ízületeim kattogtak, az ujjperceim valami oknál fogva bedagadtak. Anyám a földszinten dalolászott. Bekopogtam Amma ajtaján, és hallottam, hogy azt nyafogja, szabad.

Meztelenül ült a padlón az óriási babaház előtt, az egyik hüvelykujjával a szájában. A szeme alatt sötétlila karikák, anyám ragtapaszt tett a homlokára és a mellkasára. Amma selyempapírba csomagolta a kedvenc babáját, filctollal piros pöttyöket rajzolt rá, és beültette egy ágyba.

– Veled mit művelt? – kérdezte félig álmosan, félig mosolyogva.

Megfordultam, hogy lássa a lenyírt foltot.

– És beadott valamit, amitől elkábultam és nagyon rosszul lettem – feleltem.

– Kék volt?

Bólintottam.

– Aha, azt szereti – motyogta Amma. – Attól tökre melege lesz az embernek, folyik a nyála, és utána behozza a barátait, hogy megnézzenek.

– Már korábban is csinált ilyet? – Az egész testem kihűlt a verejték alatt. Igazam volt: valami szörnyűség fog történni.

Vállat vont.

– Engem nem zavar. Néha nem veszem be, csak úgy csinálok. Olyankor mind a ketten boldogok vagyunk. Babázok vagy olvasok, és amikor hallom, hogy jön, úgy teszek, mintha aludnék.

– Amma! – Leültem mellé a padlóra és megcirógattam a haját. Muszáj volt gyengédnek lennem. – Sokszor ad be neked tablettákat meg hasonlókat?

– Csak mielőtt beteg leszek.

– Olyankor mi történik?

– Néha tiszta forró vagyok és bekattanok, olyankor hűtőfürdőbe kell tennie. Néha hánynom kell. Máskor meg ráz a hideg, gyenge vagyok és fáradt, és nem akarok mást, csak aludni.

Hát újra megtörténik minden. Épp úgy, mint Mariannél. Éreztem, ahogy az epe elönti elszoruló torkomat. Megint sírni kezdtem, felálltam, aztán visszaültem. A gyomrom kavargott. A kezembe temettem az arcomat. Amma és én betegek voltunk, *épp úgy, mint Marian.* Nyilvánvalóvá kellett tenni előttem, míg végre megértettem, majdnem húsz év késéssel. Üvölteni szerettem volna szégyenemben.

– Babázz velem, Camille.

Nem vette észre a könnyeimet, vagy csak nem vett róluk tudomást.

– Nem lehet, Amma. Dolgoznom kell. Ne feledd, aludnod kell, amikor a mama visszajön.

Felrángattam a ruháimat, a bőröm fájt, és belenéztem a tükörbe. *Őrültségeket képzelsz. Elment az eszed. Nem. Anyám ölte meg Mariant. Anyám ölte meg Mariant.*

A vécéhez botorkáltam és sós, forró vizet hánytam. A felcsapódó víz az arcomba fröcskölt, ahogy ott térdeltem. Amikor a gyomrom kiengedett, rájöttem, hogy nem vagyok egyedül. Anyám állt mögöttem.

– Szegény kicsikém – dünnyögte. Rémülten, négykézláb hátráltam előle. A falnak támasztottam a hátamat és felnéztem.

– Miért vagy felöltözve, drágám? – kérdezte. – Nem mehetsz sehová.

– Muszáj elmennem. Munkaügyben. A friss levegő jót fog tenni.

– Camille, feküdj vissza az ágyba! – A hangja parancsoló volt és éles. Az ágyhoz vezetett, visszahajtotta a takarót és megveregette a lepedőt. – Gyere, édesem, vigyáznod kell az egészségedre!

Imbolyogva felálltam, felkaptam a kocsikulcsot az asztalról, és eliszkoltam mellette.

– Nem lehet, mama. Hamarosan jövök.

Ammát odafent hagytam a beteg babáival, és olyan gyorsan hajtottam le a kocsifeljárón, hogy a domboldal és az utca találkozásánál odavertem az első lökhárítót az aszfalthoz. Egy kövér, babakocsit toló nő fejcsóválva nézett utánam.

Elindultam, de nem tudtam, hová. Megpróbáltam összeszedni a gondolataimat, végigpörgettem magamban az ismerős arcokat Wind Gapben. Szükségem volt valakire, aki kereken kimondja: tévedek Adorával kapcsolatban, vagy pedig azt, hogy igazam van. Valaki, aki ismeri Adorát, aki egy felnőtt perspektívájából látja a gyerekkoromat, aki végig itt volt, míg én távol. Hirtelen eszembe jutott Jackie O'Neele, a rágógumiszag, a pia, a pletykák. Irántam tanúsított különös, anyai melegsége, és a megjegyzése, ami most már inkább figyelmeztetésnek hangzott: *Annyi rossz történt azóta.* Négyszemközt kellett beszélnem Jackie-vel, akit Adora eltaszított: azzal a nővel, aki világéletében ismerte anyámat. Aki nyilvánvalóan el akart mondani nekem valamit.

Jackie csak pár percre lakott tőlünk, egy hatalmas, modern házban, amelynek elméletileg egy polgárháború előtti birtokra kellett volna hasonlítania. Vézna, sápadt fiú görnyedt egy fűnyíró traktor fölé cigarettázva, szoros vonalakban kanyargott ide-oda. A háta kiálló, mérges pattanásokkal volt tele, amelyek szinte már sebeknek tűntek. Egy újabb metamfetamin-függő. Jackie nyugodtan kihagyhatná a közvetítőt, egyszerűbb lenne egyenesen odaadni azt a húsz dolcsit a dílernek.

Ismertem a nőt, aki ajtót nyitott. Geri Shilt volt, a Calhoon gimibe járt, egy évvel felettem. Ugyanolyan kikeményített ápolónőruhát viselt, mint Gayla, és az arcán most is ott virított az a kerek, rózsaszínű anyajegy, ami miatt mindig szántam. Egy ilyen jelentéktelen múltbéli arc láttán, mint Gerié, kis híján sarkon fordultam, hogy inkább beszálljak a kocsiba és elhessegessem a szorongásaimat. Életem egyik végtelenül prózai szereplőjével szembesülve felmerült bennem a kérdés, hogy mégis mit képzelek. De maradtam.

– Üdv, Camille. Miben segíthetek? – Úgy tűnt, a legkevésbé sem érdekli, mit keresek ott. Gerit a kíváncsiság teljes hiánya különböztette meg a többi Wind Gap-i nőtől. Valószínűleg nem voltak barátnői, akikkel pletykálkodhatott volna.

– Szia, Geri! Nem is tudtam, hogy O'Neele-éknél dolgozol.

– Nyilván nem – felelte egyszerűen.

Jackie-nek zsinórban egymás után született a három fia, már huszonévesek lehettek: húsz, huszonegy, huszonkettő, valahogy így. Emlékeztem, hogy zömök, vastag nyakú fiúk voltak, folyton dzsörzé melegítőnadrágban jártak és a gimnázium hatalmas, kék köves arany emlékgyűrűjét hordták. Jackie abnormálisan kerek szemét és előreugró, ragyogóan fehér fogsorát örökölték. Jimmy, Jared és Johnny. A kiszűrődő hangokból ítélve legalább ketten hazajöttek a nyári szünetre, és most egy focilabdát passzolgattak egymásnak hátul az udvaron. Geri agresszívan tompa tekintetéből arra következtettem, rájött, a legegyszerűbb, ha nem kerül az útjukba.

– Azért jöttem… – kezdtem bele.

– Tudom, miért jöttél – felelte. A hangjából nem áradt vádaskodás, sem pedig megértés. Nem volt más, csak színtelen kijelentés. Csupán egy újabb leküzdendő akadály voltam a napjában.

– Anyám Jackie barátnője, és gondoltam…

– Jól tudom, kik Jackie barátnői, nekem aztán elhiheted – szakított félbe Geri.

Úgy tűnt, nem szándékozik beengedni. Végigmért, aztán a kocsimat vette szemügyre.

– Jackie sok barátnőd anyukájával jóban van – tette hozzá.

– Hát igen. Nekem már nem sok barátnőm maradt itt. – Erre büszke voltam, de szándékosan csalódott hangon jegyeztem meg. Minél kevésbé vagyok ellenszenves Gerinek, annál hamarabb bejutok, márpedig mindenképpen szót akartam váltani Jackie-vel, még mielőtt lebeszélem magam róla. – Igazából szerintem akkor sem volt sok barátnőm, amikor még itt laktam.

– Katie Lacey. Az ő anyja mindegyikkel jóban van.

A jó öreg Katie Lacey, aki elrángatott a rinyapartira, ahol aztán ellenem fordult. Láttam magam előtt, ahogy a városban furikázik azzal a terepjáróval, csinos kislányai a hátsó ülésen üldögélnek kifogástalan öltözékükben, készen arra, hogy uralkodjanak az iskolán. Anyucitól megtanulják majd, hogy különösen kegyetlenül kell bánni a csúnya lányokkal, a szegény lányokkal, meg azokkal is, akik csak annyit szeretnének, hogy békén hagyják őket. Hát ez túl nagy kérés.

– Szégyellem, hogy valaha is jóban voltam Katie Lacey-vel.

– Igen, te egész rendes voltál – felelte Geri. Ekkor jutott eszembe, hogy volt egy Vaj nevű lova. Azon poénkodtunk, hogy Gerinek nyilván még a háziállatai is hizlalnak.

– Nem igazán. – Sosem vettem részt egyértelműen kegyetlen dolgokban, de nem is akadályoztam meg őket. Mindig a partvonalon álltam, mint egy ideges árnyék, és nevetést színleltem.

Geri továbbra is elállta az ajtót, olcsó karórája szíját huzigálta, megfeszült, mint egy gumipánt. Láthatólag elmerült az emlékeiben. A kellemetlenekben.

Akkor vajon miért maradt itt Wind Gapben? Sok régi arcot láttam a városban. Lányokat, akikkel együtt nőttünk fel, akiknek nem volt erejük elmenni. Ebben a városban a kábeltévén és a kisbolton keresztül terjedt a beletörődés. A lányok, akik itt maradtak, ugyanolyan elszigeteltek voltak, mint korábban. És amint az borítékolható volt, a kicsinyes, szép lányok, mint Katie Lacey, most felújított Viktória korabeli házakban laktak pár saroknyira tőlünk, ugyanabba a teniszklubba jártak Woodberryben, mint Adora, és minden évszakban elzarándokoltak St. Louis-ba, hogy felfrissítsék a ruhatárukat. A csúnya, elnyomott lányok, mint Geri Shilt, pedig továbbra is a csinosak után takarítottak, rosszkedvűen, leszegett fejjel, várva az újabb megaláztatást. Nem voltak elég erősek vagy elég okosak ahhoz, hogy elmenjenek. Nők képzelőerő nélkül. Így hát itt maradtak Wind Gapben, és végtelenítve élték újra a kamaszkorukat. Én pedig itt ragadtam közöttük, képtelen voltam kijutni innét.

– Szólok Jackie-nek, hogy itt vagy. – Geri a hosszabik utat választotta a hátsó lépcsőig. Körben ment, a nappali felé az üvegfalú konyha helyett, ahol Jackie fiai megláthatták volna.

A szoba, ahová bekísért, obszcén módon fehér volt, itt-ott rikító színfoltokkal, mintha egy rosszcsont gyerek kente volna össze festékkel. Piros díszpárnák, kék-sárga függönyök, piros kerámiavirágok egy élénkzöld vázában. A kandallópárkány felett röhejes, kihívó, fekete-fehér fotó lógott Jackie-ről. Feltupírozott hajjal bámult rám, a karmait mesterkélten az álla alá görbítette. Olyan volt, mint egy kicicomázott öleb. Még a rosszullétem ellenére is felnevettem.

– Drága Camille! – Jackie kitárt karral jött felém. Szatén háziköntöst viselt és hatalmas gyémánt fülbevalót. – Hát eljöttél hozzám! Rémesen nézel ki, édesem. Geri, hozz nekünk két Bloody Maryt, de most azonnal! – A szó szoros értelmében ordított velem és Gerivel is. Azt hittem, viccnek szánta. Geri az ajtóban tétovázott, amíg Jackie nem tapsolt egyet.

– Komolyan beszélek, Geri! És most ne felejtsd el sóba mártani a pohár peremét! –

Visszafordult hozzám. – Olyan nehéz jó alkalmazottat találni manapság – nyafogta őszintén, mint aki nincs tudatában annak, hogy ilyet csak a tévében mondanak. Biztos voltam abban, hogy Jackie egyfolytában tévét néz, egyik kezében az ital, a másikban a távirányító, a függönyök behúzva, a reggeli beszélgetős műsorokat lassan felváltják a szappanoperák, aztán átugrik a bírósági adásokra, majd következnek az ismétlések, a sitcomok, a bűnügyi sorozatok, végül pedig a késő esti filmek nőkről, akiket megerőszakolnak, zaklatnak, megcsalnak, vagy megölnek.

Geri egy tálcán hozta a Bloody Maryket, mellé szárzellert, savanyú uborkát és olajbogyót kis tálkákban, majd az utasításnak megfelelően behúzta a függönyt, és kiment. Jackie-vel a félhomályban ültünk, a jéghideg, légkondicionált, fehér szobában, és pár pillanatig egymásra meredtünk. Jackie előrehajolt, és kihúzta a dohányzóasztal egyik fiókját. Három körömlakk volt benne, egy rongyos Biblia, és fél tucatnál is több narancssárga gyógyszeres fiola. Curry jutott eszembe, meg a rózsák levágott tövisei.

– Fájdalomcsillapítót? Van pár jó fajtám.

– Valószínűleg jobb, ha észnél vagyok – feleltem. Nem voltam biztos abban, komolyan beszél-e. – Úgy látom, akár saját gyógyszertárat is nyithatnál.

– Á, persze. Szörnyen mázlista vagyok. – Dühöt éreztem rajta, amely a paradicsomlé szagával keveredett. – OxyContin, Percocet, Percodan, ami új gyógyszere éppen van az orvosomnak. De el kell ismernem, mind szuper. – Pár kerek tablettát szórt a tenyerébe, bekapta őket, és rám mosolygott.

– Mi a bajod? – kérdeztem, kicsit tartva a választól.

– Ez a legjobb az egészben, édesem. Kurvára nem tudja senki. Az egyik azt mondja, lupusz, a másik szerint ízületi gyulladás, a harmadik szerint valami autoimmun betegség, a negyedik meg az ötödik szerint pedig csak beképzelem magamnak az egészet.

– És te mit gondolsz?

– Hogy én mit gondolok? – kérdezte fintorogva. – Azt, hogy amíg megkapom a gyógyszereket, nem is igazán érdekel. – Megint elnevette magát. – Szuperek.

Nem tudtam eldönteni, hogy csak bátorságot színlel, vagy komolyan függő.

– Meglep, hogy Adora még nem állt rá a betegségre – kacsintott rám. – Azt hittem, amint beteg leszek, úgy fogja gondolni, emelnie kell a tétet. Nem igaz? De neki nem ám unalmas, hétköznapi lupusza lenne. Megtalálná a módját, hogy mondjuk… nem is tudom, agytumort kapjon. Nem?

Jackie ismét belekortyolt a Bloody Marybe, piros színű, sós csík maradt az ajkán, amitől olyan lett, mintha bedagadt volna a szája. A második korty lenyugtatta, és akárcsak Natalie temetésén, most is rám meredt, mintha memorizálni próbálná az arcomat.

– Uramisten, annyira fura felnőttként látni téged – szólalt meg, és a térdemre csapott. – Miért jöttél ide, édesem? Minden rendben odahaza? Nyilván nem. A… a mamád miatt jöttél?

– Nem. Szó sincs róla. – Idegesített, hogy ennyire nyilvánvaló a dolog.

– Ó. – Bosszúsnak látszott, a keze úgy rebbent a köntöséhez, mint valami fekete-fehér filmben. Rosszul fogtam neki a dolognak, elfelejtettem, hogy itt elfogadott dolog, ha az ember nyíltan pletykaéhes.

– Akarom mondani… ne haragudj, most nem voltam őszinte. Tényleg anyámról akarok veled beszélni.

Jackie nyomban ujjongani kezdett.

– Képtelen vagy kiismerni, igaz? Vajon angyal, ördög, vagy talán mindkettő? – Jackie egy zöld selyempárnát tett apró hátsója alá, és az ölem felé nyújtotta lábát. – Aranyom, megmasszíroznád egy kicsit? Tiszta. – Mini csokival teli zacskót vett elő a kanapé alól, azt a fajtát, amit halloweenkor osztogatnak, és a hasára tette. – Atyaég, tudom, hogy később meg kell majd szabadulnom tőlük, de amíg még lefelé mennek, isteni ízük lesz.

Kihasználtam ezt az örömteli pillanatot.

– Anyám mindig olyan volt… amilyen most? – Kínosan ügyetlen kérdés volt, de Jackie felvihogott, mint egy boszorkány.

– Mire gondolsz, aranyom? Olyan gyönyörű? Elbűvölő? Közszeretetnek örvendő? Gonosz? – A lábujjait tekergette, miközben kicsomagolta a csokoládét. – Masszírozd! – Gyúrni kezdtem a jéghideg lábat, Jackie sarka reszelős volt, mint egy teknős páncélja. – Adora. Hát, a francba is, Adora gazdag volt, szép, és az egész város az őrült szülei zsebében volt. Ők hozták Wind Gapbe azt a rohadt disznóhizlaldát, több száz munkahelyet teremtettek, akkoriban volt itt egy diófeldolgozó is. Ők diktáltak. Mindenki Preakerék seggét nyalta.

– Milyen volt az élete… otthon?

– Adorát… túlságosan kontrollálta az anyja. Egyszer sem láttam, hogy Joya nagyanyád szeretettel érintette volna meg, viszont folyton fogdosta. Mindig a haját igazgatta, a ruháit rángatta, és… á, volt egy szokása. Ahelyett, hogy megnyalta volna a hüvelykujját, hogy azzal töröljön le egy foltot, mindig Adorát nyalta meg. Megfogta a fejét és megnyalta. Amikor Adora leégett a napon, mert mi aztán mind leégtünk akkoriban, még nem ügyeltünk arra, hogy naptejet használjunk, mint a te generációd, szóval Joya ilyenkor leült a mamád mellé, levette róla az inget, és hosszú csíkokban hámozta le róla a bőrt. Joya imádta ezt.

– Jackie…

– Nem hazudok! Végig kellett néznem, hogy a barátnőmet meztelenre vetkőztetik előttem és… letisztogatják. Mondanom sem kell, hogy a mamád folyton beteg volt. Mindig csöveket dugdostak meg tűket szurkáltak bele.

– Mi volt a baja?

– Egy kicsi ez, egy kicsi az. Nagyrészt a stressz volt az oka, hogy egy fedél alatt kellett élnie Joyával. Azok a hosszú, festetlen körmök, mint egy férfié. Meg a hosszú, ősz haja, amit örökké kibontva hordott.

– A nagyapám mit szólt ehhez?

– Nem is tudom. Még a nevére sem emlékszem. Herbert? Hermann? Sosem volt odaháza, vagy ha mégis, akkor csendes volt és… szórakozott. Ismered a típust. Mint Alan.

Újabb csokoládét kapott be, és tekergetni kezdte a lábujjait a kezemben.

– Tudod, anyádnak tönkre kellett volna mennie abba, hogy megszült téged. – A hangja szemrehányó volt, mintha nem tudtam volna elvégezni egy egyszerű feladatot. – Ha akkoriban bármely másik lányt felcsinálják az esküvője előtt itt Wind Gapben, eláshatta volna magát – folytatta Jackie. – De anyádban mindig megvolt a képesség, hogy elérje, az emberek babusgassák. Nemcsak a fiúk, hanem mindenki: a lányok, az anyjuk, még a tanárok is.

– Miért van ez?

– Drága kicsi Camille, egy szép lánynak bármit elnéznek, ha jól viselkedik. Ezt nyilván te is tudod. Gondolj csak bele, mi mindent tettek meg neked a fiúk az évek során, amit nem tettek volna meg, ha nincs ilyen arcod. És ha a fiúk kedvesek, akkor a lányok is kedvesek. Adora gyönyörűen viselte ezt a terhességet: büszkén, kissé összetörten, és nagy titokban. Az apukád eljött arra a végzetes látogatásra, és soha többé nem látták egymást. A mamád sosem beszélt róla. Csak az övé voltál kezdettől fogva. Joya ebbe halt bele. A lányában végül lett valami, amihez nem férhetett hozzá.

– Miután Joya meghalt, anyám betegségei elmúltak?

– Egy darabig jól volt – felelte Jackie a pohara felett. – De nem sokkal később jött Marian, és akkor már nem nagyon maradt ideje betegnek lenni.

– Anyám… – Éreztem, hogy a torkomat sírás fojtogatja, de a felvizezett vodkámmal együtt lenyeltem. – Anyám… jó ember volt?

Jackie megint felvihogott. Újabb csokoládét kapott be, a nugát a fogára ragadt.

– Hát erre vagy kíváncsi? Hogy jó ember volt-e? – Elhallgatott. – Te mit gondolsz? – tette hozzá engem gúnyolva.

Újra beletúrt a fiókjába, lecsavarta három fiola tetejét, mindegyikből elővett egy tablettát, és méret szerint sorba rendezte őket a bal kézfején.

– Nem tudom. Sosem álltam közel hozzá.

– De közel éltél hozzá. Ne szórakozz velem, Camille! Ez fáraszt. Ha úgy gondolnád, hogy a mamád jó ember, akkor nem jöttél volna el a legjobb barátnőjéhez megkérdezni, jó ember-e.

Jackie fogta a tablettákat, a nagyságuk szerinti sorrendben belenyomta őket egy darabka csokiba, és lenyelte. Csokipapírok hevertek a mellén, a piros csík még most is ott virított a szája felett, és a karamellás csokibevonat vastagon ráragadt a fogára. A lába izzadni kezdett a kezemben.

– Ne haragudj. Igazad van – feleltem. – Csak annyit szeretnék tudni, hogy szerinted ő… beteg?

Jackie abbahagyta a rágást, a kezét a kezemre tette, és nagyot sóhajtott.

– Hadd mondjam ki hangosan, mert már túlságosan régóta gondolkodom ezen, és a gondolatok néha megtréfálnak, elszaladnak előlem. Tudod, hogy van ez. Mintha kézzel próbálnék megfogni egy halat. – Felegyenesedett, és megszorította a karomat. – Adora felfal, és ha nem engeded neki, még rosszabbul jársz. Nézd meg, mit történik Ammával. Nézd meg, mi történt Mariannel.

Igen. A bal mellem alatt a *batyu* kezdett bizseregni.

– Szóval, mit gondolsz? – biztattam. *Mondd ki.*

– Azt gondolom, hogy Adora beteg, és szerintem a betegsége fertőző – suttogta Jackie, és remegő kezében tartott poharában csilingelni kezdett a jég. – És szerintem ideje elmenned, aranyom.

– Ne haragudj, nem akartam a terhedre lenni.

– Úgy értem, elmenned Wind Gapből. Itt nem vagy biztonságban.

Alig egy perccel később rácsuktam az ajtót Jackie-re, aki a kandallópárkány felett lógó portréjára meredt.

Tizennegyedik fejezet

Kis híján lezuhantam Jackie lépcsőjéről, annyira remegett a lábam. A hátam mögül hallottam, hogy a fiai a Calhoon focicsapatának indulóját kántálják. Befordultam a kocsival a sarkon, leparkoltam egy sor eperfa alatt, és a fejemet a kormányra hajtottam.

Vajon anyám valóban beteg volt? És Marian? Hát Amma meg én? Néha arra gondolok, hogy minden nőben ott lappang a betegség, csak a megfelelő pillanatra vár, hogy szárba szökkenjen. Annyi *beteg* nőt ismertem világéletemben. Nőket krónikus fájdalmakkal, örökké betegségekkel viselősen. Nőket *kórképekkel*. Persze, a férfiaknak csontjuk törik, fáj a hátuk, átesnek egy-két műtéten, kiveszik a mandulájukat, fényes műanyag csípőprotézist tesznek be nekik. A nőket viszont *felemészti* a betegség. Nem meglepő, tekintve, milyen nagy is a forgalom egy női testben. Tamponok és hüvelytükrök. Farkak, ujjak, vibrátorok és a többi, a lábuk között, hátulról, a szájukban. A férfiak imádnak mindenfélét beletenni a nők testébe, nem igaz? Uborkát és banánt, üvegeket, gyöngysort, filctollat, az öklüket. Egyszer egy pasi egy adóvevőt akart belém tolni. Elhárítottam.

Beteg, betegebb, legbetegebb. Mi ebből a valóság, és mi a színlelés? Amma valóban beteg, és szüksége van anyám orvosságaira, vagy pedig az orvosság betegíti meg Ammát? Anyám kék tablettájától hánytam, vagy az akadályozta meg, hogy még betegebb legyek?

Vajon Marian halott lenne akkor is, ha nem Adora az anyja?

Tudtam, hogy fel kellene hívnom Richardot, de nem jutott eszembe semmi, amit elmondhatnék neki. Félek. Igazolást találtam. Meg akarok halni. Visszahajtottam egészen anyám házáig, azután tovább, keletnek, a disznóhizlalda felé, és a Heelah's bárnál álltam meg. Megnyugtató, ablaktalan kockaépület volt, ha valaki itt véletlenül felismerte a főnök lányát, volt annyi esze, hogy békén hagyja.

A hely disznóvértől és -vizelettől bűzlött, még a tálakba szórt popcornnak is nyers hússzaga volt a bárpulton. Néhány baseballsapkás, bőrdzsekis, lógó bajszú, mogorva képű férfi pillantott fel rám, aztán visszabámultak a sörükbe. A pultos szó nélkül töltötte ki a whiskymet. A hangszórókból egy Carole King-szám zümmögött. A második körnél a pultos a hátam mögé bökött, és azt kérdezte:

– Őt keresi?

John Keene egy pohár ital fölé görnyedt a bár egyetlen bokszában, és az asztal szálkás szélét piszkálta. Fehér bőrén pirosas foltok ütköztek ki a szesztől, a szája nedves volt, és néha csettintett a nyelvével, amiből arra következtettem, hogy már hányt. A kezembe vettem a poharam, és anélkül, hogy bármit is mondtam volna, leültem vele szemben. Rám mosolygott, és a kezével az enyém után nyúlt az asztal felett.

– Szia, Camille! Hogy vagy? Olyan szép vagy és tiszta. – Körülnézett. – Itt… olyan mocskos minden.

– Azt hiszem, jól vagyok, John. És te?

– Szuperül. A húgomat meggyilkolták, nemsokára le fognak tartóztatni, és a barátnőm, akit le sem tudtam vakarni magamról azóta, hogy ideköltöztünk ebbe a rohadt városba, kezd rájönni, hogy mégsem én vagyok a főnyeremény. Nem mintha annyira megrázna a dolog. Helyes lány, de nem túl…

– Bonyolult – jegyeztem meg.

– Hát igen. Arra készültem, szakítok vele, mielőtt Natalie-t… Most meg nem tehetem.

Egy ilyen húzást a város ízekre szedne, ahogy Richard is. *Mit jelentsen ez? Ez hogyan bizonyítja a bűnösségét?*

– Nem megyek vissza a szüleim házába – motyogta. – Inkább kimegyek abba a kibaszott erdőbe és öngyilkos leszek, mint hogy visszamenjek, és Natalie holmijait bámuljam.

– Megértelek.

Felkapta a sótartót, és pörgetni kezdte az asztalon.

– Szerintem te vagy az egyetlen, aki megérti – szólalt meg. – Hogy milyen érzés elveszíteni egy kishúgot, és milyen, amikor a világ azt várja tőled, hogy dolgozd fel. Te *túltetted magad rajta?* – Ezt olyan keserűen mondta, hogy azt vártam, belesárgul a nyelve.

– Soha nem fogod túltenni magad rajta – feleltem. – Megfertőz. Engem tönkretett. – Jó érzés volt hangosan kimondani.

– Miért találja mindenki furcsának azt, hogy gyászolom Natalie-t? – John felborította a sótartót, ami zörögve a földre pottyant. A pultos mérgesen felénk pillantott. Felvettem, átraktam az én oldalamra, és mindkettőnk nevében áthajítottam egy csipet sót a vállam felett.

– Szerintem ha az ember fiatal, az emberek azt várják tőle, hogy könnyebben elfogadja azt, ami történt – feleltem. – És te fiú vagy. A fiúk nem szoktak érzelgősködni.

John felhorkantott.

– A szüleimtől kaptam egy könyvet, az a címe: *A gyászoló férfi*. Az áll benne, hogy néha muszáj kiszakadni az egészből, tagadni azt, ami történt. Hogy a tagadás jót tehet egy férfinak. Szóval megpróbáltam egy órán át úgy tenni, mintha nem érdekelne az egész. És egy kis időre tényleg sikerült is. Csak bámultam kifelé az ablakon arra a kis négyzet alakú égboltra, és azt mondogattam magamban: *Minden rendben, minden rendben, minden rendben.* Mintha újra kisgyerek volnék. És amikor végeztem, biztosan tudtam, hogy már soha többé nem lesz semmi sem rendben. Még akkor sem, ha elkapják a tettest. Nem tudom, miért mondja azt mindenki, hogy jobb érzés lesz majd, amikor valakit letartóztatnak. – Morogva felnevetett, és a fejét rázta. – Őrület az egész, a kibaszott életbe. – Azután hirtelen: – Kérsz még egy pohárral? Iszol még egyet velem?

Részeg volt, erősen dülöngélt, de sosem fosztanék meg egy másik szenvedőt az öntudatlanság okozta megkönnyebbüléstől. Néha ez a leglogikusabb út. Mindig is úgy hittem, hogy az éleslátó józanság a keményszívűeknek való. A pultnál felhajtottam egy rövidet,

hogy behozzam a lemaradásomat, és két whiskyvel tértem vissza. Az enyém dupla volt.

– Olyan, mintha kiválasztották volna azt a két lányt, akiknek önálló véleményük volt, és kiiktatták őket – jegyezte meg John. Belekortyolt a whiskybe. – Szerinted a te húgod meg az én húgom barátnők lettek volna?

Egy képzeletbeli helyen, ahol mindketten élnek, ahol Marian nem lett idősebb.

– Nem – feleltem, és hirtelen elnevettem magam. Ő is nevetett.

– Szóval a te halott húgod túl menő az én halott húgomnak? – fakadt ki hirtelen. Mind a ketten újra elnevettük magunkat, aztán hamar elszállt a jókedvünk, és az italunkba mélyedtünk. Én máris kábának éreztem magam.

– Nem én öltem meg Natalie-t – suttogta.

– Tudom.

Felemelte a kezemet, és az ujjait az enyémbe kulcsolta.

– Ki volt festve a körme. Amikor megtalálták. Valaki kifestette a körmét – motyogta.

– Talán ő maga.

– Natalie utálta az ilyesmit. Még a haját is alig engedte megfésülni.

Több percen át csend volt. Carole King után most Carly Simon énekelt. Nőies, tiszta hangok egy bárban, ahová mészárosok járnak.

– Olyan gyönyörű vagy – szólalt meg John.

– Te is.

John a kulcsaival ügyetlenkedett a parkolóban, de szó nélkül átadta nekem, amikor azt mondtam, túl részeg ahhoz, hogy vezessen. Nem mintha én sokkal jobb állapotban lettem volna. Kábultan kormányoztam a kocsit Meredithék háza felé, de amikor már a közelben jártunk, John megrázta a fejét, és megkérdezte, elvinném-e a motelbe a város határán túl. Ugyanabba, ahol idefelé jövet én is megszálltam: szürke kis menedék, ahol az ember felkészülhetett Wind Gap súlyára.

Letekert ablakkal suhantunk az úton, beáramlott a meleg éjszakai levegő, John pólóját a mellkasára tapasztotta, az ingem hosszú ujja lobogott a szélben. Sűrű haját leszámítva John szinte teljesen szőrtelen volt. Még a karján is csak könnyű pihe nőtt. Már-már meztelennek tűnt, mintha arra volna szüksége, hogy valaki betakarja.

Én fizettem ki a szobát, a 9-es számút, mert Johnnak nem volt hitelkártyája. Kinyitottam előtte az ajtót, leültettem az ágyra, és langyos vizet hoztam neki egy műanyag pohárban. A lábára meredt, és nem volt hajlandó meginni.

– John, muszáj innod egy kis vizet.

Egy hajtásra kiitta, és hagyta, hogy a pohár leguruljon az ágyról. Elkapta a kezemet.

Próbáltam elrántani – inkább csak ösztönösen –, de még erősebben szorította.

– Már a múltkor is láttam ezt – szólalt meg John, és az ujja a *nyomorult t* betűjét tapogatta, amit alig takart a bal ingujjam. A másik kezével az arcomhoz nyúlt, és megsimogatta. – Megnézhetem?

– Nem. – Megint megpróbáltam elhúzódni tőle.

– Hadd nézzem meg, Camille! – Még mindig nem eresztett.

– Nem, John. Ezt senki sem láthatja.

– Én igen.

Feltűrte az ingem ujját, és hunyorogni kezdett. A bőrömbe vésett vonalakat próbálta értelmezni. Az arckifejezése fürkésző volt és kedves. Elgyengített a mai nap. És olyan rohadtul elegem volt már a rejtőzködésből. Több mint egy évtizede titkolóztam, soha nem akadt egyetlen olyan helyzet – sem baráttal, sem interjúalannyal, sem a pénztárosnővel a szupermarketben –, ahol nem az kötötte le a figyelmem, vajon melyik heg fog kikandikálni. Hadd lássa csak John. Hadd nézze. Nem kell elrejtőznöm egy olyan ember elől, aki épp olyan elszánt áhítattal keresi a feledést, mint én.

A másik ingujjamat is feltűrte, és megláttam a csupasz karjaimat. Olyan meztelenek voltak, hogy még a lélegzetem is elakadt.

– Ezt senki sem látta még?

A fejemet ráztam.

– Mióta csinálod ezt, Camille?

– Régóta.

A karjaimra meredt, még feljebb tűrte az ingem ujját. Megcsókolta a *fáradt* közepét.

– Így érzem magam most – mondta, és addig simogatta az ujjaival a hegeket, amíg libabőrös nem lettem. – Hadd lássam az összeset.

A fejemen át húzta le az ingemet, én pedig csak ültem, mint egy engedelmes gyerek. Levette a cipőmet és a zoknimat, lehúzta a nadrágomat. Melltartóban és bugyiban reszkettem a hideg szobában, a légkondicionáló fagyos levegőt fújt rám. John felhajtotta a takarót, intett, hogy bújjak be alá, én pedig engedelmeskedtem. Egyszerre éreztem magam lázasnak és jéggé dermedtnek.

Felemelte a karomat, a lábamat, a hátamra fordított. Olvasott belőlem. Kimondta a szavakat, melyek egyszerre hangzottak dühösnek és értelmetlennek: *kályha, émelyeg, kastély*. Ő is levetkőzött, mintha egyenlőtlenséget érezne, egy kupacban a földre hajította a ruháit, és újabb szavakat olvasott fel. *Zsemle, rosszindulat, gubanc, kefe*. Gyors mozdulattal kikapcsolta elöl a melltartómat, és lehámozta rólam. *Bimbó, dózis, palack, só*. Erekciója volt. A szájába vette a mellbimbómat, most először engedtem ezt meg egy férfinak azóta, hogy elkezdtem komolyan vagdosni magamat. Tizennégy éve.

A keze végigsimított rajtam, én pedig hagytam, hogy megérintse a hátamat, a mellemet,

a combomat, a vállamat. A nyelve a számban kalandozott, végig a nyakamon, a mellbimbóimon, a lábam között, majd újra a számban. Magamat ízleltem rajta. A szavak hallgattak. Úgy éreztem, mintha távozott volna belőlem a démon.

Magamba vezettem, és hamar nagyot élveztem, majd utána még egyszer. Éreztem a könnyeit a vállamon, ahogy bennem reszketett. Egymásba gabalyodva aludtunk el (itt egy láb, amott egy kar egy fej mögött), és egyetlen szó búgott fel: *ómen*. Hogy rossz vagy jó, azt nem tudtam. Akkor még inkább jónak gondoltam. Te ostoba lány.

Az ablakunk előtt álló fa ágai úgy ragyogtak fel a kora hajnali fényben, mint sok száz apró kéz. Meztelenül a mosdóhoz osontam, hogy újratöltsem a poharunkat, mindketten másnaposak voltunk és szomjasak, a bágyadt napfény a hegeimre hullt, és a szavak pislákolva újra életre keltek. Vége lett az átmeneti megkönnyebbülésnek. Önkéntelenül is elhúztam a számat, visszataszított a bőröm látványa. Egy törülközőt csavartam magamra, mielőtt visszafeküdtem az ágyba.

John ivott egy korty vizet, a karjába vette a fejemet, egy kortyot a számba öntött, majd felhajtotta a maradékot. Az ujjai a törülközőt ráncigálták. Nem engedtem el, pedig dörzsölte a mellemet, mintha mosogatórongy lenne. A fejemet ráztam.

– Ez meg mit jelentsen? – suttogta a fülembe.

– Ez a reggel könyörtelen fénye – súgtam vissza. – Ideje leszámolni az illúzióval.

– Miféle illúzióval?

– Hogy bármi is rendben lehet még – feleltem, és arcon csókoltam.

– Még várjunk vele – mondta ő, és átkarolt. Istenem, azok a vékony, szőrtelen karok. Egy *fiú* karjai. Ezt mondogattam magamban, de jól éreztem magam vele. Biztonságban. Szépnek és tisztának. A nyakába fúrtam az arcomat, és megszagoltam: szesz és borotvahab átható szaga, az a fajta, ami kéken spriccel ki. Amikor újra kinyitottam a szemem, egy rendőrkocsi pirosan villogó szirénáját láttam közvetlenül az ablak előtt.

Bumm, bumm, bumm. Az ajtó úgy zörrent meg, mintha könnyen be lehetne törni.

– Camille Preaker! Itt Vickery rendőrparancsnok. Nyissa ki, ha odabent van!

Kapkodva szedtük össze szanaszét szórt ruháinkat, John tekintete riadt volt, mint egy madáré. Övek csattantak, ingek súrlódtak, ami nyilván elárul bennünket odakint. Sietős, bűnös zajok. Visszadobtam az ágyra a takarót, az ujjaimmal megfésülködtem, és míg John az ujjait az övbújtatójába akasztva sután laza pózt vett fel mögöttem, én ajtót nyitottam.

Richard. Vasalt fehér ing, elegáns, csíkos nyakkendő, mosoly, ami azonnal lehervadt, amint meglátta Johnt. Vickery állt mellette, úgy dörzsölte bajuszát, mintha viszketne alatta a bőre, a tekintete Johnra siklott rólam, majd megfordult, és egyenesen Richardra meredt.

Richard nem szólt semmit, csak dühösen bámult rám, karba font kézzel, aztán vett egy mély levegőt. Biztos voltam benne, hogy a szoba bűzlik a szextől.

– Hát, úgy tűnik, egész jól vagy – szólalt meg. Gúnyos mosolyt erőltetett az arcára. Tudtam, hogy erőltetett, mert a nyaka olyan vörös volt, mint egy rajzfilmfigurának. – Hogy s mint, John? Jól vagy?

– Köszönöm, jól – felelte John, és odalépett mellém.

– Miss Preaker, az édesanyja pár órája telefonált, hogy maga nem ment haza. Azt mondta, maga beteg, elesett, vagy valami ilyesmi. Nagyon aggódott. Nagyon. Ráadásul itt ez a csúnya történet, az ember nem lehet elég óvatos. Biztos örül majd, ha meghallja, hogy maga… itt van.

Az utolsó mondat kérdésként hangzott el, amit nem állt szándékomban megválaszolni. Richardnak magyarázattal tartoztam. Vickerynek nem.

– Magam is fel tudom hívni az anyámat, köszönöm. Értékelem, hogy megkerestek.

Richard a lábára meredt, és az ajkába harapott. Most először láttam zavartnak. A gyomrom émelyegve, rémülten ugrott össze. Richard nagy erővel kifújta a levegőt, a csípőjére tette a kezét, majd rám nézett, aztán pedig Johnra. Gyerekek, akiket rosszalkodáson kaptak.

– Gyere, John, hazaviszlek – szólalt meg.

– Majd Camille elvisz, de azért kösz, Willis nyomozó.

– Nagykorú vagy, fiam? – kérdezte Vickery.

– Tizennyolc – felelte Richard.

– Hát akkor jól van, legyen szép napjuk – köszönt el Vickery, sziszegve Richard felé nevetett, és félhangosan még hozzátette: – A szép éjszaka már úgyis megvolt.

– Később felhívlak, Richard – szólaltam meg.

Felemelte a kezét, legyintett, és visszafordult a kocsihoz.

Johnnal szinte végig hallgattunk a szülei háza felé tartó úton. Azt mondta, megpróbál majd aludni egy kicsit az alagsori szabadidőszobában. Egy ötvenes évekbeli, régi bebopszám részletét dúdolta, kopogott hozzá a körmével a kocsiajtó kilincsén.

– Szerinted mennyire volt gáz? – tette fel végül a kérdést.

– Rád nézve talán nem annyira. Azt mutatja, hogy derék amerikai fiú vagy, egészséges érdeklődéssel a nők és az alkalmi szex iránt.

– Nem alkalmi volt. Én egyáltalán nem éreztem alkalminak. Te?

– Nem. Rosszul fogalmaztam. Épp az ellenkezőjét éreztem – feleltem. – De több mint tíz évvel vagyok idősebb nálad, és a bűnténytől tudósítok, ami… Ez a dolog összeférhetetlen a munkámmal. Nálam jobb újságírókat is kirúgtak már ilyesmiért. – Tudatában voltam az arcomra vetülő reggeli napfénynek, a ráncoknak a szemem sarkában, a kornak, ami

meglátszott rajtam. John arca az egész éjszakán át tartó ivászat és a kevés alvás ellenére is olyan volt, mint egy rózsaszirom.

– Tegnap éjjel. Megmentettél. Ez mentett meg. Ha nem maradsz velem, valami rosszat tettem volna. Tudom, Camille.

– Én is biztonságban éreztem magam melletted – feleltem, és így is gondoltam, de a szavak anyám őszintétlen, éneklő hanglejtésével jöttek ki a számon.

Johnt egy saroknyira tettem ki a szülei házától, a csókja az állkapcsomon landolt, az utolsó pillanatban rántottam el magam. *Senki sem tudja bizonyítani, hogy bármi is történt*, futott át rajtam abban a pillanatban.

Visszahajtottam a Main Streetre, leparkoltam a rendőrség előtt. Az egyik utcalámpa még égett. Hajnali 5.47 volt. Az előtérben még nem volt ott a recepciós, így az éjszakai csengőt nyomtam meg. A beltéri illatosító egyenesen a vállamra fújta a citromillatot. Újra megnyomtam a csengőt, és Richard bukkant fel az irodákhoz vezető ajtó keskeny üvege mögött. Egy másodpercig csak állt némán, és rám meredt. Azt vártam, hogy megint hátat fordít majd, szinte szuggeráltam, hogy megtegye, de végül kinyitotta az ajtót, és kijött az előtérbe.

– Hol akarod kezdeni, Camille? – Leült az egyik kárpitozott székre, a fejét a tenyerébe hajtotta, a nyakkendője a lába közé lógott.

– A látszat csal, Richard – fogtam neki. – Tudom, közhelyesen hangzik, de így igaz. *Tagadj, tagadj, tagadj*.

– Camille, alig negyvennyolc órával azután, hogy te meg én lefeküdtünk egymással, egy motelszobában talállak a gyerekgyilkossági ügyem fő gyanúsítottjával. Még ha a látszat csal is, rosszul fest a dolog.

– Nem ő tette, Richard. Abszolút biztosan tudom, hogy nem ő volt.

– Tényleg? Ezt tárgyaltátok meg, miközben benned volt a farka?

Jól van, szóval dühös, gondoltam. *Ezt tudom kezelni. Jobb, mint a siránkozó kétségbeesés.*

– Semmi ilyesmi nem történt, Richard. A Heelah’sban találtam rá, hullarészeg volt, és komolyan attól féltem, hogy kárt tesz magában. Azért vittem el a motelbe, mert vele akartam maradni, hogy meghallgassam. Szükségem van rá a cikkemhez. És tudod, mit tudtam meg, Richard? Hogy a nyomozásod tönkretette ezt a fiút. És ami még rosszabb, még csak nem is gondolom, hogy te komolyan elhiszed, hogy ő a tettes.

Csak az utolsó mondat volt teljesen igaz, erre csak akkor jöttem rá, amikor már kimondtam. Richard okos pasi volt, remek zsaru, elképesztően ambiciózus, ez az első komoly ügye, és egy egész felháborodott város követelte, hogy tartóztassanak le végre valakit, ő pedig még nem ért el áttörést a nyomozásban. Ha bármi bizonyítéka van John ellen, már

napokkal ezelőtt letartóztatták volna.

– Camille, hiába hiszed, nem tudsz mindent erről a nyomozásról.

– Hidd el nekem, Richard, sosem gondoltam azt, hogy mindent tudok. Az elejétől fogva a létező legfeleslegesebb kívülállónak érzem magam. Megdugtál, és így is sikerült hermetikusan zártnak maradnod. Tőled nem szivárog ki semmi.

– Á, szóval még mindig emiatt vagy dühös? Azt hittem, nagylány vagy.

Csend. Citromos sziszegés. A távolból hallottam a nagy ezüst karóra ketyegését Richard csuklóján.

– Hadd mutassam meg, hogy jó fej is tudok lenni – szólaltam meg. Gépiesen cselekedtem, mint régen: kétségbeesetten alá akartam vetni magamat neki, hogy jobban érezze magát, hogy újra kedveljen. Tegnap éjjel pár percre vigaszra leltem, de azzal, hogy Richard megjelent a motelszoba ajtaja előtt, összezúzta azt, ami ebből a nyugalomból megmaradt. Vissza akartam kapni.

Letérdeltem, és elkezdtem kicipzározni a nadrágját. Egy pillanatra a tarkómra tette a kezét. Aztán durván megragadta a vállamat.

– Jézusom, Camille, mit művelsz? – Rájött, milyen erős a szorítása, engedett rajta, és felsegített.

– Csak szeretném, ha kibékülnénk. – Az egyik inggombját tekergettem, és nem voltam hajlandó a szemébe nézni.

– Nem ez a módja, Camille – felelte. Szinte szűzies csókot nyomott a számra. – Ezt tudnod kell, mielőtt bármi egyéb történik köztünk. Ezt tudnod kell. Ennyi.

Aztán megkért, hogy menjek el.

Néhány zaklatott órán át aludni próbáltam a kocsim hátsó ülésén. Olyan volt, mintha egy feliratot próbálnék elolvasni egy elrobogó vonat vagonjai között. Izzadtan és rosszkedvűen ébredtem. Vettem egy fogkefét a FaStopnál, meg a legerősebb szagú testápolót és hajlakkot, amit találtam. A benzinkút mosdójában fogat mostam, aztán testápolót kentem a hónaljamba meg a lábam közé, és merevre lakkoztam a hajamat. Az eredmény egy gomolygó eper- és aloéillatú felhő lett, alatta az izzadság és a szex bűzével.

Képtelen voltam találkozni anyámmal odahaza, és őrült módon az az ötletem támadt, hogy inkább dolgozni fogok. (Mintha még megírnám azt a cikket. Mintha nem a teljes összeomlás szélén álltunk volna mindannyian.) Eszembe jutott, hogy Geri Shilt Katie Laceyt említette, és elhatároztam, hogy újra beszélek vele. Katie a szülői munkaközösség egyik vezetője volt az általános iskolában, Natalie és Ann osztályában is. Ahogy anyám is. Irigyelt, elit pozíciónak számított az iskolában, csakis olyan nők vállalhatták, akik nem dolgoztak: hetente kétszer belibbentek az osztálytermekbe, hogy segítsenek megszervezni a rajz-, a technika- meg a zeneszakkört, és csütörtök esténként a lányoknak a varrószak-

kört. Legalábbis az én időmben még varrószakkör volt. Manapság már nyilván valami semlegesebb és modernebb elfoglaltság. Számítógép-kezelés vagy mikróhasználat kezdőknek.

Katie anyámhoz hasonlóan egy magas dombtetőn lakott. A ház karcsú lépcsősorát a fűbe vájták, és napraforgók szegélyezték. Kecses, elegáns szivarfa állt a domb tetején, egy ujjra emlékeztetett, a női megfelelője volt a vaskos tölgyfának a jobb oldalon. Alig múlt tíz, de a vékony, napbarnított Katie már a tetőteraszon napozott, és közben ventilátor fújta rá a levegőt. Napsütés hőség nélkül. Már csak arra kellene rájönnie, hogyan érheti el a barnaságot bőrrák nélkül. Vagy legalábbis ráncok nélkül. Észrevette, hogy felfelé jövök a lépcsőn – bosszantó villanás a mélyzöld gyepen –, árnyékot tartott a kezével a szeme fölé, úgy próbálta kivenni tizenkét méter magasból, ki lehet az, aki hozzá igyekszik.

– Ki az? – kiáltott le. A haja a gimiben még természetes búzaszőke volt, most platinaszőkére festette és lófarokba kötötte.

– Szia, Katie! Camille vagyok.

– Ca-miiille! Uramisten! Várj, már megyek is le!

Szívélyesebben üdvözölt, mint vártam, azok után, hogy nem hallottam felőle Angie rinyapartija után. A sértődései mindig is szellő módjára támadtak fel és illantak el. Az ajtóhoz sietett, kék szeme világított bronzbarna arcán. A karja olyan sovány és barna volt, mint egy gyereké, a francia szivarkákat juttatta eszembe, amiket Alan kezdett szívni az egyik télen. Anyám az alagsorba száműzte, amit előkelően Alan dohányzószalonjának hívott. Alan hamarosan leszokott a szivarkáról, és rászokott a portóira.

Katie felkapott egy neonrózsaszín ujjatlan pólót a bikinije fölé, South Padrében vásároltak ilyesmit a lányok a nyolcvanas évek végén, a tavaszi szünetben rendezett vizespóló-versenyek szuvenírjeként. Átölelt a kakaóvajtól csillogó karjával, és bekísért a házba. Ebben a régi házban sincs légkondicionálás, ahogy a mamámnál, magyarázta. Pontosabban egyetlen beltéri egység van az ő hálószobájukban. A gyerekek meg izzadnak, gondoltam magamban. Nem mintha rossz soruk lett volna. Úgy tűnt, a ház teljes keleti szárnya egy nagy beltéri játszótér, sárga műanyag kis házzal, csúszdával, dizájnos hintalóval. Egyiken sem látszott, hogy játszanának vele. Az egyik falat nagy, színes betűk díszítették: Mackenzie. Emma. Fotók a pisze orrú, üveges tekintetű, mosolygó szőke kislányokról. Csinos szájon át lélegző gyerekek. Az arcukról egyetlen közeli felvételt sem láttam, mindig úgy fotózták őket, hogy az látsszon, milyen ruha van rajtuk. Rózsaszín virágos overall, piros ruha pöttyös kisnadrággal, húsvéti fejdísz és pántos lakkcipő. Szép gyerekek, *nagyon* szép ruhákban. Ezzel meg is alkottam Wind Gap legifjabb vásárlóinak jelmondatát.

Úgy tűnt, Katie Lacey Bruckert nem igazán érdekli, mit keresek a házában ezen a péntek reggelen. Valami celeb botránykönyvéről beszélgettünk, amit épp olvasott, meg arról, vajon a gyermekszépségversenyeket örökre megbélyegezte-e JonBenet halála. *Mackenzie egyszerűen él-hal a modellkedésért.* Hát, jogos, épp olyan csinos, mint a mamája. *Nahát, Camille, de kedves, hogy ezt mondod – sosem hittem, hogy csinosnak tartasz.* Jaj, dehogynem, ne butáskodj. *Kérsz valamit inni?* Naná. *Mi nem tartunk itthon szeszt.* Persze, nem is arra gondoltam. *Édes jeges teát?* Az édes jeges tea remek lenne, Chicagóban lehetetlenség

hozzájutni, az embernek annyira hiányoznak az ilyen helyi finomságok, látnod kéne, hogy készítik odafent a sonkát. Olyan jó itthon lenni.

Katie kristálykancsóban hozta be az édes jeges teát. Fura, mert a nappaliból viszont azt láttam, hogy egy legalább négyliteres, közönséges kancsót vett elő a hűtőből. Elöntött az önelégültség, aztán eszembe jutott, hogy én sem vagyok különösebben őszinte. Mi több, mesterséges növényi illatokkal kendőztem el természetes állapotomat. Nem csupán aloéval és eperrel, a vállamról halványan még a citromos légfrissítő szaga is érződött.

– Fantasztikus ez a tea, Katie. Esküszöm, legszívesebben minden ebédhez és vacsorához ilyet innék.

– Hogy csinálják odafent a sonkát? – Maga alá húzta a lábát, és előrehajolt. A középiskolát juttatta eszembe az a komoly tekintet, amivel Katie az emberre meredt. Mintha egy széf kombinációját próbálná memorizálni.

Nem eszem sonkát, azóta nem ettem, hogy gyerekkoromban egyszer ellátogattam a családi üzembe. Még csak nem is vágásnap volt, de a látványtól így is éjszakákon át képtelen voltam elaludni. Sok száz állat ketrecekben, olyan szorosan egymás mellett, hogy meg sem tudnak fordulni. Mindent betölt a vér és a szar édeskés, sűrű szaga. Amma villant be, ahogy megbűvölten bámulja a ketreceket.

– Nincs rajta elég barna cukor.

– Aha. Jut eszembe, csinálhatok neked egy szendvicset, ha szeretnéd. Kérsz? Van sonkám a mamádtól, marhahús a Deacon'stől, csirke a Coveysból. És pulyka a Lean Cuisinetől.

Katie az a típus, aki egész nap sürög-forog, fogkefével tisztogatja a konyhakövet, fogpiszkálóval szedi ki a szöszöket a parketta réseiből, csak ne kelljen semmi kellemetlenről beszélnie. Legalábbis józanon. Mégis sikerült úgy terelnem a beszélgetést, hogy végre szóba kerüljön Ann és Natalie. Biztosítottam arról, hogy névtelen marad, és bekapcsoltam a diktafonomat. A lányok édesek voltak, aranyosak és drágák, a kötelező nyájaskodó, álságos körök. Majd pedig:

– Történt egy kis incidens Ann-nel a varrónapon. – Szóval még mindig létezik a varrónap. Egész vigasztaló gondolat. – Arcon döfte Natalie Keene-t a tűjével. Szerintem a szemére célzott, tudod, ahogy Natalie annak a kislánynak még Ohióban. – *Philadephiában.* – Az egyik percben még szép csendben ültek egymás mellett, nem voltak barátnők, más osztályba jártak, de a varrónap nyitott. Ann valamit dúdolt magában, olyan volt, mint egy kicsi anyuka. Akkor történt a dolog.

– Natalie mennyire sérült meg?

– Hmm, nem nagyon. Én meg Rae Whitescarver… Tudod, Rae most a második osztályosok tanító nénije. Régen Rae Little-nek hívták, pár évvel alattunk járt… és a nevével ellentétben nem volt kicsi. Legalábbis akkor nem, azóta ledobott pár kilót. Na szóval, én meg Rae szedtük le Annt Natalie-ről, és a tű az arcából állt ki, két centivel a szeme alatt. Nem sírt, vagy ilyesmi. Csak fújtatott, mint egy dühös ló.

Elképzeltem Annt a csálén levágott hajával, ahogy a tűje átszúrja a textilt, és közben

eszébe jut a történet Natalie-ről meg az ollójáról, az erőszakos tettről, ami olyan mássá tette. És mielőtt végiggondolta volna, már a húsba is döfött a tűvel, könnyebb, mint az ember hinné, egyetlen gyors döfés, és csontot ér. Magam előtt láttam Natalie-t a fémmel az arcában, amely mintha apró szigonyként meredt volna előre.

– Ann-nek semmi indoka nem volt arra, hogy ezt tegye?

– Azt tudom, hogy ennek a két lánynak aztán nem volt szüksége indokra ahhoz, hogy dühbe guruljon.

– A többi lány piszkálta őket? Stresszesek voltak?

– Haha! – Őszintén meglepett nevetés volt, de valószerűtlenül tökéletes „haha!” lett belőle. Mint amikor egy macska rád néz, és azt mondja: „nyau”. – Hát, nem mondanám, hogy várták az iskolát – felelte Katie. – De erről a húgodat kéne megkérdezned.

– Tudom. Arra gondolsz, hogy Amma kötözködött velük…

– Isten irgalmazzon mindnyájunknak, ha az a lány középiskolás lesz.

Csendben kivártam, hogy Katie Lacey Brucker felpörögjön, és a húgomról kezdjen beszélni. Éreztem, hogy rossz hírekkel szolgál majd. Nem csoda, hogy annyira örült, hogy lát.

– Emlékszel, hogy a Calhoonban mi parancsoltunk? Amit mi menőnek tartottunk, az volt a menő, akit mi nem bírtunk, azt mindenki utálta. – A hangja álmodozó volt, mintha egy fagylalttal és nyuszikkal teli meseországban járna. Csak bólintottam. Emlékszem egy különösen kegyetlen gesztusomra: egy LeeAnn nevű túlbuzgó lányt, aki általánosban még a barátnőm volt, túlságosan foglalkoztatott a lelkiállapotom, és azt mondta, lehet, hogy depressziós vagyok. Egyik nap látványosan keresztülnéztem rajta, amikor odasurrant hozzám, hogy suli előtt váltson velem pár szót. Most is magam előtt látom a karjában szorongatott könyveit, azt a szerencsétlen, nyomott mintás szoknyát, ahogy a fejét kicsit mindig lehajtotta, amikor megszólított. Hátat fordítottam neki, kizártam a körből, a többieknek pedig elsütöttem valami poént a lány konzervatív, templomi ruháiról. A lányok ráharaptak. A hét további részében látványosan piszkálták. A középiskola utolsó két évében mindig a tanárokkal lógott ebédidőben. Egyetlen szóval véget vethettem volna ennek. De nem tettem. Nem akartam, hogy odajöjjön hozzám. – A húgod olyan, mint mi voltunk, csak még szorozd meg hárommal. És óriási rosszindulat szorult belé.

– Ezt hogy érted?

Katie egy doboz cigarettát vett elő a kanapé melletti asztalka fiókjából, és egy hosszú tűzgyújtó gyufával gyújtott rá. Még mindig titokban dohányzott.

– Ó, hát ő meg az a három másik lány, azok a kis szőkék, akiknek már cicijük van, ők uralkodnak az iskolában, Amma pedig rajtuk uralkodik. Komolyan mondom, hogy durva. Néha vicces, de leginkább durva. Van egy kövér lány, mindennap neki kell odahoznia az ebédjüket, és mielőtt elmegy, arra kényszerítik, hogy kéz nélkül egyen meg valamit, dugja bele az arcát a kajába a tányéron. – Felhúzta az orrát, de úgy tűnt, egyébként nem zavarja különösebben a dolog. – Egy másik kislányt sarokba szorítottak, és kényszerítették, hogy emelje fel a pólóját és mutassa meg a fiúknak. Mert lapos volt. És közben disznó dolgokat

kellett mondania. Azt pletykálják, hogy az egyik régi barátnőjüket, akivel összevesztek, egy Ronna Deel nevű lányt elvittek egy buliba, leitatták, és… felajánlották az idősebb fiúknak. Őrt álltak a szoba előtt, amíg azok végeztek vele.

– Alig tizenhárom évesek – szólaltam meg. Arra gondoltam, én miket műveltem ennyi idősen. Most először fogtam fel, milyen visszataszítóan fiatal kor ez.

– Ezek koraérett kislányok. Mi is elég meredek dolgokat műveltünk nem sokkal idősebben. – Katie hangja rekedtebb lett a füsttől. Kifújta, és nézte, ahogy kéken lebeg a fejünk felett.

– Mi sosem csináltunk ilyen kegyetlen dolgokat.

– De azért marha közel álltunk hozzá, Camille. – *Te igen, én nem*. Egymásra bámultunk, és közben magunkban sorra vettük az erőfitogtatásainkat. – A lényeg, hogy Amma sokat baszogatta Annt és Natalie-t – folytatta Katie. – Szép dolog volt a mamádtól, hogy foglalkozni kezdett velük.

– Tudom, anyám korrepetálta Annt.

– Igen, de a szülői munkaközösség programjain is segített nekik, áthívta őket hozzátok, megetette őket iskola után. Néha még szünetben is idejött, lehetett látni, hogy a kerítés mellett álldogálva nézi őket a játszótéren.

Bevillant anyám, ahogy az ujjaival a drótháló markolja, és mohón lesi az udvaron játszó lányokat. Hirtelen vakítóan fehér ruhában láttam magam előtt Adorát, amint az egyik kezével magához szorítja Natalie-t, egy ujját a szája elé emeli, és csendre inti James Capisit.

– Végeztünk? – kérdezte Katie. – Már eléggé unom ezt a témát.

Lekapcsolta a diktafont.

– Szóval hallottam rólad meg a jóképű zsaruról – mosolygott. Egy hajtincse kiszabadult a lófarokból, és eszembe jutott, ahogy előrehajol, a lábkörmét lakkozza, és közben az egyik kosárlabdázóról kérdezősködik, akit magának akart. Igyekeztem nem összerezzenni Richard neve hallatán.

– Á, ez csak pletyka – mosolyogtam. – Tudod, hogy van ez? Szingli pasi, szingli nő… az én életem messze nem ilyen érdekes.

– Lehet, hogy John Keene mást mondana. – Újabb cigarettát vett elő, rágyújtott, kifújta a füstöt, és rám szegezte porcelánkék szemét. Most nem mosolygott. Tudtam, hogy ez kétféleképp végződhet. Elmondhatok neki pár pikáns részletet, és akkor elégedett lesz. Ha a sztori már reggel tízre eljutott Katie-hez, délre egész Wind Gap hallani fogja. De tagadhatom is a dolgot, csakhogy ezzel azt kockáztatom, hogy magamra haragítom, és így nem lesz többé együttműködő. Viszont az interjúval végeztem, az pedig nem igazán érdekelt, kiesek-e emiatt a pixisből Katie-nél.

– Ó, szóval még több pletyka. Nem ártana, ha az itteniek valami más hobbi után néznének.

– Tényleg? Nekem nem tűnt szokatlannak, téged ismerve. Sosem volt ellenedre, hogy jól érezd magad.

Felálltam, már igencsak mehetnékem volt. Katie kikísért, közben a szája belsejét harapdálta.

– Kösz, hogy időt szántál rám, Katie. Örülök, hogy láttalak.

– Én is, Camille. Érezd magad továbbra is jól itthon. – Már kiléptem az ajtón, a lépcső tetején álltam, amikor utánam szólt. – Camille! – Visszafordultam, és láttam, hogy Katie begörbített bal lábbal álldogál, mint egy kislány. Ez a mozdulata már a középiskolában is jellegzetes volt. – Egy baráti jó tanács: menj haza, és mosakodj meg. Bűzlesz.

Tényleg hazamentem. Az agyamban egyik kép villant fel a másik után anyámról, egytől egyig baljóslatúak. *Ómen*. A szó újra lüktetni kezdett a bőrömön. Bevillant a sovány, zilált hajú Joya hosszú körmeivel, ahogy anyámról lehúzza a bőrt. Anyámat láttam a tablettáival és főzeteivel, ahogy a hajamat vágja. Bevillant Marian, akiből már nem maradt más kis koporsójában, mint csont, és fehér selyemszalag fogta át összeszáradt szőke fürtjeit, akár egy elhervadt csokrot. Elképzeltem anyámat, ahogy azokkal az erőszakos kislányokkal törődik. Vagy legalábbis igyekszik törődni. Adora gyűlölte azokat a kislányokat, akik nem voltak hajlandók alávetni magukat sajátos nevelési elveinek. Vajon azelőtt festette ki Natalie körmét, hogy megfojtotta? Vagy utána?

Őrült vagy, ha erre gondolsz. Őrült vagy, ha nem gondolsz erre.

Tizenötödik fejezet

Három rózsaszínű kis bicikli sorakozott a verandán fehér vesszőkosarakkal felszerelve. A kormányokon szalagok libegtek. Belekukucskáltam az egyik kosárba, és egy nagy tubus szájfényt vettem észre meg egy füves cigit egy uzsonnászsákban.

Az egyik oldalajtón surrantam be, és felmentem a lépcsőn. A lányok Amma szobájában voltak, hangosan kacarásztak, visítottak a nevetéstől. Kopogás nélkül benyitottam. Tudom, otrombaság, de nem bírtam elviselni a titkos mocorgás, a sietős igyekezet gondolatát, hogy ártatlan pózba vágják magukat a felnőtt előtt. A három szőke körbeállta Ammát, borotvált piszkafa lábaik rövid sortokból és miniszoknyákból kandikáltak ki. Amma a padlón ült, a babaházával piszmogott, egy tubus pillanatragasztó hevert mellette. Kék szalaggal kontyba kötötte a haját. Köszöntem nekik, és ekkor megint visítva felnevettek. Csupa felháborodott, felvillanyozott mosoly, mintha ijedt madarak lettek volna.

– Szia, Mille – bökte ki Amma. Már nem volt rajta ragtapasz, de zavartnak és lázasnak tűnt. – Csak babázunk. Hát nem csodaszép a babaházam? – A szirupos hangot egy ötvenes évekbeli családi sorozat gyerekszereplőjétől kölcsönözte. Nehéz volt összeegyeztetni ezt az Ammát azzal, aki tegnapelőtt este drogokkal kínált. A húgommal, aki állítólag szórakozásból kerítőnek állt, és a barátnőit kínálta fel ajándékként idősebb fiúknak.

– Tényleg, Camille, hát nem imádnivaló Amma babaháza? – visszhangozta a vöröses-szőke rekedt hangon. Jodes volt az egyetlen, aki nem nézett rám. Ehelyett a babaház belsejére meredt, mintha be szeretne jutni oda.

– Jobban vagy, Amma?

– Ó, igen, drága nővérkém, így van – nyerített fel Amma. – Remélem, hogy te is jól érzed magad.

A lányok újra vihogni kezdtek, mintha borzongás futott volna végig rajtuk. Rájuk csuktam az ajtót, bosszantott, hogy nem értem a játékot.

– Talán magaddal vihetnéd Jodest – szólt utánam valamelyik az ajtó mögül. Jodes napjai meg voltak számlálva a csapatban.

A hőség ellenére meleg fürdővizet eresztettem – mintha még a kád porcelánja is kipirult volna tőle –, meztelenül beleültem, állig felhúzott térddel, a víz pedig lassan körbevett. A fürdőszobában mentolos szappan és a női nemiség édeskés, köpőcsészére emlékeztető szaga terjengett. Érzékeny voltam, teljesen elhasználódott, és ez az érzés most jólesett nekem. Lehunytam a szememet, a vízbe ereszkedtem, és hagytam, hogy ellepje a fülemet. *Egyedül*. Bárcsak ezt is belevéstem volna a bőrömbe, hirtelen meg is lepett, hogy ez a szó nem ékesíti a testemet. A csupasz kör a fejbőrömön, amit Adora nyírt le, libabőrösen borzongott, mintha csak önként jelentkezne a feladatra, Az arcom is lehűlt, és amikor kinyitottam a szememet, anyámat láttam a kád ovális pereme fölé hajolni, hosszú szőke haja körbevette az arcát.

Imbolyogva felültem, a kezemmel eltakartam a mellemet, és vizet loccsantottam anyán

rózsaszínű, apró kockás nyári vászonruhájára.

– Édesem, hová tűntél? Halálra izgultam magam. Én magam indultam volna a keresésedre, de Ammának rossz éjszakája volt.

– Mi baja volt Ammának?

– Hol voltál tegnap éjjel?

Az arcom után nyúlt, de én elrántottam. A homlokát ráncolva újra odanyúlt, megveregette az arcomat, hátrasimította a vizes hajamat. Amikor elhúzta a kezét, döbbentnek látszott, hogy vizes lett. Mintha a nedvesség tönkretenné a bőrét.

– Ápolnom kellett – felelte egyszerűen. A karom libabőrös lett. – Fázol, drágám? Kemény a mellbimbód.

Egy pohár kékesfehér tej volt a kezében, némán itatta meg velem. *Vagy rosszul leszek tőle, és akkor tudom, hogy nem vagyok őrült; vagy nem leszek rosszul, és akkor tudom, hogy förtelmes teremtés vagyok.* Megittam a tejet, miközben anyám halkan dúdolt, és olyan hevesen nyalta végig a felső ajkát, hogy már-már obszcénül hatott.

– Kiskorodban sosem voltál ilyen jó kislány – szólalt meg. – Mindig olyan önfejű voltál. Talán a lelked kissé jobban megtört azóta. Jó értelemben. Szükségszerűen.

Kiment, én pedig még egy órán át vártam a kádban, hogy valami történjen. Gyomorgörcs, szédülés, láz. Ugyanolyan mozdulatlanul ültem, ahogy a repülőgépen szoktam, amikor azon aggódom, hogy egyetlen elhamarkodott mozdulatomtól megbillenhet a gép. De semmi. Amma az ágyamban feküdt, amikor kinyitottam az ajtót.

– Tökre undorító vagy – jegyezte meg a karjait lustán összefonva. – Nem tudom elhinni, hogy egy *gyerekgyilkossal* dugtál. Pont olyan ocsmány vagy, mint ahogy Adora mesélte.

– Ne hallgass a mamára, Amma. Egy szavát sem lehet elhinni. És ne… *Mit ne? Ne fogadj el tőle semmit? Mondd ki, ha így gondolod, Camille!* – Ne fordulj ellenem, Amma. Szörnyen gyorsan megbántjuk egymást ebben a családban.

– Mesélj a farkáról, Camille! Jó volt? – Émelyítő hangon beszélt, épp ugyanúgy, ahogy korábban szólt hozzám, de nem tűnt szenvtelennek: izgett-mozgott a takaróm alatt, a tekintetéből zaklatottság áradt, az arca kipirult.

– Nem akarok erről beszélni veled, Amma.

– Bezzeg múltkor, azon az estén nem voltál ennyire felnőtt, nővérkém. Már nem vagyunk barátok?

– Amma, muszáj lefeküdnöm.

– Nehéz éjszakád volt, mi? Hát akkor csak várj, nemsokára minden sokkal rosszabb lesz. – Egy csókot nyomott az arcomra, kicsusszant az ágyból, és elcsattogott a folyosón méretes műanyag szandáljában.

Húsz perccel később elkezdődött a hányás, a verejtékben úszó, görcsös öklendezés. Úgy éreztem, hogy a gyomrom összerándul, majd szétrobban, mint egy szív az infarktus során.

Két roham között egy szál pólóban ültem a földön a vécé mellett, a falnak dőlve. Hallottam, ahogy odakint veszekednek a kék szajkók. Idebent anyám Gaylát hívta. Egy órával később még mindig hánytam magamból a zöldes színű, émelyítő epét, ami lassan csorgott ki belőlem, mint valami szirup.

Felkaptam valamit magamra, és óvatosan mostam meg a fogamat – ha túl mélyre nyomtam a fogkefét a számban, újra öklendezni kezdtem.

Alan a bejárati ajtó melletti teraszon ült és egy hatalmas, bőrkötéses könyvet olvasott, amelynek csak annyi volt a címe: *Lovak*. Narancssárga színűre festett üvegtál egyensúlyozott a hintaszéke karfáján, zöld pudinggal a közepén. Adora férje kék kreppöltönyt viselt, a fején panamakalapot. Nyugodt volt, akár egy tó tükre.

– Édesanyád tudja, hogy elmész?

– Mindjárt jövök.

– Az utóbbi időben sokkal jobban viselkedsz vele, és ezt köszönöm neked, Camille. Úgy tűnik, sokkal jobban van. Még… Ammával is sokkal gördülékenyebb a viszonya. – Mintha kissé mindig tétovázott volna, mielőtt kiejtette a saját lánya nevét. Mintha piszkosnak érezné.

– Jól van, Alan, jól van.

– Remélem, önmagaddal kapcsolatban is jobb érzések töltenek el, Camille. Fontos, hogy az ember szeresse önmagát. A helyes hozzáállás épp olyan ragályos, mint a helytelen.

– Jó szórakozást a lovakhoz.

– Meglesz, mint mindig.

A Woodberrybe tartó utat hirtelen jött megszakításokkal kényszerültem megtenni. Bizonytalanul hajtottam fel az útpadkára, ahol újra epét hánytam és egy kevés vért. Háromszor álltam meg, de egyszer lehánytam a kocsim oldalát, mert nem tudtam elég gyorsan kinyitni az ajtót. Azzal a régi pohár epres üdítővel meg a vodkával mostam le a hányást.

A Woodberry-i St. Joseph Kórház aranysárga téglából épült hatalmas kocka volt, a keresztmetszetében borostyánszínű ablakokkal. Marian régen gofrinak hívta. Általában nyugalmas hely volt: aki nyugatabbra lakott, az Poplar Bluffba járt kórházba, aki északabbra, az Cape Girardeau-ba. Csak az jött Woodberrybe, aki a Missouri állam csizmasarkába szorult.

Az információs pult mögött ülő nagydarab, komikusan kerek mellű nő látványosan nem vett rólam tudomást. Csak álltam és vártam. Úgy tett, mintha elmélyülten olvasna. Közelebb álltam a pulthoz. Tovább olvasta a magazinját, a mutatóujját egyenként végighúzta a sorok alatt.

– Elnézést – szólaltam meg, megvető sértettséggel a hangomban, amit még én magam is

kellemetlennek találtam.

Bajusza volt, az ujjai sárgállottak a cigarettától, akárcsak a felső ajka alól kikandikáló metszőfogak. *Az arc, amit a világ felé fordítasz, megmutatja a világnak, hogyan bánjon veled* – anyám mindig ezt mondogatta, amikor elutasítottam a gondoskodását. Ha így áll a dolog, ezzel a nővel aztán nem bánhattak valami jól.

– Egy betegkartonra lenne szükségem.

– A kezelőorvosán keresztül tudja kérvényezni.

– A húgom kartonjáról van szó.

– Kérje meg a húgát, hogy kérvényezze a kezelőorvosán keresztül. – Lapozott egyet.

– A húgom halott. – Szelídebben is megfogalmazhattam volna, de azt akartam, hogy a nő kapja össze magát. De még így is csak vonakodva figyelt rám.

– Aha. Részvétem. Itt halt meg?

Bólintottam.

– Már holtan hozták be. Gyakran kezelték itt, a kezelőorvosa itt dolgozott.

– Mi a halál dátuma?

– 1998. május elseje.

– Jesszus! Az elég rég volt. Remélem, van türelme.

Négy óra elteltével, miután kétszer is ordítoztam a közönyös nővérekkel, kétségbeesetten flörtöltem egy sápadt, szőrös adminisztrátorral, és háromszor mentem be a vécébe hányni, az ölembe tették Marian betegkartonjait.

Életének minden évéről volt egy külön mappa, egyre vastagabbak. Az orvosok macskakaparásának felét nem tudtam elolvasni. A nagy részük beutaló volt az elvégzendő vizsgálatokra, amelyeknek sosem volt használható eredménye. Megtaláltam a beutalót egy eljárásról, amelynek során kamerát küldtek le Marian nyelőcsövén, hogy megvizsgálják a sugárzó festékkel feltöltött gyomrát. Találtam egy másikat is, ezúttal szívritmuszavar-vizsgálatról. Lehetséges diagnózisok: cukorbetegség, szívzörej, savas reflux, májbetegség, pulmonális hipertónia, depresszió, Crohn-betegség, lupusz. A beutalókat egy nőies, rózsaszínű, vonalas levélpapír követte az egyik mappában. Egy jelentéshez hozzátűzve, amely Marian egyhetes gyomorkivizsgálását dokumentálta. Szabályos, kerek, ám ingerült folyóírással írták: a toll minden egyes szót mélyen a papírba vésett.

Ez állt rajta:

> *Ápolónő vagyok, én felügyeltem Marian Crellint a héten elvégzett vizsgálatok idején, valamint több korábbi kórházi tartózkodása alatt. Igen határozott véleményem* (az

„igen határozott” kétszer aláhúzva), *hogy ez a gyermek egyáltalán nem beteg. Úgy vélem, ha nincs az anyja, teljesen egészséges lenne. A gyermeken azután jelentkeznek a betegség tünetei, hogy kettesben marad az anyával, még azokon a napokon is, amikor az anyja látogatásáig jól érezte magát. Az anya nem mutat érdeklődést Marian iránt, ha jól van, sőt, ilyenkor úgy tűnik, bünteti. Az anya kizárólag akkor öleli át a gyermeket, amikor az rosszul érzi magát vagy sír. Jómagam és több más ápolónő, akik politikai okokból úgy döntöttek, nem írják alá a jelentésemet, meg vagyunk győződve arról, hogy a gyermeket és a nővérét is ki kellene emelni a családjukból további megfigyelés céljából.*

Beverly Van Lumm

Jogos felháborodás. Jól jött volna több is belőle. Magam elé képzeltem, ahogy Beverly Van Lumm, a szótlan, bögyös ápolónő szigorú kontyba fésült hajjal megírja ezt a levelet a szomszéd helyiségben, miután kénytelen volt a kába Mariant anyám karjai között hagyni, de csak idő kérdése, és Adora kikiabál, hogy segítségül hívjon egy nővért.

Egy órába se telt, és sikerült megtalálnom a nővért a gyerekosztályon, ami valójában egyetlen tágas helyiség volt négy ággyal, de csak kettő volt használatban. Egy kislány békésen olvasott, egy kisfiú pedig ülő helyzetben aludt mellette, a nyakát egy fémprotézis tartotta, ami mintha egyenesen a gerincébe lett volna becsapolva.

Beverly Van Lumm egy kicsit sem hasonlított arra a nőre, akit elképzeltem. Az ötvenes évei végén járhatott, apró termetű volt, ezüstös haját egészen rövidre nyírta. Virágos ápolónadrágot és élénkkék felsőt viselt, golyóstollat dugott a füle mögé. Amikor bemutatkoztam, egyből emlékezett rám, és egyáltalán nem lepődött meg, hogy felbukkantam.

– Úgy örülök, hogy ennyi év után újra találkozunk. Csak a körülményeket sajnálom – mondta mély, meleg hangon. – Néha arról szoktam ábrándozni, hogy Marian is eljön, már felnőtt, talán egy-két kisgyereke is van. Az ábrándozás veszélyes tud lenni.

– Azért jöttem, mert olvastam a feljegyzését.

Felhorkant, és rátette a kupakot a tollára.

– Na, sokra mentem vele. Ha nem vagyok olyan fiatal és félős, ha nem nézek fel olyan áhítattal a nagyságos orvos urakra itt, akkor nem csak egy feljegyzést írtam volna. Persze akkoriban szinte hallatlan dolog volt egy anyát ilyesmivel vádolni. Majdnem kirúgtak miatta. Az ember nem szívesen hiszi el az ilyesmit. Az MBP olyan, mint egy Grimm-mese.

– MBP?

– Kivetített Münchausen-szindróma. A gondviselő, általában az anya, szinte mindig az anya, megbetegíti a gyerekét, hogy ezzel önmagára hívja fel figyelmet. Akinek Münchausen-szindrómája van, az önmagát betegíti meg, hogy odafigyeljenek rá. Akinek MBP-je van, az pedig a gyerekét, hogy megmutassa, milyen jóságos, odaadó anyuka. Mint egy Grimm-mesében, érti már? A gonosz királynő művelne ilyet. Meglep, hogy még nem hallottál róla.

– Ismerősnek hangzik – feleltem.

– Elég ismert betegséggé kezd válni. Népszerű. Az emberek imádnak mindent, ami új és ijesztő. Emlékszem, amikor az anorexia megjelent a nyolcvanas években. Minél több tévéfilmben szerepelt, annál több lány kezdte éheztetni magát. De nekem mindig úgy tűnt, hogy te rendben vagy. Örülök neki.

– Megvagyok. Többé-kevésbé. Van viszont egy másik húgom, aki Marian után született, miatta aggódom.

– Kell is. Nem kifizetődő dolog egy MBP-s mama kedvencének lenni. Szerencséd, hogy anyád nem érdeklődött jobban irántad.

Egy élénkzöld műtősruhát viselő férfi gurult végig a folyosón tolószékben. Két, hasonló öltözéket viselő, kövér fickó követte röhögve.

– Orvostanhallgatók – jegyezte meg Beverly fintorogva.

– Valamelyik orvos utánament a jelentésének?

– Én jelentésnek neveztem, de ők egy irigy, gyermektelen nővér kicsinyes bosszújának tartották. Ahogy mondtam, azok más idők voltak. Az ápolónőknek egy icipicit nagyobb most a respektje. Egészen icipicit. És az igazat megvallva, Camille, én sem erőltettem. Épp akkor váltam el, szükségem volt az állásomra, és a lényeg, hogy igazából pont azt akartam, valaki mondja azt, hogy tévedek. Az embernek hinnie kell, hogy tévedett. Marian halála után három napig ittam. Eltemették, még mielőtt újra felhoztam a dolgot. Rákérdeztem a gyerekosztály főorvosánál, hogy látta-e a feljegyzésemet. Azt mondta, vegyek ki egy hét szabadságot. Hisztérikának könyveltek el.

A szememet egyszerre elöntötte a csípős könny, a nővér pedig megfogta a kezemet.

– Nagyon sajnálom, Camille.

– Istenem, olyan dühös vagyok! – Könnyek csorogtak végig az arcomon, a kezemmel törölgettem őket, majd Beverly adott egy csomag papír zsebkendőt. – Hogy ez megtörténhetett. Hogy ilyen sokáig tartott, míg rájöttem.

– Hát, édesem, ő az anyád. El sem tudom képzelni, milyen nehéz lehet elfogadni ezt. De legalább most úgy tűnik, győzni fog az igazság. Mióta is dolgozik a nyomozó az ügyön?

– Nyomozó?

– Willis, nem? Jóképű, okos gyerek. Minden egyes lapot lefénymásolt Marian kartonjaiból, engem meg annyit faggatott, hogy már a fogam is belefájdult. Azt nem mondta, hogy egy másik kislány is érintett. De azt igen, hogy neked nincs semmi bajod. Szerintem beléd van zúgva, mert folyton izgett-mozgott és elpirult, amikor a neved szóba került.

Abbhagytam a sírást, összegyűrtem a papír zsebkendőket, és az olvasó kislány mellett álló papírkosárba hajítottam. Kíváncsian kukkantott a szemetesbe, mintha levele jött volna. Köszönetet mondtam Beverlynek, és kifelé indultam. Zaklatott voltam, látnom kellett a kék eget.

Beverly a liftnél ért utol, és mindkét kezemet megfogta.

– Hozd el onnét a húgodat, Camille. Nincs biztonságban.

Félúton Woodberry és Wind Gap között, az ötös számú kijáratnál állt egy motoroskocsma, ahol személyi nélkül is lehetett kapni egy egész karton sört elvitelre. Középiskolás koromban sokat jártam oda. A dartstábla mellett volt egy nyilvános telefon. Fogtam egy maroknyi negyeddollárost, és felhívtam Curryt. Szokás szerint Eileen vette fel, a hangja lágy volt, de határozott. Zokogásban törtem ki, még mielőtt kimondtam a nevemet.

– Camille, édesem, mi a baj? Jól vagy? Nyilván nem. Jaj, annyira sajnálom! Én megmondtam Franknek a legutóbbi telefonod után, hogy hozzon el onnan. Mi a baj?

Egyre csak zokogtam, azt sem tudtam, mit mondjak. Egy dart csapódott a táblába hangos koppanással.

– Ugye nem… teszel kárt megint magadban? Camille? Édesem, megijesztesz!

– Az anyám… – kezdtem bele, de megint összeomlottam. Rázott a zokogás, mélyen a bensőmből tört fel, kétrét görnyedtem tőle.

– Az anyád? Vele minden rendben van?

– Niiiincs. – Hosszan feljajdultam, akár egy kisgyerek. Szinte láttam, hogy egy kéz takarja el a telefonkagylót, hallottam Eileen sürgető mormogását, ahogy Franket hívja, hogy *történt valami… szörnyű.* Két másodperc csend, aztán üvegcsörömpölés. Curry túl gyorsan állt fel az asztaltól, leverte a whiskypoharát. Csak találgattam.

– Camille, beszélj! Mondd el, mi a baj! – Curry hangja meglepően nyers volt, mintha két kézzel megmarkolta volna a karomat, és megrázott volna.

– Tudom, ki a tettes, Curry – sziszegtem. – Tudom.

– Hát akkor semmi ok a sírásra, Tacskó. A rendőrség letartóztatott valakit?

– Még nem. De én tudom, hogy ki tette.

Újabb koppanás a dartstáblán.

– Kicsoda? Camille, beszélj!

A számat a kagylóhoz szorítottam, és belesuttogtam.

– Az anyám.

– Kicsoda? Camille, beszélj hangosabban! Egy bárban vagy?

– Az anyám tette – sipítottam bele a telefonba. Valósággal kifröccsentek belőlem a szavak.

Túl hosszúra nyúlt a csend a vonal túlsó oldalán.

– Camille, óriási stressz alatt vagy, és nagy hiba volt, hogy odaküldtelek ilyen hamar azután, hogy… Most azt szeretném, ha elmennél a legközelebbi reptérre, és visszarepülnél

ide. Hagyd ott a ruháidat, a kocsidat, és gyere haza! Majd később elintézünk mindent. A hitelkártyáddal vedd meg a jegyet, majd kifizetem, ha itthon leszel. De most haza kell jönnöd.

Haza, haza, haza. Mintha hipnotizálni akarna.

– Nekem sosem lesz otthonom – nyüszítettem, és újra zokogni kezdtem. – Ezt nekem kell elintéznem, Curry.

Letettem, miközben épp rám parancsolt, nehogy letegyem.

Richardot végül a Gritty'sben találtam meg. Késő re nyúlt vacsoráját fogyasztotta éppen, és közben újságkivágásokat olvasott az egyik philadelphiai lapból, Natalie ollós támadásáról. Kelletlenül biccentett, amikor leültem vele szemben, vetett egy pillantást zsírban tocsogó sajtos polentájára, aztán felnézett, hogy szemügyre vegye feldagadt arcomat.

– Jól vagy?

– Szerintem anyám ölte meg Mariant, és szerintem ő ölte meg Annt és Natalie-t is. És tudom, hogy szerinted is. Most jövök Woodberryből, te fasz.

A bánat valahol az ötödik és a második kijárat között fordult át dühbe.

– Nem tudom elhinni, hogy végig csak azért voltál velem, hogy információkat szerezz az anyámról! Miféle beteg fasz vagy te?

Remegtem, a szavak dadogva hullottak ki a számból.

Richard egy tízdollárost vett elő a pénztárcájából, a tányér alá csúsztatta, odalépett hozzám, és karon fogott.

– Gyere ki velem, Camille. Ez nem a megfelelő hely.

Karon fogva kivezetett az ajtón és a kocsijához kísért, majd beültetett az anyósülésre.

Némán hajtottunk fel a sziklákhoz, valahányszor meg akartam szólalni, felemelte a kezét. Végül elfordultam tőle, és az ablakon át néztem, ahogy az erdő kékeszölden elsuhan mellettünk.

Ugyanott parkoltunk le, ahonnét hetekkel ezelőtt a folyót néztük. Ott hömpölygött alattunk a sötétségben, a holdfény foltokban megcsillant a vizén. Mintha egy bogarat néznénk, ahogy a levelek között iszkol.

– Most én jövök a közhelyekkel – szólalt meg Richard, de nem fordult felém. – Igen, először azért érdeklődtem irántad, mert az anyád érdekelt. De tényleg beléd szerettem. Már amennyire egy ennyire zárkózott emberbe bele lehet szeretni. Persze megértem, miért vagy ilyen. Először arra gondoltam, hivatalosan is kihallgatlak, de nem tudtam, mennyire bensőséges a kapcsolatod Adorával. Nem akartam, hogy eláruld neki. És nem voltam biztos benne, Camille. Idő kellett, hogy tovább figyeljem. Csak egy megérzés volt. Itt-ott elsuttogott pletykák rólad, Marianről, Ammáról és anyádról. Az viszont igaz, hogy a nők

nem illenek ebbe a bűnözői profilba. A sorozatos gyerekgyilkosságba. Aztán elkezdtem másképp közelíteni a dologhoz.

– Hogyan?

A hangom tompa volt, mint a fémhulladék.

– Az a gyerek. James Capisi. Folyton hozzá jutottam vissza, ahhoz a mesebeli gonosz boszorkányhoz. – Beverly visszhangzott a fejemben, a Grimm-mesék. – Még most sem hiszem, hogy tényleg látta az anyádat, de szerintem visszaemlékezett valamire, egy érzésre, egy tudatalatti félelemre, ami ebben a személyben öltött testet. Elkezdtem azon gondolkodni, milyen nő lehet az, aki megöl két kislányt, és kiszedi a fogaikat? Egy olyan nő, akik teljes kontrollt akar. Egy olyan nő, akinek félresiklott az anyai ösztöne. Ann-nel és Natalie-vel is… foglalkoztak, mielőtt megölték őket. A szülők mindkét családban felfigyeltek szokatlan részletekre. Natalie körmét élénkrózsaszínre festették. Ann lábát leborotválták. Mindkettőjük száját kirúzsozták.

– És a fogak?

– Nem a mosoly egy lány legnagyobb fegyvere? – felelte Richard. Végre felém fordult. – És a két kislány esetében a szó szoros értelmében fegyver volt. Az, hogy meséltél nekem a harapásokról, nagy segítséget jelentett abban, mire fókuszáljak. A gyilkos egy nő, aki gyűlöli, közönségesnek tartja az erőt a női nemben. Megpróbált anyáskodni a kislányok felett, uralkodni felettük, a saját képére formálni őket. Amikor ők ezt elutasították, ellenszegültek, a gyilkos felháborodott. A lányoknak meg kellett halniuk. A fojtogatás egyenlő a dominanciával. Gyilkosság lassított felvételen. Egy nap az irodában lehunytam a szemem, miután leírtam ezt a profilt, és az anyád arca jelent meg előttem. A hirtelen erőszak, az, hogy bizalmas viszonyban állt a halott lányokkal – és nincs alibije egyik estére sem. Beverly Van Lumm megérzése Mariannel kapcsolatban ugyancsak beleillik a képbe. Bár Mariant még exhumálnunk kell, hogy megtudjuk, konkrét bizonyítékot is találunk-e. Mérgezés nyomait, vagy hasonlót.

– Hagyjátok békén.

– Nem tehetem, Camille. Te is tudod, hogy meg kell tennünk. Tisztelettel leszünk iránta. – A combomra tette a kezét. Nem a kezemre vagy a vállamra, hanem a combomra.

– Gyanúsítottátok valaha is Johnt? – Elhúzta a kezét.

– A neve folyton felmerült. Vickerynek ez volt a mániája. Úgy gondolta, ha Natalie hajlamos volt az erőszakra, akkor talán John is. Ráadásul nem idevalósi, és tudod, milyen gyanúsak azok, akik nem idevalósiak.

– Van bármilyen valódi bizonyítékod anyám ellen, Richard? Vagy ez az egész csak feltételezés?

– Holnapra lesz meg a házkutatási parancs. Biztos, hogy megtartotta a fogakat. Ezt szívességből árulom el neked. Mert tisztellek és megbízom benned.

– Aha – feleltem. A *zuhanás* gyulladt ki a bal térdemen. – El kell vinnem onnan Ammát.

– Ma este semmi nem fog történni. Menj haza, és tégy úgy, mintha egy átlagos este len-

ne. Viselkedj a lehető legtermészetesebben. Holnap fel tudom venni a vallomásodat, nagy segítség lesz az ügy szempontjából.

– Bántott engem, és Ammát is. Bedrogozott, valami mérget adott be nekünk. – Megint émelyegni kezdtem.

Richard levette a kezét a combomról.

– Miért nem szóltál erről korábban, Camille? Vérmintát vehettek volna tőled. Az remek lenne az ügy szempontjából. Az istenit neki!

– Kösz, hogy aggódsz miattam, Richard.

– Camille, mondták már neked, hogy túl érzékeny vagy?

– Még senki.

Gayla az ajtóban állt, akár egy kísértet, amely a birtokára vigyáz a domb tetején álló házunkból. Egy villanás, és már el is tűnt. Amint leparkoltam a kocsibeállónál, az ebédlőben kigyulladt a lámpa.

Sonka. Már azelőtt éreztem a szagát, hogy beléptem az ajtón. És kelkáposzta meg kukorica. Mind mozdulatlanul ültek, akár a színészek, mielőtt felmegy a függöny. Jelenet: vacsora. Anyám az asztalfőn, Alan és Amma a két oldalán, nekem anyámmal szemközt terítettek. Gayla kihúzta nekem a széket, és ápolónőruhájában visszasuhogott a konyhába. Elegem volt az ápolónőkből. A padló alatt most is morajlott a mosógép, mint mindig.

– Helló, drágám. Szép napod volt? – szólított meg anyám túlságosan hangosan. – Ülj le, megvártunk a vacsorával. Gondoltam, családi vacsorát tartunk, mivel hamarosan elmész.

– Tényleg?

– Nemsokára letartóztatják a kis barátodat, édesem. Ne mondd, hogy jobban informált vagyok, mint egy újságíró. – Adora Alan és Amma felé fordult, és úgy bazsalygott, mint egy barátságos házigazda, aki épp az előételt tálalja. Megrázta a kis csengőt, mire Gayla egy ezüsttálcán behozta az enyvesen remegő sonkát. Ragacsos ananászszelet csúszott le az oldalán.

– Te vágd fel, Adora – szólalt meg Alan, anyám felvont szemöldökének címezve szavait.

Szőke hajszálak libbentek, miközben anyám ujjnyi vastagságú szeleteket vágott, és körbeadta a tányérokat. Megráztam a fejem, amikor Amma felém nyújtott egy adagot, így továbbadta Alannek.

– Sonkát nem – motyogta anyám. – Szóval még mindig nem nőtted ki ezt a korszakodat, Camille.

– A korszakot, hogy nem szeretem a sonkát? Nem, még nem.

– Szerinted ki fogják végezni Johnt? – fordult felém Amma. – A te Johnod a siralom-

házban? – Anyám fehér nyári ruhát adott rá rózsaszín szalagokkal, és két szoros copfba fonta a haját. Bűzként áradt belőle a düh.

– Missouriban halálbüntetés van érvényben, és ha valami, hát ezek a gyilkosságok valóban halálbüntetést érdemelnek – feleltem.

– Még most is van villamosszék? – kérdezte Amma.

– Nincs – felelte Alan. – És most edd a sonkát.

– Méreginjekció – mormolta anyám. – Mint amikor egy macskát elaltatnak.

Elképzeltem anyámat egy hordágyra szíjazva, amint kellemesen elcseveg az orvossal, mielőtt a tű beléhatol. Stílusos lenne, ha egy mérgezett tű által halna meg.

– Camille, ha bármelyik mesehős lehetnél, melyiket választanád? – kérdezte Amma.

– Csipkerózsikát.

Egy egész életet álomban tölteni, ez túl szépnek hangzott.

– Én Perszephoné lennék.

– Nem tudom, ki az – feleltem. Gayla kelkáposztát pakolt a tányéromra és friss kukoricát. Rábírtam magam, hogy egyek, szemenként kaptam be a kukoricát, minden egyes rágással legszívesebben öklendeztem volna.

– Ő a holtak királynője – ragyogott Amma. – Olyan gyönyörű volt, hogy Hádész elrabolta és magával vitte az alvilágba, hogy a felesége legyen. De Perszephoné anyja olyan ádáz asszony volt, hogy rákényszerítette Hádészt, adja vissza neki Perszephonét. De csak hat hónapra minden évben. Így a fél életét a holtakkal tölti, a másik felét pedig az élőkkel.

– Amma, miért tetszik neked egy ilyen teremtés? – kérdezte Alan. – Olyan rettenetes tudsz lenni.

– Sajnálom Perszephonét, mert amikor az élőkkel van, félnek tőle az emberek, amiatt, ahol járt – felelte Amma. – És akkor sem igazán boldog, amikor az anyjával van, mert tudja, hogy vissza kell térnie az alvilágba. – Adorára vigyorgott, egy nagy falat sonkát gyömöszölt a szájába, és ujjongva felsikított.

– Gayla, hozz cukrot! – kiabált Amma az ajtóra.

– Használd a csengőt, Amma – szólt rá anyám. Ő sem evett.

Gayla tért vissza egy tál cukorral, és egy nagy kanálnyit szórt belőle Amma sonkájára és paradicsomszeleteire.

– Hadd szórjam én – nyafogott Amma.

– Hadd szórja Gayla – szólt rá anyám. – Te túl sokat teszel rá.

– Szomorú leszel, amikor John meghal? – kérdezte tőlem Amma egy szelet sonkát szopogatva. – Mikor lennél szomorúbb, ha John halna meg, vagy ha én?

– Nem szeretném, ha bárki is meghalna – feleltem. – Szerintem már így is túl sokan haltak meg Wind Gapben.

– Úgy ám, úgy ám! – szólalt meg Alan. Furcsán vidáman hatottak a szavai.

– Bizonyos embereknek meg kellene halniuk. Johnnak például meg kellene halnia – folytatta Amma. – Még akkor is, ha nem ő ölte meg őket. Tönkrement az élete, most, hogy a húga meghalt.

– Ugyanezzel a logikával nekem is meg kellene halnom, mert a húgom meghalt, és tönkrement az életem – feleltem. Egy újabb kukoricaszemet rágtam szét. Amma engem figyelt.

– Lehet. De téged bírlak, úgyhogy remélem, te nem fogsz. Szerinted? – fordult Adorához. Feltűnt, hogy soha nem szólítja meg, sem anyának, sem mamának, de még Adorának sem hívja. Mintha Amma nem tudná az anyja nevét, és ezt leplezni próbálná.

– Marian nagyon régen meghalt, és szerintem már mindenkinek túl kellett volna tennie magát rajta – mondta anyám fáradt hangon. Aztán hirtelen felélénkült: – Nem sikerült, de folyamatosan dolgozunk rajta, igaz?

Csengetett, és Gayla lompos farkasként körözött az asztal körül, hogy összeszedje a tányérokat.

A desszert vérnarancs szörbet volt, amelyet Gayla tálkákban tálalt fel nekünk. Anyám diszkréten eltűnt a kamrában, két karcsú kristálypohárral és nedves, rózsaszín szemekkel tért vissza. Összerándult a gyomrom.

– Camille-lal a hálószobámban fogunk egy utolsót koccintani – jelentette be a többieknek, és közben a haját igazgatta a tálaló feletti tükörben. Most jöttem rá, hogy már át is öltözött hozzá, hálóinget viselt. Akárcsak gyerekkoromban, ha magához hívott, most is követtem felfelé a lépcsőn.

És végre beléphettem a szobájába, ahová mindig is vágyakoztam. Elém tárult a hatalmas ágy, tele párnákkal, mintha korallkinövések lennének. Megláttam a falba épített egész alakos tükröt. És a híres elefántcsont padlót, amitől minden úgy ragyogott, mintha hófödte tájon járnánk, amit beragyog a hold fénye. Anyám a földre hajította a párnákat, felhajtotta a takarót, intett, hogy üljek az ágyra, utána pedig ő is mellém feküdt. A Marian halálát követő hónapokban, amikor a szobájába zárkózott és nem engedett be, sosem vettem volna a bátorságot, hogy elképzeljem, amint az ágyában fekszem anyámhoz bújva. És lám, most mégis itt voltam, igaz, majd’ tizenöt évvel megkésve.

Végigsimított a hajamon, és a kezembe adta az italt. Beleszimatoltam: megbarnult almára emlékeztetett. Mereven tartottam a kezemben, de nem ittam bele.

– Kislánykoromban anyám kivitt a North Woods erdejébe, és otthagyott – szólalt meg Adora. – Nem látszott dühösnek vagy zaklatottnak. Inkább közönyösnek. Szinte unottnak. Nem magyarázta meg, miért teszi. Igazából egy árva szót sem szólt hozzám. Csak rám szólt, szálljak be a kocsiba. Mezítláb voltam. Amikor odaértünk, kézen fogott, és gyors tempóban maga után vonszolt az ösvényen, aztán letértünk az ösvényről, elengedte a kezemet, és azt mondta, ne menjek utána. Nyolcéves voltam, még egész kicsi. A lábamról cafatokban lógott a bőr, mire hazaértem, mire szó nélkül felnézett az esti újságból, és felment a szobájába. Ebbe a szobába.

– Miért mondod ezt el nekem?

– Amikor egy gyerek ilyen kicsi korától fogva tudja, hogy az anyja nem szereti, rossz dolgok történnek.

– Hidd el, én aztán tudom, milyen érzés – feleltem.

Még mindig a hajamat simogatta, az egyik ujja a csupasz foltot cirógatta.

– Én szeretni akartalak téged, Camille. De olyan nehéz volt veled. Mariannel pedig olyan könnyű.

– Mama, elég.

– Nem. Nem elég. Hadd gondoskodjak rólad, Camille. Csak most az egyszer legyen szükséged rám.

Legyen vége. Legyen már vége az egésznek.

– Hát akkor essünk túl rajta – feleltem. Egy húzásra felhajtottam az italt, lefejtettem magamról a kezét, és igyekeztem uralkodni a hangomon.

– Nekem mindvégig szükségem volt rád, mama. Igazából. Ez nem az a szükség volt, amit te magad kreáltál, hogy aztán kedved szerint ki- és bekapcsold. És Mariant sosem bocsátom meg neked. Kisgyerek volt.

– Ő már örökre az én kicsikém marad – felelte anyám.

Tizenhatodik fejezet

Nem kapcsoltam be a ventilátort lefekvés előtt, és arra ébredtem, hogy a lepedő rám tapadt. Úsztam a verejtékemben és a vizeletemben. A fogam vacogott, a szívem a szemem mögött kalapált. Felkaptam a papírkosarat az ágyam mellől és belehánytam. Forró folyadék bugyogott ki belőlem, a tetején négy szem kukorica úszkált.

Anyám a szobámban termett, mielőtt még visszakapaszkodhattam volna az ágyamba. Elképzeltem, ahogy a hallban lévő széken üldögél, Marian fotója mellett, zoknit stoppol, és csak azt várja, mikor leszek végre rosszul.

– Gyere, kicsim! Irány a kád – mormolta. A felsőmet áthúzta a fejemen, levette rólam a pizsamanadrágot. Egy éles, áthatóan kék másodpercig ott láttam a tekintetét a nyakamon, a mellemen, a csípőmön, a lábamon.

Beültem a kádba, de közben újra elhánytam magam, anyám pedig megfogta a kezemet, hogy el ne essek. Újabb forró folyadék zúdult végig rajtam, le a porcelánra. Adora lerántott egy törülközőt a szárítóról, sebbenzint öntött rá, és egy ablaktisztító alaposságával letörölgetett vele. A kádban ültem, miközben pohárból öntötte a fejemre a hideg vizet, hogy levigye a lázamat. Még két tablettát adott be, és egy pohár tejet, amelynek olyan volt a színe, mint a derengő ég. Azzal a keserű bosszúvággyal ittam meg, ami a kétnapos ivászatok idején hajtott. *Még nem vagyok kiütve, mi van még?* Legyen valami igazán durva. Tartoztam ennyivel Mariannek.

Belehánytam a kádba, anyám kiöblítette, újratöltötte, aztán megint leeresztette, és közben jéggel teli zacskókat pakolt a vállamra, a lábam közé. Melegítőpárnákat nyomott a homlokomra, a térdemre. Csipeszt nyomott a sebbe a bokámon, utána pedig lefertőtlenítette alkohollal. Rózsaszínű a lefolyó víz. *Eltűnni, eltűnni, eltűnni*, könyörög a szó a nyakszirtemen.

Adorának nem maradt több szempillája, kövér könnycseppek csorogtak a bal szeméből, a felső ajkát szünet nélkül nyalogatta. Miközben elveszítettem az eszméletemet, egyetlen gondolat kavargott bennem: *Gondoskodnak rólam. Anyám minden elkövet, hogy gondoskodjon rólam. Hízelgő. Ezt senki sem tenné meg értem. Marian. Irigy vagyok Marianre.*

A langyos vízzel félig teli kádban lebegtem, amikor sikoltozásra ébredtem. Bágyadtan, gőzölögve kapaszkodtam ki a kádból, egy vékony pamut fürdőköpenyt csavartam magamra, miközben anyám pengeéles sikítása visszhangzott a fülemben. Épp akkor nyitottam ki az ajtót, amikor Richard berontott.

– Jól vagy, Camille? – Anyám vad, szaggatott kiáltásai hasítottak a levegőbe a háta mögött.

Aztán leesett az álla. Félrebillent fejjel nézte a vágásokat a nyakamon. Szétnyitotta a fürdőköpenyt, és visszahőkölt.

– Jesszusom. – Pszichés ingadozás: a nevetés és a rémület határán egyensúlyozott.

– Mi baja van anyámnak?

– Neked mi a bajod? Te vagdosod magad?

– Szavakat vagdosok – motyogtam, mintha számítana.

– Szavakat, azt látom.

– Miért sikítozik anyám?

Kábultan a padlóra rogytam.

– Camille, rosszul vagy?

Bólintottam.

– Találtál valamit?

Vickery sietett el a szobám előtt néhány rendőrrel. Pár másodperccel később anyám utánuk botorkált, a kezét a hajába temette, és azt ordította, takarodjanak innen, legyen bennük tisztelet, és hogy ezt nagyon meg fogják bánni.

– Még nem. Mennyire vagy rosszul? – Megfogta a homlokomat, bekötötte a fürdőköpenyemet, és többet nem volt hajlandó az arcomra nézni.

Vállat vontam, mint egy duzzogó gyerek.

– Mindenkinek el kell hagynia a házat, Camille. Vegyél fel valamit, és elviszlek az orvoshoz.

– Persze, szükséged van a bizonyítékodra. Remélem, elég méreg maradt még bennem.

Estére a következő holmikat távolították el anyám fehérneműs fiókjából:

Nyolc fiola malária elleni tabletta, tengerentúli címkével, nagy, kék tabletták, melyeket már nem gyártanak, mert a mellékhatásuk láz és látási zavar. A gyógyszer maradványát megtalálták a szervezetemben a toxikológiai tesztek során.

Hetvenkét darab ipari dózisú hashajtó tabletta, amit elsősorban a haszonállatok bélműködésének serkentésére használnak. A szer maradványát megtalálták a szervezetemben a toxikológiai tesztek során.

Három tucat epilepszia elleni tabletta, melyek helytelen alkalmazása szédülést és émelygést okozhat. A szer maradványát megtalálták a szervezetemben a toxikológiai tesztek során.

Három üveg ipekakuánaszirup, melyet mérgezés esetén hánytatóként alkalmaznak. A szer maradványát megtalálták a szervezetemben a toxikológiai tesztek során.

Százhatvanegy darab lónyugtató. A szer maradványát megtalálták a szervezetemben a toxikológiai tesztek során.

Egy elsősegélyláda, benne több tucat tabletta, fiola és injekciós tű, amelyeket Adora sosem használt fel. Legalábbis nem vette hasznukat.

Egy virágos fedelű napló anyám kalapdobozából, melyet bizonyítékként vettek nyilvántartásba a bíróságon, benne ilyen bekezdésekkel, mint az alábbiak:

1982. SZEPTEMBER 14.

Ma elhatároztam, hogy többé nem gondoskodom Camille-ről, és helyette Marianre összpontosítok. Camille soha nem volt jó páciens, a betegség csak dühössé és ellenségessé teszi. Nem szereti, ha hozzáérek. Még életemben nem hallottam ilyet. Örökölte Joya kicsinyes rosszindulatát. Gyűlölöm őt. Marian olyan jámbor, amikor beteg, szörnyen ragaszkodik hozzám, és azt akarja, hogy egyfolytában vele legyek. Szeretem törölgetni a könnyeit.

1985. MÁRCIUS 23.

Mariant megint be kellett vinni Woodberrybe, „reggel óta nehezen lélegzik, és fáj a gyomra”. A sárga St. John kosztümömet vettem fel, de végül nem tetszett – aggaszt, hogy sápaszt a szőke hajam miatt. Úgy nézek ki, mint egy két lábon járó ananász! Dr. Jameson igazán kedves, tekintélyt parancsoló férfi, érdeklődik Marian iránt, de *nem üti bele mindenbe az orrát.* Úgy tűnik, le van nyűgözve tőlem. Azt mondta, egy angyal vagyok, és minden gyereknek ilyen anya kellene. Volt egy kis flört, a jegygyűrűink ellenére. Az ápolónők kissé bosszantóak. Nyilván irigykednek. A következő látogatást dotálnunk kell (műtét valószínű!). Lehet, hogy csináltatok Gaylával vagdalt húst. Az ápolónők imádják az apró figyelmességeket a pihenőidejükben. Mi lenne, ha egy nagy zöld szalagot kötnék a kancsó köré? Muszáj elmennem fodrászhoz a következő sürgősségi előtt… remélem, dr. Jameson (Rick) lesz az ügyeletes.

1988. MÁJUS 1.

Marian meghalt. Nem tudtam leállni. Öt és fél kilót fogytam, csont és bőr vagyok. Mindenki hihetetlenül kedves. Az emberek olyan csodálatosak tudnak lenni.

A legfontosabb bizonyítékot egy kétszemélyes, sárga brokáthuzatú kanapé párnája alatt találták meg Adora szobájában: egy kisméretű, nőies fogót, rajta foltokkal. A DNS-tesztek alapján a szerszámon talált vér egyezett Ann Nash és Natalie Keene vérével.

A fogakat nem találták meg anyám házában. Még hetekkel később is képek villantak be arról, hová tűnhettek: egy világoskék kabriót láttam magam előtt, felhúzott tetővel, mint mindig, az ablakon egy női kéz nyúlik ki, fogak szóródnak az útszéli bokrok közé a North

Woods felé vezető ösvény közelében. Egy finom papucsra sár fröccsen a Falls Creek szélén, a fogak úgy potyognak a vízbe, akár a kavicsok. Rózsaszínű hálóing lebben Adora rózsalugasában, kezek ásnak, úgy temetik el a fogakat, mintha apró csontok volnának.

Egyik helyen sem találták meg a fogakat. Mindet átnézettem a rendőrséggel.

Tizenhetedik fejezet

Adora Crellint május 28-án tartóztatták le Ann Nash, Natalie Keene és Marian Crellin meggyilkolásának vádjával. Alan nyomban letette a hatalmas összegű óvadékot, hogy Adora az otthona kényelmében várhassa a tárgyalást. A helyzet ismeretében a bíró úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha én leszek a féltestvérem gyámja. Két nappal később visszaindultam Chicagóba, Amma pedig mellettem ült a kocsiban.

Kimerített. Amma vadul követelőzött, és égető szorongás gyötörte – szokásává vált, hogy fel-alá járkál, mint egy ketrecbe zárt vadmacska, és dühös kérdésekkel bombáz. (*Miért ilyen hangos itt minden? Hogy lehet egy ilyen kis lakásban élni? Nem veszélyes odakint?*) Örökösen azt követelte, hogy biztosítsam a szeretetemről. A fölös energiáit vezette így le most, hogy nem volt havonta többször is ágyban fekvő beteg.

Augusztusra a női sorozatgyilkosok megszállottja lett. Lucretia Borgia, Lizzie Borden, egy floridai nő, aki az idegösszeomlását követően vízbe fojtotta a három lányát – mindent tudott róluk.

– Szerintem különlegesek – jelentette ki dacosan Amma. Igyekszik megbocsátani az édesanyjának, ezt mondta a gyermekpszichiáter. Amma kétszer járt a nőnél, majd a szó szoros értelmében a földre vágta magát és sikítozott, amikor harmadszor is el akartam vinni. A nap nagy részében inkább az Adora-babaházával bíbelődött. Így dolgozza fel a szörnyűségeket, amelyek ott történtek, mondta a pszichiáter, amikor felhívtam. Erre csak annyit feleltem, hogy akkor szerintem darabokra kéne törnie az egészet. Amma pofon vágott, amikor nem a megfelelő árnyalatú kék szövetet hoztam haza Adora babaházi ágyához. A padlóra köpött, amikor nem voltam hajlandó hatvan dollárt fizetni egy valódi diófából készült miniatűr kanapéért. Megpróbálkoztam az ölelésterápiával, ez egy röhejes program volt, amely előírta, hogy öleljem magamhoz Ammát, és mondogassam azt neki, hogy *szeretlek, szeretlek, szeretlek*, miközben ő igyekezett kiszabadulni az ölelésemből. Négyszer sikerült neki, hülye picsának nevezett, és becsapta a szobája ajtaját. Ötödszörre mind a ketten elnevettük magunkat.

Alan felszabadított némi készpénzt, hogy beirathassuk Ammát a Bell Schoolba – évi 22 ezer dollár, plusz a könyvek meg a többi –, ami csak kilenc sarokra volt tőlünk. Gyorsan új barátokat szerzett, egy kis rajongótábort az osztály szép kislányaiból, akik hamar megtanultak vágyakozni minden után, ami Missourivel volt kapcsolatos. Egyiküket, akit igazán megkedveltem, Lily Burke-nek hívták. Épp olyan okos volt, mint Amma, de kellemesebb természettel megáldva. Szeplős volt, túlméretezett metszőfogakkal és csokoládészínű hajjal, ami Amma szerint pontosan olyan árnyalatú, mint a szőnyeg a régi szobámban. De

én akkor is kedveltem Lilyt.

Állandóan a lakásomban volt, segített vacsorát főzni, a házi feladattal kapcsolatban kérdezett, és fiúkról mesélt. Amma Lily minden látogatásával egyre csendesebb lett. Októberben már látványosan becsukta az ajtaját, ha Lily beállított hozzánk.

Egy éjjel arra ébredtem, hogy Amma az ágyam felett áll.

– Te jobban szereted Lilyt, mint engem – suttogta. Lázas volt, a hálóinge rátapadt verejtékben úszó testére, a foga vacogott. Bevittem a fürdőszobába, leültettem a vécére, egy törülközőt tettem a mosdó csapjának hűvös, fémes vize alá, és letörölgettem a homlokát. Egymásra meredtünk. Palakék szempár, akárcsak Adoráé. Üres. Mint egy tó télen.

Két aszpirint szórtam a tenyerembe a fiolából, visszatettem őket, majd megint kiszórtam. Egy vagy két tabletta. Olyan könnyű beadni. Vajon szeretnék majd újabb tablettát adni Ammának, aztán még egyet? Szeretnék gondoskodni egy beteg kislányról? A felismerés hangja csengett a fülemben, amikor Amma újra rám pillantott, remegve, betegen: *Itt van anya*.

Végül két aszpirint adtam be neki. A szagától kicsordult a nyálam. A többit lehúztam a vécén.

– Most be kell ültetned a kádba, hogy megmosdass! – nyafogta Amma.

Átbújtattam a fején a hálóingét. Meztelensége megdöbbentett: vékony kislány-lábak, szabálytalan formájú, kerek sebhely a csípőjén, olyan, mint egy fél kupak, épp csak pelyhedző pihe hervadt csomóban a lába között. Telt, érzéki keblek. Tizenhárom éves.

Beült a kádba, és felhúzta a lábát.

– Most alkohollal kell végigdörzsölnöd – parancsolta nyüszítve.

– Nem, Amma. Csak nyugi.

Amma elvörösödött, és sírni kezdett.

– Ő úgy szokta – suttogta. A könnyekből zokogás lett, majd gyászos, üvöltő sírás.

– Többé már nem úgy csináljuk, ahogy ő szokta – feleltem.

Október 12-én Lily Burke-nek nyoma veszett az iskolából hazafelé menet. Négy órával később találták meg a holttestét, takarosan nekitámasztva egy konténernek, háromsaroknyira a lakásunktól. Csak hat fogát húzták ki, a két túlméretezett felső metszőfogat és négyet alulról.

Telefonáltam Wind Gapbe, és tizenkét percen át vártam, míg a rendőrség megerősítette, hogy anyám odahaza van.

Én találtam meg elsőként. Hagytam, hogy a rendőrség felkutassa, de én találtam meg elsőként. Amma dühödt kutyaként loholt a nyomomban, én pedig felforgattam a lakást, ülőpárnákat dobáltam le, fiókokban kutattam. *Mit műveltél, Amma?* Mire a szobájába értem, már nyugodt volt. Önelégült. A bugyijai között kotorásztam, kiborítottam az ékszeres ládikóját, felfordítottam a matracát.

Átkutattam az íróasztalát, de csak ceruzákat és matricákat találtam, meg egy poharat, ami bűzlött a hipótól.

Szobáról szobára söpörtem ki a babaház szobáiból a holmikat, összetörtem a saját kis baldachinos ágyamat, a citromsárga kétszemélyes kanapét. Miután kihajítottam anyám hatalmas sárgaréz baldachinját és szétzúztam a fésülködőasztalát, vagy Amma sikított fel, vagy én. Lehet, hogy mind a ketten. A padló anyám szobájában. A csodaszép elefántcsont lapocskák. Emberi fogakból készítve. Ötvenhat apró fog csillogott letisztogatva, kifertőtlenítve a padlón.

Másoknak is köze volt a Wind Gap-i gyerekgyilkosságokhoz. A pszichiátriai osztályon letöltendő, enyhébb büntetésért cserébe a három szőke bevallotta, hogy segítettek Ammának Ann és Natalie meggyilkolásában. Adora golfkocsiján indultak útnak, és Ann háza környékén furikáztak, rábeszélték, menjen el velük egy körre. *Anyám meg akar magához hívni*.

A lányok elpöfögtek a North Woodsig, és úgy tettek, mintha valami bulit tartanának. Kicsinosították Annt, kicsit játszottak vele, de pár óra múlva ráuntak. Elindultak Ann-nel a patak felé. A kislány érezte, hogy valami nincs rendjén, megpróbált elfutni, de Amma üldözőbe vette és elkapta. Egy kővel verte fejbe. Ann megharapta. Láttam a sebhelyet Amma csípőjén, de nem jöttem rá, mi lehet az a szaggatott félhold.

A három szőke lefogta Annt, míg Amma megfojtotta a szomszéd fészeréből ellopott ruhaszárító kötéllel. Egy órába telt, míg lecsillapították Jodest, és egy másikba, míg Amma kihúzta a fogakat. Jodes végig sírt. Azután a négy lány a patakhoz vitte a holttestet és beledobta, visszakocsikáztak Kelsey-ék házába, a hátsó kocsiszínben rendbe szedték magukat, és megnéztek egy filmet. Abban nem tudtak megegyezni, mi is volt az. Arra viszont mind a négyen emlékeztek, hogy sárgadinnyét ettek és fehérbort ittak Sprite-os üvegből, ha Kelsey mamája esetleg benézne.

James Capisi nem hazudott arról a kísérteties nőről. Amma ellopta az egyik hófehér lepedőnket, görög ruhát készített belőle, világosszőke haját felkötötte, az arcát pedig annyira bepúderezte, hogy szinte már világított. Ő volt Artemisz, a vadászat istennője. Natalie először összezavarodott, amikor Amma a fülébe súgta: *Ez csak játék. Gyere játszani*. Átvitte Natalie-t az erdőn, megint csak Kelsey-ék kocsiszínjébe, ahol negyvennyolc órán át tartották fogva, miközben leborotválták a lábát, felöltöztették, felváltva etették, és élvezték az

egyre növekvő riadalmat. 14-én, nem sokkal éjfél után a barátnők lefogták a kislányt, míg Amma megfojtotta. A fogakat megint csak ő maga húzta ki. Mint kiderült, a tejfogakat nem túl nehéz eltávolítani, ha az ember nagy erővel nyomja a fogót. És ha nem érdekli, hogy néznek ki utána. (Bevillant Amma babaházának padlója, a szabálytalan alakú, törött fogak mozaikja, amelyek némelyike csak egy kis szilánk volt.)

A lányok hajnali négykor gurultak el Adora golfkocsiján a Main Street mögötti utcáig. A szépségszalon és a vaskereskedés közötti rés épp olyan széles volt, hogy Amma és Kelsey libasorban be tudták cipelni Natalie-t a túloldalig, ahol a falnak támasztották, és várták, mikor fedezik fel a holttestet. Jodes megint elsírta magát. A lányok később azon gondolkoztak, hogy megölik a barátnőjüket, mert féltek, hogy összeomlik, és mindent elmond a rendőrségnek. Az ötletet már kis híján tett követte anyám letartóztatása idején.

Lilyt Amma egyedül ölte meg, hátulról fejbe verte egy nagy kővel, majd puszta kézzel megfojtotta, kihúzta a hat fogat, és levágta Lily haját. Mindezt bent, a sikátorban, a konténer mögött, ahol a holttestet hagyta. A követ, a fogót és az ollót abban a rózsaszín hátizsákban vitte magával az iskolába, amit tőlem kapott.

Lily Burke csokoládészínű hajából Amma szőnyeget font a babaházában lévő szobámba.

Epilógus

A dorát bűnösnek találták különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntettében, azért, amit Mariannel tett. Az ügyvédje már dolgozik a fellebbezésen, az anyám internetes oldalát kezelő csoport, a freeadora.org lelkesen dokumentálja a folyamatot. Alan lezárta a Wind Gap-i házat, és egy lakást bérel anyám börtönének közelében, a Missouri állambeli Vandeliában. Azokon a napokon, amikor nem tudja meglátogatni, levelet ír neki.

Hamarosan több, nagy sikert aratott könyv is megjelent a mi gyilkos hajlamú családunkról. Engem is elhalmoztak könyvajánlatokkal. Curry erősködött, fogadjam el valamelyiket, aztán gyorsan visszakozott. Jól tette. John írt nekem egy kedves, fájdalmas hangú levelet. Mindvégig úgy gondolta, hogy Amma tette, részben azért költözött át Meredith-ékhez, hogy „szemmel tartsa”. Ez megmagyarázta azt a véletlenül kihallgatott párbeszédét Ammával, aki élvezettel játszott a fájdalmával. Mások bántása, mint a flört egy formája. A fájdalom, mint meghittség – mint amikor anyám a sebembe döfte a csipeszét. Ami a másik Wind Gap-i románcomat illeti, soha többé nem hallottam Richard felől. A tekintetéből, ahogy a hegeket bámulta a testemen, már tudtam, hogy nem fogok.

Amma tizennyolc éves koráig rács mögött marad, és valószínűleg még utána is. Havonta kétszer fogadhat látogatókat. Egyszer elmentem, egy vidám játszótéri részen ültünk le, amit szögesdrót vesz körül. Fegyencnadrágot és pólót viselő kislányok lógtak a mászókákról és a gyűrűhintáról, ingerült, kövér smasszernők felügyelete alatt. Három lány csúszott le szaggatott mozdulatokkal egy kanyargós csúszdán, felmásztak a létrán, majd újra lecsúsztak. Némán, újra meg újra, mindvégig, amíg ott voltam.

Amma levágta a haját, egészen rövidre. Talán az volt a célja, hogy keményebbnek tűnjön, de inkább túlvilági, manószerű külsőt kölcsönzött neki. Amikor megfogtam a kezét, nedves volt az izzadtságtól. Elhúzta.

Megfogadtam, hogy nem fogom a gyilkosságokról kérdezgetni, legyen a lehető legkönnyedebb ez a látogatás. De szinte azonnal kibuktak belőlem a kérdések. A fogakat miért, miért pont ezeket a lányokat, akik olyan okosak és érdekesek voltak? Mivel sérthették meg Ammát? Hogy tehette ezt? Az utolsó mondat korholásként hangzott, mintha azért vonnám felelősségre, miért tartott bulit, amikor nem voltam otthon.

Amma keserűen bámult a három csúszdázó lányra, végül kijelentette, hogy mindenkit utál itt, az összes lány vagy őrült, vagy hülye. Utálta, hogy a mosodán kell dolgoznia, és hozzá kell érnie mások holmijához. Aztán egy percig némán ült, azt hittem, elengedte a füle mellett a kérdést.

– Egy ideig jóban voltam velük – szólalt meg végül leszegett fejjel. – Jókat játszottunk az erdőben. Bevadultunk. Együtt kínoztunk állatokat. Egyszer megöltünk egy macskát. De aztán ő – Adora nevét most sem mondta ki – érdeklődni kezdett irántuk. Soha semmi nem lehetett csak az enyém. Már nem voltak az én titkaim. Folyton átjöttek hozzánk. Elkezdtek kérdezősködni a betegségeimről. Mindent tönkretettek volna. De ő nem jött rá. – Amma megdörzsölte rövidre nyírt haját. – És Ann-nek miért kellett megharapnia… őt? Folyton

ezen gondolkodtam. Hogy Ann miért haraphatta meg őt, amikor én nem.

Ennél többet nem volt hajlandó mondani, csak sóhajokkal és köhögésekkel felelt. Ami a fogakat illeti, azokat csak azért húzta ki, mert szüksége volt rájuk. A babaháznak tökéletesnek kellett lennie, mint mindennek, amit Amma szeretett.

Szerintem ennél mélyebb oka van. Ann és Natalie azért haltak meg, mert felkeltették Adora figyelmét. Amma ezt igazságtalanságnak érezte. Amma, aki egészen addig hagyta, hogy anyám megbetegítse. *Néha, ha hagyod, hogy mások kihasználjanak, azzal valójában te használod ki őket.* Amma uralkodott Adorán azáltal, hogy hagyta, hogy anyám megbetegítse. Cserébe feltétlen szeretetet és hűséget várt el tőle. Más kislányoknak itt nem volt helye. Lily Burke-öt ugyanezért ölte meg. Mert azt gyanította, hogy én jobban kedvelem nála Lilyt.

Persze még több ezer másik elmélettel is elő lehet állni, miért tette ezt Amma. De akkor is tény, hogy élvezte, ha fájdalmat okoz. *Szeretem az erőszakot,* sikította nekem annak idején. Anyámat tartom ezért felelősnek. Egy gyerek, aki az anyatejjel szívta magába a mérget, abban talál megnyugvást, ha árthat.

Amma letartóztatásának napján, azon a napon, amikor végleg, teljességgel széthullott minden, Curry és Eileen tábort vertek a kanapémon. Úgy ültek ott, mint egy aggódó só- és borstartó. Kést csúsztattam az ingujjamba, a fürdőszobában levettem az ingemet, és belemélyesztettem abba a tökéletes körbe a hátamon. Addig mozgattam ide-oda, amíg firkaszerű cafatokra nem vagdostam a bőrömet. Curry még épp időben törte rám az ajtót, mielőtt nekiláthattam volna az arcomnak.

Curry és Eileen összecsomagolták a holmimat, és magukkal vittek a házukba, ahol van egy ágyam meg egy kis vackom az egykori alagsori szabadidőszobában. Minden éles tárgyat elzártak, de eddig nem is igazán próbáltam hozzájuk férni.

Kezdem megtanulni, milyen az, amikor gondoskodnak rólam. Kezdem megtanulni, milyen az, amikor szülei vannak az embernek. Visszatértem a gyerekkoromba, a tett színhelyére. Eileen és Curry reggelente felkeltenek, esténként, lefekvéskor pedig puszival búcsúznak tőlem (jobban mondva Curry esetében ez egy gyengéd fricska az állam alá). Nem iszom semmi erősebbet a szőlős üdítőnél, ami Curry kedvence. Eileen fürdővizet ereszt nekem, és néha megfésüli a hajamat. Nem borzongok bele, és ezt jó jelnek tekintjük.

Már majdnem május 12-e van, pontosan egy év telt el azóta, hogy hazautaztam Wind Gapbe. Idén véletlenül épp erre a napra esik anyák napja. Vicces. Néha eszembe jut az az éjszaka, amikor Ammát ápoltam, hogy milyen ügyesen meg tudtam nyugtatni, le tudtam csillapítani. Gyakran álmodom arról, hogy Ammát mosdatom, és a homlokát törölgetem. Ilyenkor émelygő gyomorral, verejtékezve ébredek. Vajon azért tudtam jól ápolni Ammát, mert van bennem jóság? Vagy azért szerettem ápolni, mert örököltem Adora betegségét? Nem tudok dönteni a kettő között, főleg éjszakánként, amikor a bőröm lüktetni kezd.

Mostanában inkább a jóság felé hajlok.

Köszönetnyilvánítás

Köszönet illeti az ügynökömet, Stephanie Kip Rostant, aki elegánsan kalauzolt végig ezen az elsőkönyves kalandon, és a szerkesztőmet, Sally Kimet, aki lényeglátó kérdéseket tett fel, és megannyi válasszal szolgált, miközben segített a végleges formájába pofozni ezt a történetet. Okos és lelkesítő emberek, remek velük vacsorázni.

Ugyancsak hálával tartozom dr. D. P. Lyle-nak, dr. John R. Kleinnek és Emmet Helrich hadnagynak, akik sokat segíttek az orvostudománnyal, a fogorvosi tudományokkal és a rendőri munkával kapcsolatban, valamint a szerkesztőimnek az *Entertainment Weekly*nél, elsősorban Henry Goldblattnak, és a vezető szerkesztőnek, Rick Tetzekinek (ügyes rúgás, TK, esküszöm).

Ezenkívül köszönöm még a nagyszerű barátaimnak, főként azoknak, akik többször is átolvasták a szöveget, tanácsot adtak, és bátorítottak a könyv írása közben: Dan Fiermannek, Krista Stroevernek, Matt Stearnsnek, Katy Caldwellnek, Joh Wolknak, Brian „Ives!” Rafterynek, és az én négy szellemes unokanővéremnek (Sarah, Teresa, Kam és Jessie), akik kedves szavakkal biztattak a kritikus pontokon, például amikor el akartam égetni a kéziratot. Dan Snierson talán a bolygó legkövetkezetesebben optimista és kedves embere – köszönöm a rendíthetetlen bizalmat, és mondd meg Jurgisnek, legyen kíméletes a kritikával. Emily Stone Vermontból, Chicagóból és az Antarktiszról küldött tanácsokat, valamint humort (csak ajánlani tudom a járatát Crazytownba); köszönöm Susan és Errol Stone-nak a tóparti házat, ahová elvonulhattam. Brett Nolan, aki a világ legjobb olvasója – márpedig ezt a bókot nem osztogatják ingyen – segített, hogy kigyomláljam a véletlen utalásokat a *Simpsons*ra, és egyben ő a legmegnyugtatóbb kétszavas e-mail szerzője is. Scott Brown, akivel egy húron pendültünk, a könyv számtalan változatát olvasta végig, szegénykém, és sokszor tartott velem, amikor arra volt szükségem, hogy elrugaszkodjak a valóságtól: én, Scott és egy neurotikus, apakomplexusos unikornis. Mindenkinek köszönöm.

És végül: rajongva szeretem az én kiterjedt családomat Missouriban – boldogan mondom el, hogy egyáltalán nem ők ihlették a könyv szereplőit. Hű szüleim azóta biztatnak, hogy írjak, amióta harmadikos koromban kijelentettem, hogy ha nagy leszek vagy író leszek, vagy farmer. A farmerkedés nem igazán jött be, úgyhogy remélem, tetszik a könyv.

TARTALOM

Első fejezet
Második fejezet
Harmadik fejezet
Negyedik fejezet
Ötödik fejezet
Hatodik fejezet
Hetedik fejezet
Nyolcadik fejezet
Kilencedik fejezet
Tizedik fejezet
Tizenegyedik fejezet
Tizenkettedik fejezet
Tizenharmadik fejezet
Tizennegyedik fejezet
Tizenötödik fejezet
Tizenhatodik fejezet
Tizenhetedik fejezet
Epilógus
Köszönetnyilvánítás